

W. D. ...
W. D. ...

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΚΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΩΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΣΜΕΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η «ΕΝΩΣΙΣ».

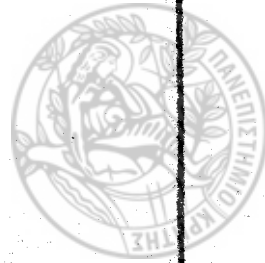
1904.

Βιβλίον Προλεγόμενα

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Συντελέσαντες τὸν παρόντα «Κατάλογον τῶν ἀναμάλων ρημάτων καὶ ὀνομάτων» πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ παρθεναγωγείων προωρισμένον, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ εἴπωμεν τίνες λόγοι προὔτρεψαν ἡμᾶς νὰ περιλάβωμεν ἐν αὐτῷ μόνον τοὺς δοκίμους τύπους ἐν τε τοῖς ῥήμασι καὶ ὀνόμασιν.

Ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ἡ δόκιμος τῆς γλώσσης χρῆσις, δὲν εἶχε δὲ πω εἰσοκαμάσι ἡ παρακμῆ καὶ κατὰπτωσις αὐτῆς, παρήχθησαν καὶ τὰ δοκιμώτατα τῆς διανοίας προϊόντα δυνάμενα νὰ παράσχωσι τροφήν ὑγιᾶ καὶ μεστώσωσι καὶ νοῦν καὶ φρόνημα. Ὑπάρχουσι καὶ μεταγενεστέρων τινῶν συγγράμματα δυνάμενα νὰ ἀφελῶσι τοὺς περὶ ταῦτα ἀναστρεφομένους, ἀλλὰ ταῦτα εἶνε καὶ σπανιώτερα καὶ γλωσσικῶς πολλὰ ὑποδεέστερα, ἐφ' ᾧ δὲν δύνανται νὰ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς τῶν παιδῶν διανοίας καὶ ψυχῆς τελεσφόρως καὶ δραστηρίως εἰς ἀποτύπωσιν τοῦ καλοῦ, ἀγαθοῦ καὶ ὑψηλοῦ, καθ' ὃν τρόπον οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς τοῦτο κατορθοῦσιν. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν μορφοῦσι μόνον διὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἐνθυμημάτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐντέχνου καὶ ἐναρμονίου λεκτικῆς πλοκῆς μουσικῆ ἀρμονία ὁμοιοζούσης ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς καρδίας. Οὔτε οἱ τῆς μουσικῆς φθόγγοι ἀνευ νόμου τινός καὶ τάξεως ἐκφρανοῦμενοι δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι μέλος ἐναρμόνιον ὅλον, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἀκολουθῶσιν ἀλλήλαις κατὰ τινὰς νόμους καὶ κανόνας. Οἱ μεταγενέστεροι ἔστεροῦντο τοῦ προσόντος τούτου, ὅπερ εἶνε ἴδιον μάλιστα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὥστε νὰ μαγεύῃ καὶ δεσμεύῃ πῶς τὴν ψυχὴν τοῦ μελετῶντος καὶ κατέχη ταύτην ἀκόρεστον, ὥσπερ ἀριστοτέχνηματι

ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΚΑΤ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

952150

τοῦ Φειδίου ἢ Πραξιτέλου δέσμιον κατέχει τὸν πρὸ αὐτοῦ δι-
ερχόμενον ἀναγκαζόμενον νὰ θεωρεῖται αὐτὸ ἀκορέστως καὶ ἀπο-
βαρμάζει καὶ ἕκαστον μέρος ἰδίᾳ καὶ τὸ ὅλον καθόλου. Καὶ οἱ
κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους καλλιτέχναι ἐνίοτε ἐπειρῶντο μὲν
νὰ παριστώσιν ἐψηλῶς ιδέας καὶ τεχνουργῶσιν εἰκόνας θεῶν,
δὲν ἰδύοντο ὁμῶς διὰ τῆς γλυφίδος αὐτῶν νὰ δείξωσι καὶ ἐ-
ξωτερικῶς σύμμετρον τὴν ιδέαν. Οὔτε πάντες οἱ αἰῶνες δημι-
ουργοῦσιν Ὀμήρου, Σοφοκλέας, Πλάτωνα, Ξενοφῶνα καὶ
Δημοσθένεα, οὔτε ἕκαστη χρόνου περίοδος παράγει Φειδίαν,
Πραξιτέλα καὶ Μύρωνα. Τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ὁμο-
ιάζουσι πρὸς ἀνὴρ εὐώδη καὶ καλὰ τὴν ὄψιν, τὰ δὲ τῶν μεταγε-
νεστέρων πρὸς ἀνθύλλια εὐώδη μὲν ἴσως, ἀλλὰ δυσειδή, ἐνίοτε
δὲ καὶ πρὸς δυσώδη καὶ εἰδεχθῆ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ νεολαία ἡμῶν ἐκπαιδεύεται ἐν τοῖς συγγράμμασι
τῆς δοκίμου περιόδου, διότι οἱ μεταγενέστεροι λίαν ἀνώμαλοι
τυγχάνοντες δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσιν κανόνα γλώσσης, ἀλλὰ
σύγχυσιν τῇ τοῦ παιδὸς κεφαλῇ δύνανται νὰ φέρωσιν, ἀναγκαῖ-
ον εἶνε ἵνα ὁ παῖς ἔχῃ ἐν χερσὶ καὶ τοιαῦτα βιβλία, δι' ἃ δύνανται
νὰ προσκτήσῃται τὸ Ἀττικὸν ἰδίωμα τῆς γλώσσης καὶ οἰκειώσῃ-
ται αὐτὸ, συντελοῦν πως καὶ εἰς διόρθωσιν τῆς νῦν γλώσσης.
Ἐγκρατὴς δὲ τούτου γενόμενος δύναται νὰ προσβλέπῃ μετὰ
πλείονος θάρρους καὶ εἰς τὰ μεταγενέστερα προϊόντα καὶ οἰ-
νεῖ κρατῶν ἐν χερσὶ τὴν ναυτικὴν πυξίδα τῆς Ἀττικῆς νεῶς
δύναται νὰ διαπλέῃ ἀσφαλῶς ἄλλα πελάγη ταραχῆς καὶ συγχύ-
σεως μετὰ ἄντα ἄνευ φόβου τινὸς μὴ κατακλυσθῆ.

Ἴνα δὲ τὴν βίβλον ταύτην συντάξωμεν, ὡσπερ καὶ τὰ ἄλλα
ἡμῶν συγγράμματα, εἰργασάμεθα ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ φιλοπο-
νίας, ἐπιθυροῦντες νὰ παρῶσχωμεν τῇ νεολαίᾳ τροφὴν ὑγιε-
στέρην καὶ διευκολύνωμεν πως τὸ ἐρ' ἡμῶν τὰ τῆς Ἑλληνικῆς
παιδείας. Καὶ ἐν μὲν τῷ Κ α τ α λ ὀ γ ω τῷδε περιελάβομεν τὰ
ἀπολύτως ἀναγκαῖα τῷ μαθητῇ, ἐὰν δὲ τις χρήξῃ πλείονος ἀ-
κριβείας ἢ ἐπιθυμῇ νὰ γινώσκῃ τὰ κινήματα καὶ ἄλλων ῥη-
μάτων σπανιωτέρων, δύναται νὰ προσφεύγῃ εἰς τὸ ἡμέτερον
«Δεξικὸν ἀπάντων τῶν ῥημάτων τῆς Ἀττικῆς
πεξογραφικῆς διαλέκτου».

Ἐὰν δὲ δίκαιον καὶ νόμιμον εἶνε, ἵνα μηδενὸς ἢ ὑλικῆ περι-
ουσία ὑπὸ τινος συλῆται, πολλῶν δικαιότερον εἶνε νὰ διατελῇ
ἀσύλητος ἡ διανοητικὴ περιουσία παντὸς συγγραφέως. Ἡμεῖς
οὐδενὶ θέλομεν ἐπιτρέψῃ νὰ ἀντιγράψῃ σφετερισάμενος τοὺς
ἡμετέρους πόνους ἢ καὶ νὰ διασκευάσῃ τὰ αὐτοῦ ἀρυσάμενος ἀ-
πὸ τῶν ἡμετέρων. Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ παρ'
ἡμῶν ἐπιστημονικὴ τιμιότης καὶ εὐκρίνεια. Γινώσκομεν ἅπαν-
των τὰ τοιαῦτα βιβλία τίνος φύσεως εἶνε, οὐδενίᾳ δ' ἀνάγκη εἶ-
ναι ἐνταῦθα νὰ εἰπῶμεν δυσχερὲς τι. Τοσοῦτον δὲ μόνον ἐπὶ
τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα νὰ εἰπῶμεν τοῖς διδασκάλοις, ὅτι, ἐὰν
ἄλλως κηδωνται τῆς βελτιώσεως τῶν τῆς παιδείας, ὀρεῖλουσι
νὰ ἀποδοκιμάζωσι τὰ τῶν βραχισυρραπταδῶν βιβλία, ὑποστηρί-
ζωσι δὲ τὰ κρείττονα καὶ ἀπηλλαγμένα ἀναλήθων διδαγμάτων
τῶν ἀνεξιτήλων σχεδὸν ἐν τῇ τῶν παιδῶν διανοίᾳ διαμερόντων
καὶ διὰ μωρίων ὑστερον ἀληθῶν διδαγμάτων ἀδυνατούντων νὰ
ἐξαλειφθῶσιν, ὡς ἡ πείρα διδάσκει διότι ἡ κακὴ παιδικὴ κα-
τήχησις καὶ ἡ ἐκ βιβλίων ἐπικήρως ἐχόντων προσγινομένη μά-
θησις ῥιζοβολεῖ βαθέως ἐν τῷ νῷ τῶν παιδῶν θαυμαστὴν μνή-
μην ἔχοντι.

Πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τὰ τῆς παιδείας δὲν ἔχουσιν ἑγῶς
παρ' ἡμῶν. Μία τούτου αἰτία καθ' ἡμᾶς εἶνε καὶ ὅτι ἡ ἐκπαίδει-
σις τῶν παιδῶν θεωρεῖται πως χαρίτων ἀντάλλαγμα καὶ οἱ δι-
δάσκαλοι ἄς ἐπὶ τὸ πολὺ φροντίζοντες νὰ ἀρέσωσι τῷ φίλῳ ἢ
τῷ δεῖνι συγγραφεῖ εἰσάγοντες τὴν βίβλον αὐτοῦ ἐν ὑποδεεστέ-
ρα μοῖρα τίθενται τὴν τῶν παιδῶν ἀφέλειαν. Οὐδένα ἐνταῦθα
θέλομεν νὰ ἀδικήσωμεν, ἀλλὰ μόνον νὰ ψέξωμεν τὰ ψόγου ἄ-
ξια καὶ ὑποδείξωμεν ὅτι ἐφ' ὅσον συμβαίνουσι παρ' ἡμῶν τοιαῦ-
τά τινα, ἂν ἐνεκα οἱ ἐυνάμενοι χρηστά τινα καὶ ἀφέλιμα συγ-
γράμματα νὰ συγγράφωσιν ὑπὸ νάρκης καταλαμβάνονται, ἀ-
νάγκη εἶνε νὰ μὴ περιμένωμεν καλόν τι. Ἐπὶ τοῖς διδασκάλοις
κεῖται καὶ νεολαίαν ὑγιᾶ νὰ μορφώσωσι καὶ τὸν ζῆλον τῶν πε-
ρὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένων νὰ ἐπεκαύσωσιν. Ἀληθῆς τῶν
παιδῶν μόρφωσις ἔστω τὸ μόνον ἐλατήριο. Ἡ πατρίς ἔχει ἀ-
νάγκην χρηστῶν πολιτῶν, τούτους δὲ μορφοῦσιν οἱ διδάσκαλοι.

δ'.

καὶ τὰ ὑγιᾶ βιβλία. Ἡ μέλλουσα γενεὰ προημενύεται οὐχὶ ὑγι-
ῆς, ὡς ἀποφαίνονται ἄνδρες εἰδικοί περὶ τοῦτο σπουδάσαντες,
τοῦτου δ' ἐπεύθυναι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοι. Καιρὸς πλέον
εἶνε ν' ἀνανήψωμεν καὶ συγκεντροῦντες τὰς ἐνεργείας ἡμῶν
ἅπαντες συντελέσωμεν εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ὑγιᾶ μόρφωσιν τῆς
νεολαΐας, ἣν ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν ἡ πατρίς, ἥς ἡ φωνὴ εἶνε ἱερω-
τέρα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. Εὐχόμεθα δ' αὕτη νὰ εὕρη ἡ-
χῶ ἐν ταῖς καρδίαις ἀπάντων καὶ κρατήσωσι τὰ βέλτιστα.

Ἐν Ἀθήναις ἰανουαρίου ἀρχομένου 1888.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΗΚΙΑΔΗΣ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Α.

αγάλλω (=λαμπρύνω, ρυθίζω τινά). Ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς φων-
νῆς ἀπκντξ μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀγάλλω σπανίως. Ἐκ δὲ τῆς μέσης μό-
νον ὁ ἐνεστὼς ἀγάλλομαι καὶ ὁ παρ. ἠγαλλόμην. Ῥηματ. πα-
ράγωγον ἀγαλμα (=κόσμημα ἢ πᾶν, διὰ τὸ ὑπεῖόν τις ἀγάλλεται).

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀγαλ-, ἥτις φαίνεται εἰς τὸ ἀγλαδς (ἀντὶ τοῦ ἀγλός), ἀ-
γάλ-λω (=ἀγλ-λ-ω), ὡς ἄγγελος, ἀγγέλ-λω (ἀγγέλ-ω).

ἄγαμαι (=θαυμάζω). Τὸ ῥῆμα εἶνε ἀποθετικόν, οὕτινος εἶνε εὖ-
χρηστος ὁ ἐνεστὼς ἄγαμαι ἔνευ ὑποτακτικῆς καὶ προστακτικῆς, εὖ-
κτ. ἀγαίμην καὶ ἀγαιντο μόνον. Παρ. ἠγάμην. Ἀόριστ. παθητ.
ὡς μέσ. ἠγάσθην καὶ μέσου ἀορίστου μόνον ἡ εὖκτ. ἀγάσαιο. Ῥημ.
ἐπίθ. ἀγασ-τός καὶ ἀξιάγασ-τος.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀγαδ- ἐξ ἧς ἠγάδ-θην, ἀγαδ-τός, καὶ ἀγα-, ἐξ ἧς ἄγα-
μαι. Ἀρχ. ριζ. γα-, τὸ δὲ α εἶνε πρόθεμα.

ἀγγέλλω (=ἀναγγέλλω, μηνύω), παρ. ἠγγελλον, μέλλον ἀγ-
γελῶ, ἀόρ. α'. ἠγγεῖλα, παρ. μόνον σύνθετος (εἰς-, ἀπ-, ἐπ-, κατ-
προ-, περι-) ἠγγελκα, ὑπερ. ἀπηγγέλκειν, καὶ ἐπηγγέλκειν. Παθητ.
ἀγγέλλομαι, παρ. ἠγγελλόμην, μέλ. παθητ. ἀπαγγελοθήσομαι,
ἀόρ. παθητ. ἠγγέλθην, παρ. παθ. ἠγγεῖμαι, ὑπερ. παθητ. ἠγγέλ-
μην. Μέσ. ἐπαγγέλλομαι, παρ. μέσ. ἐπηγγελλόμην, ἀόρ. μέσ.
ἐπηγγεῖλμην, καὶ ὑπερ. μέσ. ἐπηγγέμην. Ῥημ. ἐπίθ. κατάγ-
γελτος, ἐξάγγελτος, αὐτεπάγγελτος. Ῥημ. παραγ. ἀγγελ-μα, ἐ-
πάγγελ-μα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀγγελῶ εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διὰ, ἐπί, εἰς, ἐκ, κατά, παρά, περί, πρό. Ῥημ. ἀγγελ. (ἄγγελος). ἀγγελῶ (=ἀγγέλ. jaw).

ἀγείρω (=συναθροίζω), παρκατ. ἤγειρον, ἄορ. ἤγειρα. Μέσον περιαιγείρομαι. Μέσον καὶ παθ. συναγείρομαι. Ῥημ. ἐπίθ. συναγερτὸν ἕδωρ. Ῥημ. παρκατ. συναγερ-μός, ἀγορά, ἐξ οὗ τὰ σύνθετα παν-ἤγυρις, ὀρ-ἤγυρις (=υ αἰολικῶς, ὡς ὄνομα, ὄνομα).

ἀγνοέω-ᾶ (=δὲν γνωρίζω, ἀπικτώμαι), παρκατακτικὸς ἠγνόουν, μέλλ. ἀγνοήσω, ἄορ. ἠγνόησα, παρκατ. ἠγνόηκα. Παθ. ἀγνοοῦμαι, παρκατ. ἠγνοοῦμαι, μέλλ. μέπ. ὡς παθ. ἀγνοήσομαι, ἄορ. παθ. ἠγνοήθην, παρκατ. ἠγνόημαι. Τὸ μέσον ἐκφέρεται κατ' ἀνάγνωσιν ἀγνοῶ ἑαυτόν. Ῥημ. παρκατ. ἀγνοῦμαι.

ΣΗΜ. Ῥημ. ἀγνοε- ἐκ τοῦ α στερητικῶ καὶ γνο-, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὸ γιγνώσκω (=γι γνῶ σκω) ἐν τῇ δευτέρῃ ἀρίστῃ εὐκτ. γνο-ί-ην, μετοχὴ γνάος, γνά-ντος.

ἀγνοῦμαι (=συντρίβω). Ἀπλοῦν εἶνε ποιητικόν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζοντο αὐτὸ πάντοτε σύνθετον κατὰ γινυμι, τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ ἀόριστος κατέαξα. Παθητ. κατὰ γινυμαι, ἄορ. παθητ. β' κατέαγην, παρκατ. β' ἐνεργ. ὡς παθ. κατέαγα (=εἰμὶ συντετριμμένος), ὑπερσυντ. περιφραστικῶς κατεαγῶς ἦν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλ. κατεαγῶς ἔσομαι. Ῥημ. παρκατ. ἀκτὴ (τὸ παρκατάλασσις), Ἀττικὴ (ἀντὶ τοῦ Ἀκτικῆ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ).

ΣΗΜ. Ῥημ. βγα, διὰ τοῦτο λαμβάνει καὶ συλλαβ. αὐξήσιν ε κατέαξα (=κατ-εβαξα), κτλ.

ἀγορεύω (=ὁμιλῶ ἐν συνελύσει), παρκατ. ἠγόρευον, μέλλ. μόνον σύνθετος (ἀπ-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-)ερῶ, ἀόριστος β' μόνον σύνθετος (ἀπ-, ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, προκπ-, επαν-) εἶπον, παρκατ. (μόνον σύνθετος ἀπ-, δι-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, προκπ-)εἶρηκα, ὑπερσυντ. ἀπερῆκειν, καὶ ἀπειρηκῶς ἦν. Παθ. ἀγορευομαι, παρκατ. (ἀν-, προ-, προσ-, ὑπ-)ηγορευομένην, μέλλ. μέπ. ὡς παθ. προαγορευομαι καὶ μέλλ. παρ. ἀπορηθήσομαι, ἀναρρηθήσομαι καὶ προσρηθήσομαι Ἄορ. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προσ-, ἀντιπρο-)ερρήθην. Παρκατ. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προσ-)εἶρημαι. Ὑπερσυντ. ἀπειρήμαην καὶ ἀπειρημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρητος, προαγορευτέος, προσρη-

τέος καὶ ἀπορητέον. Ῥημ. παρκατ. πρόσρησις, πρόσρημα, ἀναγόρευσις καὶ ἀναρρησις.

ΣΗΜ. Ῥημ. ἀγορ, ἀγορά (συνάθροισις τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ τόπος τῶν πωλουμένων καὶ ἀγοραζομένων), ἀγορεύω (ὁμιλῶ ἐν ἀγορᾷ τοῦ λαοῦ), τὸ δὲ ἀγορά ἐκ τοῦ ἀγορ-, (τοῦ ἀγείρω).

ἀγορεύω (θηρῶ, συλλαμβάνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς ἀγορεύω καὶ ὁ παθ. ἀγορευομαι. Ῥημ. παρκατ. ἀγορευμα, ἀγορευτικός

ΣΗΜ. Ῥημ. ἀγορ-, ἀγορᾶ, ἐξ οὗ παρ-ἀγορᾶ, κρε-ἀγορᾶ, παθ-ἀγορᾶ, ἀγορεύω, ζωγράφω ᾶ.

ἀγροικίζομαι (φέρωμαι ἀγροικῶς, χωριάτικα). Τὸ ῥήμα εἶνε ἀποθετικὸν καὶ εὐχρηστονομῶν κατ' ἐνεστώτα σπικνίως.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀγροικῶς ἢ ἀγορῶικῶς (= ἐν ἀγορᾷ οἰκῶν, ἐπομένως=σκλήρως καὶ ἀπικτεῦτος), ἀγροικία, ἀγροικίζομαι.

ἀγροπνέω-ᾶ (εἰμὶ ἄγροπνος, δὲν κοιμῶμαι), παρκατ. ἠγροπνουν, μέλλ. ἀγροπνήσω καὶ ἄορ. ἠγροπνήσα.

ΣΗΜ. Ἄγροπνος (ὁ φέρων ἢ ἐλαύνων τὸν ὕπνον), ἀγροπνία, ἀγροπνῶ.

ἀγχω (πνίγω, σπρίγγω τὸν λαίμῃν τινος). Τοῦ ἐνεργ. οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστώτα. Παθ. ἐνεστ. ἀγχομαι. Μέσ. ἐνεστ. ἀπάγχομαι, παρκατ. ἀπηγχομένην καὶ μέσ. ἄορ. ἀπηγχομένην. Ῥημ. παρκατ. ἀγχ ὄνη

ΣΗΜ. Ῥημ. ἀγχ-, ἐξ οὗ ἀγγι-, ἀγγῶ (ἐγγός), ἄσσαν (ἀγγι-ιον), ἀγγι-, ἀγγ-ὄνη, κυν-ἀγγη, συν-ἀγγη.

ἀγῶ (φέρω, κάμνω τινὰ καὶ ἐρχεται) παρκατ. ἦγον, μέλλ. ἄξω, ἄορ. β'. ἦγαγον, παρ. συνῆχα ἐξῆχα, προῆχα. Παθ. ἄγομαι, παρκατ. ἠγόμενην. μέλλ. μέπ. ὡς παθ. ἄξομαι καὶ προσάξομαι καὶ παθητ. ἀχθήσομαι (καὶ ἀπ-, προσ-, προύπ, προ-), ἄορ. παθ. ἠχθῆν. παρκατ. παθ. ἦκται, καὶ ἠγμένος, ὑπερσυντ. παθ. ἠγμένοι ἦσαν καὶ σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, συν-)ἦκτο. Μέσον ἄγομαι, παρκατ. ἠγόμενην, μέλλων μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, προσ-, ἐπεισ) ἄξομαι ἄορ. μέσ. β' ἦγαγόμενην καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπκν-, συναν-ἐξ-, κατ-, προ-, ὑπ-)ἠχθῆν, παρκατ. μέσ. σύνθετος (προ-, αν- προσ-)ἠγγμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπακτός, ἐπείσαιτος, ἀκτέον, εἰσαικτέον, ἐξακτέον, περαικτέον καὶ προαικτέον. Ῥημ. παρκατ. ἀγωγεύς, ἀγωγή, ἀγώγιμος, ἀγώγος, παιδ-αγώγος.

ἀγωνίζομαι (ὀρίστικαί ἀγῶνα, πολεμῶ). Τὸ ῥήμα εἶνε ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ὁ ἐνεστώς ἀγωνίζομαι πάντοτε μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ὁ παρκατ. ἠγωνίζομένην πάντοτε μετ' ἐνεργ. διαθέσεως,

μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀγωνιούμαι, ἀόρ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἰγωνισούμην, παρκακ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἰγωνίσομαι, ὑπερσ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἰγωνίσομαι. Χρόνοι μετὰ παθητ. διαθέσεως εἶνε μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ἀγωνίζεται σπανίως, ἀόρ. παθ. ἰγωνίσθην καὶ παρκακ. τὰ ἰγωνισμένα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναγώνιστος, ἀνανταγώνιστος, ἀγωνιστέον καὶ προαγωνιστέον. Ῥημ. παρκακ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγωνιστής, συναγωνιστής, ἀγωνιστικός.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται τὸ ἀγωνίζομαι σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ὄν, διὰ, ἀντί, πρό. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀγών.

ἰδικέω-ω (εἰμί ἄδικος, κάμω ἀδίκημα), παρκακ. ἰδίκουν, μέλλ. ἀδικήσω, ἀόρ. ἰδίκησα, παρκακ. ἰδίκηκα, ὑποτακτ. ἀδικηκώς ὦ, ὑπερ. ἰδικήκειν. Παθ. ἀδικούμαι, παρκακ. ἰδικούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀδικήσομαι, ἀόρ. παθ. ἰδικήθην, παρκακ. παθ. ἰδικήμην, ὑπερσ. ἰδικήμην, καὶ ἰδικημένος ἦν. Μέσ. ἀνακλ. ἀδικῶ ἐμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐαδίκητος καὶ ἀδίκητέον. Ῥημ. παρκακ. ἀδίκημα.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ὄν, ἀντί. Γίνεται παρὰ τὸ ἀδικος, ὃ ἀντίθετον τὸ ἐνδικος.

ἰδῶ (ψάλλω, τραγουδῶ, κελαδῶ), παρκακ. ἰδον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἴσομαι, ἀόρ. ἴσα. Παθ. ἐνεστ. ἴδομαι, καὶ ἀόρ. ἴσθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστέον, καὶ ἐπαστέον. Ῥημ. παρκακ. φθῆ, φθειν, τραγφθός, τραγφθῶ, ἐπ φθός, ἴσμα, κωμ φθῶ, κωμ φθία.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, ἐπί, πρό, ἄν, πρός καὶ τῶν διπλῶν καταπ-, ἐξέπ-. Τὸ ἰδῶ γίνεται ἐκ τοῦ ποιητ. ἀείδω κατὰ συνίρεσιν, ἐξ ὃ καὶ ἀοιδή, ἀοιδμος.

ἀθλέω-ω (ἀγωνίζομαι, κοπιῶ). Οἱ Ἀττικαὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστώτα ἀθλῶ, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀγωνίζομαι. Ῥημ. παρκακ. ἀθλητής, ἀθλημα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ὁ ἄθλος (=ζέθλος) = ὁ ἀγών, τὸ δὲ οὐδ. τὸ ἄθλον (=ζέθλον) = βραχέϊον ἀγῶνος.

ἰθρέω-ω (παρκακτῆρῶ, κυττάζω) καὶ ἀναθρῶ, ἀόρ. ἰθρησα, καὶ παθ. ἐνεστ. ἀναθρούμενος. Ῥημ. ἐπίθ. ἰθρητέον.

ἰθροίζω (συνθροίζω), παρκακ. ἰθροίζον, μέλλ. ἰθροίσω, ἀόρ. ἰθροίσα. παρκακ. ἰθροίκα, ὑπερσ. ἰθροίκειν. Παθ. ἰθροίζομαι, ἀόρ. παθ. ἰθροίσθην, παρκακ. ἰθροίσμαι, ὑπερσ. παθ. συνθροισμένοι ἦσαν. Μέσ. ἰθροίζομαι, παρκακ. μέσ. ἰθροίζομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἰθροισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἰθροίσθην, καὶ ἀόρ. μέσ. ἰθροί-

σάμην τι, παρκακ. μέσ. ἰθροίσμαι, ὑπερσ. μέσ. ἰθροίστην. Ῥημ. ἐπίθ. ἰθροιστέον. Ῥημ. παρκακ. ἰθροισίς, ἰθροισμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἰθροίζω διασύνεται κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, ψιλῶται δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους. Εὑρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῆς ὄν, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἰθρός.

ἰθρομέω-ω (εἰμί ἰθρομης, λυποῦμαι ροδούμαι), παρκακ. ἰθροῦμον, ἀόρ. ἰθροῦμσα καὶ κατηθροῦμσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἰθροῦμτέον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἰθρός, ἐξ ὃ τὸ ἀθηρμ. ἀθυμία, τὸ δὲ ἰθρομης ἐκ τοῦ στεργητικῆς α καὶ θυμός (=νοῦς, καρδιά).

αἰδοῦμαι (σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, συγχωρῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρκακ. ἰδοῦμην, μέλλ. μέσ. αἰδέσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. μετ' ἐνεργ. διχθέσ. ἰδέσθην, καὶ μέσ. ἀόρ. ἰδεσάμην (=συναχώρησα, ἐξελασάμην, εἰς συμπάθειαν ἐκίνησα), παρκακ. ἰδεσμαι. Τὸ παθ. κατὰ περίφορσιν αἰδοῦς τυγχίνω ὑπὸ τινος.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατά, ἀντί, ὑπό. Ῥιζ. αἰδέσ-, ἐξ ἧς ἠδέσθον, αἰδέσ-σμαι (ἐκ τοῦ αἰδέσ-σμαι κατ' ἀπλοποίησιν τοῦ θ, ἐνεκα τοῦ ὁποῖου δὲν ἐκταίνεται τὸ ε) ἠδέσ-σάμην (ἐκ τοῦ ἠδεσάμην), ἠδέσ-μαι καὶ αἰδε, αἰδέσ-μαι αἰδοῦμαι, αἰδώς, αἰδέσ-ους (ἀντὶ αἰδέσ-ος).

αἰκίζομαι (κακῶς μεταχειρίζομαι τινα, κακοποιῶ). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως, εἶνε δὲ εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνεστ. αἰκίζομαι καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἠκισάμην. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ὁ παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἠκίσθην. Ῥημ. παρκακ. αἰκισμός.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ αἰκία (ὑπερ ἐκ τοῦ στεργητ. α καὶ Ῥιζ. τοῦ εἶκω, ἔοικα).

αἰνίττομαι (ὀμιλῶ αἰνιγματωδῶς, μακρόθεν δίδω νῆ ἐννοήση τις). Ἀποθ. τὸ ῥήμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, εἶνε δὲ εὐχρηστος ὁ ἐνεστ. αἰνίττομαι, ὁ παρκακ. ἠνιττόμην καὶ ὑπηνιττόμην καὶ ἀόρ. μέσ. ἠνιζάμην. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φων. ὁ παθ. ἀόριστ. μετὰ παθ. διαθέ. ἠνιζήθην. Ῥημ. παρκακ. αἰνιγμα, αἰνιγμός, αἰνιγματώδης.

ΣΗΜ. Ῥιζ. αἰνιγ-, αἰνίττομαι (=αἰνίγ-ομαι) αἰνιγ-μαι.

αἰρέω-ω (λαμβάνω καταλαμβάνω, κυριεύω), παρκακ. ἠίρου, μέλλ. αἰρήσω, ἀόρ. β' εἶλον, ὑποστ. ἔλω, εὐκτ. ἔλομαι, πρσστ. ἔλε, ἀπαρ. ελεῖν, μετοχ. ἐλάν, παρκακ. ἠρηκα, ὑπερσ. ἠρήκειν μετ' ὄλ. μέλ. ἀφηρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. αἰρούμαι (=ἐκλέγω, προτιμῶ), παρκακ. ἠρούμην, μέλλ. μέσ. αἰρήσομαι, ἀόρ. μέσ. εἰλόμην, παρκακ. μέσ. ἠρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἠρήμην. Παθ. αἰρούμαι (=ἐκλέγομαι διὰ ψή-

ρων), ὡς *παθ.* τοῦ μέσ *αἰρούμαι*, ὡς *παθ.* δι' τοῦ αἰρέω εἶνε τὸ ἀλί-
σκομαι) *παρκατ.* καθήρουμαι, *μέλ.* μέσ. ὡς *παθ.* διαιρήσομαι, ἀφαι-
ρήσομαι, *μέλ.* *παθ.* αἰρεθήσομαι, *ἀόρ.* *παθ.* ἰρήθην, *παρκατ.* *παθ.*
ἴρημαι, ὑπερσ. *παθ.* ἰρήθην, μετ' ἄλλ. *μέλ.* ἰρήσομαι καὶ ἴρημένος
ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. αἰρετός, ἀθαίρετος, ἐξαιρετός, καθαίρετός,
διαίρετός, ἀφαιρετός, αἰρετέος, ἐξαιρετέος, ἀφαιρετέος, διαίρετέος,
προαιρετέος καὶ παλιναιρετός. Ῥημ. *παρκατ.* αἰρέσις, διαίρεσις, ἀ-
ναίρεσις, ἐξαιρέσις, προαίρεσις, καθαίρεσις, παραίρημα, ὑφαιρέσις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἀντί,
ἀπό, διά, ἐκ, κατά, πρό, περί, παρά, συναξ-, προαν-, συγκαθ-, συναν-, ὑπό,
κτλ. Ῥίζ. *Ραρ.*, *Γαλ.*, *Γελ.*, ἐξ οὗ αἰρέω, ἀλί-σκομαι, εἶλον (=Fελον).

αἴρω (σηκώνω, ὑψώνω), *παρκατ.* ἴρων, *μέλ.* ἀρῶ, *ἀόρ.* ἴρωι, ὑπο-
τακτ. ἄρω, εὐκτ. ἄρωμαι, προστ. ἄρον, ἀπαρ. ἄρωι, μετοχ. ἄρας,
παρκατ. ἴρωκα, ὑπερσ. ἀπήρωκειν. Πάθ. αἰρῶμαι, *παρκατ.* *παθ.* ἴρό-
μην, *ἀόρ.* *παθ.* ἴρηθην, *παρκατ.* *παθ.* ἴρωμαι. Μέσ. αἰρομαι, *μέλλ.* μέσ.
ἀρούμαι *ἀόρ.* μέσ. ἰράρημι τι καὶ *ἀόρ.* *παθ.* καὶ ὡς μέσ. ἴρηθην (= *ἦ α*
ἐμκυτόν), *παρκατ.* μέσ. ἐπήρωμαι, ὑπερσ. μέσ. ἴητο καὶ ἐπήρωμέ-
νοι ἦσαν. Τὸ μέσον καὶ ἀνακλειόμεν. ἐπαίρω ἑμαυτὸν καὶ συνεπαίρω
ἑμαυτὸν. Ῥημ. *παρκατ.* ἄρ-σις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐπί, ἐκ,
κατά, μετά, σύν, ὑπέρ καὶ τῶν ἐπαν-, συνεπ-. Ῥίζ. *ἀρ.*, αἴρω (=ἀρ-ρω),
μισθ-αρ-νος.

αἰσθάνομαι (διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γινώσκω τινος, κατὰ
λαμβάνω, ἐνγνώ). Ἀποθετ. μέσον τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσ. καὶ
εἶνε εὐχρηστος ὁ ἐνεστώσ αἰσθάνομαι, *παρκατ.* ἠσθανόμην, *μέλ.* μέσ.
αἰσθήσομαι, *μέσ.* *ἀόρ.* ἔ'. ἠσθόμην καὶ *παρκατ.* ἠσθημαι. Ῥημ. ἐπίθ.
αἰσθητός, ἀναίσθητος, εὐαίσθητος. Ῥημ. *παρκατ.* αἰσθησις, αἰσθη-
τήριον, αἰσθητής, αἰσθητικός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, παρά, πρό.
Ῥίζ. αἰσθ-, ἐξ οὗ ἀρ. ἠσθ-όμην, αἰσθε-, ἐξ οὗ ὁ αἰσθήσομαι καὶ ἠσθημαι,
αἰσθαν-, ἐξ οὗ ὁ αἰσθάνομαι.

αἰσχύνω (ἐντροπιάζω τινά), *παρκατ.* κατήσχυνον, *μέλλ.* κα-
ταισχυνῶ, *ἀόρ.* ἠσχύνω. Μέσ αἰσχύνομαι, *παρκατ.* ἠσχυνόμην, *μέλ.*
μέσ. αἰσχυνοῦμαι, *ἀόρ.* *παθ.* ὡς μέσ. ἠσχύνθη καὶ *μέλλ.* *παθ.* ὡς
μέσ. ἐπαισχυνθήσομαι. Τὸ μέσον καὶ ἀνακλειόμεν. καταισχύνα ἑμαυ-
τόν. Ῥημ. *παρκατ.* ἐπίθ. ἀναίσχυντος, ὑπερναίσχυντος, αἰσχυντέος.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐπί, ἀπό, ὑπέρ,
Ῥίζ. αἰσχ-, αἰσχομαι, αἰσχύνω, αἰσχύνω.

αἰτέω (ζητέω γὰρ λαβῶ), *παρκατ.* ἠτούν, *μέλ.* αἰτήσω, *ἀόρ.* ἠ-
τησα. Πάθ. ἀπαίτηθαι, *παρκατ.* ἐξήτουμαι, *ἀόρ.* *παθ.* ἠτήθην, *παρ-*
κατ. *παθ.* ἠτημαι. Μέσ. αἰτοῦμαι, *παρκατ.* μέσ. ἠτούμην *μέλλ.* μέσ.
ἐξαιτήσομαι, *ἀόρ.* μέσ. ἠτησάμην. Τὸ δὲ παραινέομαι εἶνε ἀποθε-
τικὸν (ὅπερ ἰδί). Ῥημ. ἐπίθ. αἰτητέον καὶ ἐξαιτητέον. Ῥημ. *παρ-*
κατ. ἐπαίτης, προσαίτης, αἰτημα, αἰτησις, ἀπαίτησις, ἐξαιτησις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθ. καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀντί, ἐκ, μετά, πρός,

αἰτιῶμαι (θεωρῶ τινος αἰτίαν τινος, κατηγορῶ). Ἀποθ. μέσον τὸ
ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶνε εὐχρηστος ὁ ἐνεστώσ αἰτιῶμαι,
παρκατ. ἠτιώμην, *μέλλ.* αἰτιάσομαι *ἀόρ.* μέσ. ἠτιασάμην, ὑπερσ.
μέσ. ἠτιώμην. Χρόνοι μετὰ *παθ.* διαθέσ. ὁ ἐνεστώσ αἰτιῶμαι (σπκνί-
ως), *ἀόρ.* *παθ.* ἠτιήθην, *παρκατ.* *παθ.* ἠτιάμαι. Ἀντὶ τοῦ αἰτιῶμαι
τινα λέγεται καὶ κατὰ περιφορὰν ἐν αἰτία ἔχω τινά ἢ δι' αἰτίας
ἔχω τινά καὶ ἀντὶ τοῦ *παθ.* αἰτιῶμαι λέγεται αἰτίαν ἔχω ὑπό τι-
νος καὶ *ἀόρ.* αἰτίαν ἐλαβόν. Ῥημ. ἐπίθ. αἰτιατέος. Ῥημ. *παρκατ.*
αἰτίαμα, αἰτίασις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί καὶ κατὰ. Γίνε-
ται δὲ ἐκ τοῦ αἰτία τὸ αἰτιῶμαι (=αἰτιόμαι).

ἀκέομαι (κενοῦμαι (ἐκτρέφω, ἐμδελώνω). Ἀποθ. μέσον τὸ ῥῆμα
μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶνε εὐχρηστος ὁ ἐνεστώσ ἀκεῖμαι, *μέλ.*
μέσ. ἀκέσομαι, καὶ *ἀόρ.* μέσος ἠκεσάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκεσ-τός,
ἀνήκεστος. Ῥημ. *παρκατ.* ἀκεσ-τής, ἀκεστικός.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ σύνθετον **ἐξακεῖμαι**. Ῥίζ. ἀκεσ-, ὅθεν τὸ ἀκεσ-τός,
ἀκεσ-της (=βελόνη) καὶ ὑστερον ἀκε-

ἀκμάζω (εἶμι ἐν ἀκμῇ ἢ ἀκμαίω), *παρκατ.* ἠκραίζον *ἀόρ.* *παρ-*
κατ. *παρκατ.* παρήκμακα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ **παρακμάζω**. Γίνεται *παρκατ.* τὸ **ἀκμῆ**.

ἀκολουθῶ (εἶμι ἀκόλουθος), *παρκατ.* ἠκολούθουν, *μέλλ.* ἀκο-
λουθήσω, *ἀόρ.* ἠκολούθησα καὶ *παρκατ.* ἠκολούθηκα. Ῥημ. ἐπίθ.
ἀκολουθητέον καὶ ἐπακολουθητέον.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ **ἐπακολουθῶ**, **παρακολουθῶ**, **δινακολουθῶ**,
διναπακολουθῶ, καὶ **διναπαρακολουθῶ**. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόλουθος (=ἀ-
φοριστικόν) καὶ κέλους (=ὁδός (=τὴν αὐτὴν ὁδὸν βαδίζων)).

ἄκοντιζω (αὐτοῦ διὰ τοῦ ἄκοντιού), παρκατ. ἰκόντιζον, μέλλ. συναρημ. ἀκοντιῶ καὶ ἄερ. ἰκόντισα. Παθητ. ἀκοντιζομαι, παρκατ. ἰκοντιζομένην, μέλλ. παθ. κατακοντισθήσομαι, ἄριστ. ἰκοντισθήην. Μέσον ἀποθετικῶ μόνον ὁ μέσ. μέλλ. διακοντιοῦμαι. Ῥημ. παρκατ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός ἀκοντιστής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἐκ, κατά, καὶ σύν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄκων ἄκοντος, ἀκόντιον.

ἄκουω (ἀκούω), παρκατ. ἰκουον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀκούσομαι, ἄερ. ἰκουσα, παρκατ. ἔ' ἀκήκω, ὑπερθ. ἔ' ἀκηκόειν καὶ ἀκηκόως ἦν εὐκτ. ἀκηκόως εἶην. Παθ. ἀκούομαι, μέλλ. παθητ. ἀκουσθήσομαι, ἄερ. παθ. ἰκούσθην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκουστός, ἀνήκουστος, ἀξιάκουστος, ἀκουστέος, ἀκουστέον, καὶ ὑπακουστέον. Ῥημκατ. παρκατ. ἀκοή, ἀκουσμα, ὑπήκουος. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπὸ τινος καὶ κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος εἶνε ὡς παθ. τοῦ εὖ λέγω τινὰ καὶ κακῶς λέγω τινά.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διὰ, κατά, παρὰ, πρό, πρόσ, ὑπό.

ἀκριβῶ-ω (γνωρίζω τι ἀκριβῶς) καὶ ἄερ. ἰκριβωσα Παθ. ἀέρ. διηκριβώθην, παρκατ. παθ. ἀπηκριβώμαι καὶ διηκριβώμαι. Μέσ. διακριβοῦμαι, παρκατ. μέσ. ἀπηκριβοῦμένην, ἄερ. μέσ. διηκριβωσάμην καὶ παρκατ. μέσ. ἀπηκριβώμαι.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀκριβῆς-ἀκριβῶ-ω (ὡς πλήρης πληρώω-ω, ἀσθενῆς ἀσθενῶ-ω).

ἀκροβολίζομαι (πύρωθεν μάχομαι, ἐν πολέμῳ προκτάζομαι τῆς συμπλοκῆς), παρκατ. ἰκροβολίζομένην, καὶ ἄριστος μέσο. ἰκροβολισάμην. Ῥημκατ. παρκατ. ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής, ἀκροβολιστής.

ἀκροῦμαι (ἀκροῖζομαι), ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργητ. διελέσως, παρκατ. ἰκρούωμένην, μέλλ. μέσ. ἀκρούσομαι, ἄερ. μέσ. ἰκροασάμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀξιακρόβητος. Ῥημ. παρκατ. ἀκρούσις, ἀκροατής, ἀκρούημα, ἀκροατήριον (μτγ).

ἀλαζονεύομαι (αὐμπάζω διὰ μὴ ὑπάρχοντα, ψευδῶς ὑπερηφάνεύομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. μέλλ. μέσ. ἀλαζονεύομαι Ῥημ. παρκατ. ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ καταλαζονεύομαι καὶ καταλαζονεύομαι. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀλαζών (καὶ ὑπερθ. ἀλαζονίστατος).

ἀλλάζω (φρονάζω ἀλλάζ, ἐκδύλλω φρονήν φρονόδοη), παρκατ. ἰλλάζωζον, ἄερ. ἰλλάλαξα. Ῥημ. οὐσ. ἀλαλαγή.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ ἀνυπατάζον καὶ ἐπιπατάζον. Ῥημ. ἀλαλαγ-, ἀλλαλαγή, ἀλαλάζω (=ἀλλαλαγ-ω).

ἀλγέω-ω (ἔγω ἄλγος, πονῶ), παρκατ. ἰλγουν, μέλλ. ἀλγήσω, ἄερ. ἰλγησα. Ῥημ. παρκατ. ἀλγηδών.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον, περιαιγῶ, συναλγῶ καὶ ἀπιδγῶ. Ῥημ. ἀλγ-, ἄλγος, ἄλγῶ.

ἀλείφω (ἀλείφω). Ὁ ἐνεστώς λέγεται σύνθετος ἐξαιλείφω καὶ ἀπαλείφω. παρκατ. ἐξήλειφον, μέλλ. ἐξαιλείφω, ἄερ. ἰλειφω (καὶ ἀπ-, ἐξ-, περι-), παρκατ. ἀπαλήλιμα. Παθ. ἐξαιλείφομαι, μέλλ. παθ. ἐξαιλειφθήσομαι, ἄριστος παθ. ἰλειφθήην (καὶ ἐξ- ἐπ-), παρκατ. παθ. ἐξαιλήλιμα, ἐναλήλιμα καὶ ἐπαλήλιμα. Μέσ. ἀλειφόμαι καὶ ὑπαλειφόμαι, παρκατ. μέσ. ἰλειφόμεν καὶ ἀπηλειφόμεν, μέλλ. μέσ. ἀλειφοῦμαι, ἄερ. μέσ. ἰλειφάμην καὶ ἐξηλειφάμην, παρκατ. μέσ. ἀλήλιμα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος, ἐξάλειπτεόν. Ῥημ. παρκατ. ἀλοιφή, ἀλειμμα.

ΣΗΜ. Ῥημ. ἰσχυρὰ ἀλειφ, ἄσθεν. ἀλιφ- ἐξ ἧς ἀπ-αδ-ἀλιφ α, ἀλλαιμ-μαι καὶ τὸ ἐπιθ. ἀν-αλιφῆς (μτγ).

ἀλέξω (ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, προσυλλάττω). Μόνον ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστώς. Μέσον ἀλέξομαι, μέλλον ἀλέξομαι (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τοῦ ἐνεστώτος) καὶ μέσ. ἄριστος ἀλέξασθαι. Ῥημ. παρκατ. ἀλεξιτήριον, ἀλεξιτήριον, Ἀλέξ-ανδρος.

ἀλίσκομαι (συλλαμβάνομαι ἐν πολέμῳ ἢ κατὰδικάζομαι ἐν δίκῃ, ὡς παθ. τοῦ αἰρέω), παρκατ. ἰλισκόμην, μέλλ. μέσ. μετὰ παθ. διαθέσεως ἀλάσομαι, ἄριστος ἔ' ἐνεργ. μετὰ παθητ. διαθέσι. εὐ' ἄλων καὶ σπαν ἰλων, ὑποστ. ἀλω, ἀλφς, ἀλφ, κτλ., εὐκτ. ἀλοῖην, κτλ. προστ. ἐλλείπει, ἀπικρ. ἀλῶναι, μεταγ. ἀλοῦς, ἀλοῦσα, ἀλόν, παρκατ. εὐ' ἄλωκα καὶ σπανίως ἰλωκα, ὑποστ. εὐ' ἄλωκῶς ὦ, ὑπερσυντελ. ἰλωκεῖν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀλωτός, ἀνάλωτος, εὐ' ἄλωτος, δυσάλωτος, αἰχμάλωτος, δορυάλωτος. Ῥημ. παρκατ. ἀλωσις, ἀλώσιμος.

ΣΗΜ. Ῥημ. ἔλ-, ἄλ-, ἄλο-, ἄλω, ῥηματ. μτγ. κατανώσις, περηνάλωμα.

ἀλλάττω (ἀλλάζω), παρκατ. ἀπῆλλαττον καὶ διῆλλαττον, μέλλ. συναλλάζω, διαλλάζω, ἀπᾶλλάζω, ἄερ. δι' ἄλλαξα, ἀπῆλλαξα, μετήλλαξα, συνῆλλαξα, παρῆλλαξα, παρκατ. ἀπῆλλαξα καὶ μετήλλαξα. Παθ. ἀλλάττομαι, παρκατ. ἀπῆλλαττομένην, ἄερ. παθ. ἀπῆλλα-

χθην καὶ ἀπὴλλάχθην, ἄόρ. ὅ' πρθ. ἠλλάγην καὶ ἀπὴλλάγην, παρκα. πρθ. ἀπὴλλαγαί καὶ ἀντὴλλαγαί καὶ ἐπὴλλαγαί, ὑπερσ. πρθ. ἀπὴλλάγην, ἀπὴλλαγμένος ἦν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀπαλλάξομαι καὶ ἀπὴλλαγμένος ἔσομαι. Μέσον ἀλλάττομαι, παρκατ. μέσ. συνηλλαττόμην, μέλλ. πρθ. ὡς μέσ. ἀπαλλάττομαι καὶ διαλλάττομαι καὶ μέσ. μέλλ. ἀπαλλάττομαι, ἄόρ. πρθ. ὡς μέσ. διηλλάχθην καὶ ἄόρ. ὅ' πρθ. ὡς μέσ. ἀπὴλλάγην, κατηλλάγην, συνηλλάγην, διηλλάγην, ἐνηλλάγην, καὶ ἄόρ. μέσ. ἠλλαξάμην τι (καὶ δι-, ἀντ-, μετ-, ἀντικατ-), παρκατ. μέσ. διηλλαγαί, ἀπὴλλαγαί, ὑπερσ. ἀπὴλλάγην καὶ ἀπὴλλαγμένος ἦν καὶ διηλλαγμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιάλλακτος, εὐαπάλλακτος, δυσαπάλλακτος, ἀπαλλακτέον, ἀνταλλακτέον. Ῥημ. παρκατ. ἀλλαγή, ἀπαλλαγή, διαλλαγή, διαλλακτής. ἐξαλλαγή, μεταλλαγή καὶ μετάλλαξις, καταλλαγή, παραλλαγή καὶ παράλλαξις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετος ὁ ἐνεστώς καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀντί, διὰ, ἐκ, ἐπί, κατὰ, μετὰ, σύν, παρὰ καὶ ἀντικατ-. Ῥίζ. ἀλλ-, ἀλλάττω (=ἀλλ-γ-ω).

ἄλλομαι (πηδῶ). Ἀποθ. τὸ ῥῆμα, παρκατ. ἠλλόμην καὶ ἐξηλλόμην, μέλλ. ἀλοῦμαι καὶ ὑπεραλοῦμαι, μέσ. ἄόρ. ἠλάμην καὶ ἐξηλάμην καὶ εἰσηλάμην καὶ καθηλάμην. Ῥημκατ. παρκατ. ἄλλα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς λέγεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διὰ, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατὰ, πρὸς καὶ ὑπέρ. Ῥίζ. σαλ-, ἀλ-, ἄλλομαι (=ἀλ-γ-μαι, λατ. salio), ὁ μέσ. ἄόρ. ὅ' ἠλόμην εἶνε πλημμελής.

ἀμαρτάνω (σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω). παρκατ. ἠμάρτανον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀμαρτήσομαι, ἄόρ. ὅ' ἠμάρτον, παρκατ. ἠμάρτηκα, ὑποκατ. διημαρτηκῶς ᾧ, εὐκτ. διημαρτηκῶς εἶην, ὑπερσ. ἠμάρτηκειν. Πρθ. ἀμαρτάνομαι, παρκατ. ἠμάρτανετο, ἄόρ. ἠμάρτηθῆ, ὑποκατ. ἐξαμαρτηθῆ, εὐκτ. ἀμαρτηθεῖη, μετοχ. τὰ ἀμαρτηθέντα, παρκατ. ἠμάρτηται, ἀπαρέμφ. ἠμάρτησθαι, μετοχ. ἡ ἠμάρτημένη, τὸ ἠμαρτημένον καὶ συνήθως τὰ ἠμαρτηθέντα, ὑπερσ. ἠμάρτητο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναμάρτητος καὶ ἐπεξαμαρτητέον. Ῥημ. παρκατ. ἀμάρτια, ἀμάρτημα.

ΣΗΜ. Το ῥῆμα εὐρίσκεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διὰ, ἐκ, καὶ τῶν συνεξ-, προσεξ-, προσεξ-, Ῥίζ. ἀμαρτ-, ἀμαρτε-, ἀμαρταν-, ὁ δὲ ἐνεστώς ἔχει τὸ πρόσφραγμα αν.

ἀμείβω (ἀλλάσσω, μεταβάλλω) καὶ διαμείβω, ἄόρ. ἤμεψα καὶ ἐξήμεψα. Μέσον ἀμείβομαι (καὶ δι-, παρ), παρκατ. παρημεψόμην, ἄόρ. μέσ. παρημεψάμην καὶ προημεψάμην καὶ ἄόρ. πρθ. ὡς μέσ. ἀπημεψόμην (=ἀπεκρινάμην). Ῥημ. παρκατ. ἀμοιβή.

ἀμιλλῶμαι (συναρίζομαι, φιλοτιμοῦμαι). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ, παρκατ. ἠμιλλάμην, μέλλ. μέσ. ἀμιλλήσομαι, ἄόρ. πρθ. ὡς μέσ. ἠμιλλήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμιλλητέον.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀντι καὶ διὰ. Ῥίζ. ἀμιλλ-, ἀμιλλα, ἀμιλλῶμαι (=ἠμιλλάομαι).

ἀμπεύω (ἐνδύω) Τοῦ ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνεστ. σύνθετος περιамπέχω. Μέσον ἀμπέχομαι (=ἐνδύομαι) καὶ περιамπέχομαι παρκατ. ἠμπευχόμην Ῥημ. παρκατ. ἀμπεχόνη

ΣΗΜ. Σύνθετος ἐκ τῆς ἀμψι καὶ ἔχω, ἐνθα τὸ ψ τῆς προθέσεως ἐψιλώθη (παρκατ. καὶ ἀμψιόχω, ἀμψι καὶ ἴσχω).

ἀμύνω (ἀπομακρύνω κακόν τι, ὑπερασπίζω, ἐκδικούμαι), παρκατ. ἠμυνον, μέλλ. ἀμυνῶ, ἄόρ. ἠμυνα. Μέσ. ἀμύνομαι, παρκατ. ἠμυνόμην, μέλλ. ἀμυνοῦμαι, ἄόρ. μέσ. ἠμυνάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμυντέον. Ῥημ. παρκατ. ἀμυνα. Ἀρύντιας.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐπί, ἀντί, πρὸ, συνεξ-. Ῥίζ. ἀμύν-, ἀμύνω (=ἀμύνω), τὸ δὲ α εἶνε πρόθεμα.

ἀμφιγυνοῦ (δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω), παρκατ. ἠμφεγνόουν, ἄόρ. ἠμφεγνόησα. Πρθ. ἄόρ. ἠμφεγνοῖθην.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διπλὴν ἀξίτησιν καὶ πρὸ τῆς προθέσεως καὶ μετ' αὐτήν.

ἀμφιέννυμι (ἐνδύω), παρκατ. περιημφιέννυν. ἄόρ. ἠμφιέννα. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, μέσ. μέλλ. ἀμφιέννομαι, μέσ. ἄόρ. σπαν. ἐπιέννασθαι, παρκατ. ἠμφιέννομαι.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀμψι Fes, ἐσ-θάς, εἶμαι (=ἔσμαι, ὡς εἶμι=εἶσομαι), ἠμάτιον, —έννυμι (=εἶσομαι).

ἀμφισβητῶ (δικφωνῶ, ἔχω γνώμην διάφορον, φιλονικῶ), παρκατ. ἠμφεσβήτουν, μέλλ. ἀμφισβητήσω, ἄόρ. ἠμφεσβήτησα, παρκατ. ἠμφεσβήτηκα. Πρθ. ἀμφισβητοῦμαι καὶ διαμφισβητοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς πρθ. ἀμφισβητήσομαι, ἄόρ. πρθ. ἠμφεσβητήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμφισβητήτος καὶ ἀναμφισβητήτος. Ῥημ. παρ. ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβητητικός.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διπλὴν ἀξίτησιν ὡς τὸ ἀμψιγυνοῦ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. ἀναλίσκω (ἐξοδεύω) καὶ ἀναλώω-ω, τοῦ ὁποίου εὐχρηστον εἶνε μόνον τὸ ἀπαρέμφ. ἀναλῶν καὶ ἡ μετοχ. ἀναλῶν παρκατ. ἀνῆλι-

σκον καὶ ἀνήλουν, μέλλ. ἀναλώσω, ἀόρ. ἀνήλωσα καὶ ἐπανήλωσα, συνανήλωσα, ὑπανήλωσα, προανήλωσα, ἀλλὰ κατηνάλωσα, παρκα. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθητ. ἀναλίσκομαι κλισπικνίως τὰ ἀναλούμενα, παρκατ. παθ. ἀνηλίσκομην καὶ σπανίως ἀνηλούμην, μέλλ. παθ. ἀναλωθήσομαι, ἀόρ. παθητ. ἀνηλώθην, παρκα. παθ. ἀνήλωμαι καὶ ἐξανήλωμαι, ἀλλὰ κατηνάλωμαι, ὑπερ. παθ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Μέσ. ἀναλίσκομαι, παρκατ. μέσο; ἀνηλούμην Ῥημ. παράγ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων **κατά, παρά, πρό, πορὸς ἐπί, σύν, ἀπό, ὑπό.** Ῥιζ. ἀνῶλ- καὶ ἀναλω-.

ἀνατέλλω (κάννω καὶ ἐκθῆ τι ἄνω), παρκατ. ἀνέτελλον, ἀόρ. ἀνέτειλα Ῥημ. παράγ. ἀνατολή.

ΣΗΜ. Ἡ Ῥιζ. ἀνα-τελ-, ἀνατέλλω (ἀντέλ-τω).

ἀνδραποδίζω (καταδουλώνω τὸν ἐλεύθερον). Ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον μέλλων ἀνδραποδιῶ. καὶ ἀόρ. ἠνδραποδίσαι καὶ ἐξηνδραποδίσαι. Μέσον ἀνδραποδίζομαι καὶ ἐξανδραποδίζομαι, ἀόρ. μέσ. ἠνδραποδισάμην, καὶ ἐξηνδραποδισάμην, παρκα. μέσ. προεξηνδραποδισάμην καὶ ἐξηνδραποδισάμην, παρκα. μέσ. προεξηνδραποδισάμην. Παθ. μέλλ. ἀνδραποδισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠνδραποδισθῆναι καὶ ἐξηνδραποδισθῆναι παρκα. ἠνδραποδισθῆναι. Ῥημ. παράγ. ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνδράποδος, ἀνδραποδίζω-ομαι.

ἀνέχομαι (= ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπιτρέπω). Μέσον παρκατ. ἠνειχόμεν, μέλλ. μέσ. ἀνέξομαι, ἀόρ. μέσ. ἠνεσχόμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνεκτός. δυσάνεκτος, ἀνασχετός. Ῥημ. παράγ. ἀνοχή.

† **ἀνθῶ** (ἀκμάζω, ἀνθίζω) καὶ ἐπανθῶ, ἐξανθῶ, παρκατ. ἠνθουν, ἀόρ. ἠνθήσα, παρκα. ἀπήνθηκα καὶ ἐξήνθηκα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀνθ-, ἄνθη, ἄνθος, ἀνθῶ, ἀνθηρός.

ἀνιάω-ῶ (λυπῶ). παρκατ. ἠνιάων, μέλλ. ἀνιάσω, ἀόρ. ἠνίασα. Μέσ. ἀνιάωμαι, παρκατ. ἠνιάωμην, μέλλ. μέσ. ἀνιάσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠνιάθην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνί'α, ἀνιάωμαι.

ἀνοίγω, ὄρα οἶγω.

ἀντιβόλω (παρκακλώ), παρκατ. ἠντεβόλουν, μέλλ. ἀντιβολήσω, ἀόρ. ἠντεβόλησα. Ῥημ. παράγ. ἀντιβόλησις.

ΣΗΜ. Αὐξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντιβόλουν, ἠντιβόλουν μεταγενέστερα.

ἀντιδικῶ (εἰμὶ ἀντίδικος, ἀντιλέγω), παρκατ. ἠντεδίκουν, μέλλ. ἀντιδικήσω, ἀόρ. ἠντεδίκησα.

ΣΗΜ. Αὐξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντεδίκουν, ἠντεδίκουν μεταγενέστερα. † **ἀντέλλω-ῶ** (ἐξέγω ὕδωρ) καὶ ἐπαντέλλω, ἀπαντέλλω, ἐξαντέλλω. καταντέλλω, μέλλ. καταντέλλω, ἀόρ. κατήντησα. Παθ. καταντέλλομαι παρκατ. ἐπαντέλλομην καὶ ἀόρ. παθ. διηντέλλθην.

† **ἀνύτω** (πελειώνω) καὶ διανύτω. ἐξανύτω, καθανύτω, προανύτω, σπανίως δὲ ἀνύτω, παρκατ. ἠνυτον, καὶ σπανίως ἠνυον, μέλλ. καθανύσω, ἀόρ. ἠνυσα, καὶ διήνυσα καθήνυσα, παρκα. ἠνυκα. Μέσ. ἀνύτομαι, μέσ. ἀόρ. ἠνυσάμην. Παθ. παρκα. διηνύσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνυσ τὸς καὶ ἀνήνυτος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνύτω καὶ ἠνύτω κατὰ τοὺς Ἀστικοὺς διασύνεται, ἔχει δὲ τὸ ὑ πανταχοῦ βραχύ.

ἀπαντάω-ῶ (ἐρχομαι εἰς ἀπάντησιν τινος) καὶ ὑπαντῶ, συναντῶ. προὑπαντῶ, παρκατ. ἀπήντων καὶ ὑπήντων, μέλλ. μεσ. ὡς ἐνεργ. μόνον ἀπαντήσομαι, ἀόρ. ἀπήντησα καὶ ὑπήντησα, καὶ συνήντησα, παρκα. ἀπήντηκα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπαντητέον. Ῥημ. παράγ. ἀπάντησις ἀπάντημα.

ΣΗΜ. Εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς ἀπό, ὑπό, σύν καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω.

ἀπατάω-ῶ (ἀπατῶ) καὶ ἐξαπατῶ, παρκατ. ἠπάτων, καὶ ἐξηπάτων, καὶ συνεξηπάτων, μέλλ. ἀπατήσω καὶ ἐξαπατήσω, καὶ ἐσπικν. διαπατήσω, ἀόρ. ἠπάτησα καὶ ἐξηπάτησα, παρκα. μόνον ἐξηπάτηκα. εὐκτ. ἐξαπατηκῶς εἶην καὶ ἐξαπατήκοιμι. Παθ. ἀπατάωμαι καὶ ἐξαπατάωμαι, παρκατ. ἠπατάμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. ἀπατήσομαι καὶ ἐξαπατήσομαι καὶ παθ. ἐξαπατηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠπατήθην καὶ ἐξηπατήθην παρκα. ἠπάτημαι καὶ ἐξηπάτημαι καὶ συνεξηπάτημαι, ὑπερσ. ἐξηπατήμην. Μέσ. κατ' ἀνάγκην ἐξαπατῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐαπάτητος, δυσεξαπάτητος, εὐεξαπάτητος, ἐξαπατητέον. Ῥημ. παρκα. ἐξαπατητικός.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἀπατῶ, ἐξαπάτη, ἀπατηλός.

† **ἀπειθῶ** (εἰμὶ ἀπειθής). Μόνον ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστώς, μέλλ. ἀπειθήσω, καὶ ἀόρ. ἠπειθήσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀπειθής, τὸ ἀπειθῶ καὶ ἀπειθεῖα.

† **ἀπειλέω-ῶ** (φοβερίζω) καὶ ἐπαιλέω, ὑπαιπέλω, παρκατ. ἠπέιλον, μέλλ. ἀπειλήσω, ἀόρ. ἠπέιλησα καὶ προσηπέιλησα. Παθ. ἀπειλοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. ἀπειληθεῖς. Ἀποθετ. μέσον διαπειλοῦμαι τινι, παρατ. διηπειλοῦμην καὶ ἀόρ. μέσ. διηπειλησάμην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀπειλῆ ἀπειλέω, ὡς λυπη λυπέω.

ἀπεχθάνομαι (γίνομαι μισητός), ἀποθ. μέσον, παρκατ. ἀπη-

χθανόρην, μέλλ. μέσ. ἀπεχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἕ'. ἀπηχθόρην, παρκακ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην·

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς ἔχει τὸ πρόσφυμα **αν-**, ρίζ. ἐχθ-, ἀπ-εχθ- καὶ ἀπεχθε-, ἐκ τοῦ ἀπεχθής, ἐξ οὗ καὶ ἀπέχθεια.

✧ **ἀπιστέω ᾧ** (εἰμι ἀπιστος, δυσπιστῶ) καὶ διαπιστῶ, παρκατ. ἠπίστουν. μέλλ. ἀπιστήσω, ἀόρ. ἠπίστησα, παρκακ. ἠπίστηκα, ὑπερσ. ἠπιστήκειν. Παθητ. ἀπιστοῦμαι, παρκατ. ἠπιστούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἠπιστήθην.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ **ἀπίστος, ἀπιστέω-ᾧ, ἀπιστία.**

✧ **ἀποδημέω-ᾧ** (λείπω ἀπὸ τῆς πατρίδος, ταξιδεύω) παρκατ. ἀπεδήμουν, ἀόρ. ἀπεδήμησα καὶ παρκακ. ἀποδεδήμηκα. Ῥημ. παρκατ. ἀποδημητής.

ἀποκρίνομαι (ἀπαντῶ, δίδω ἀπόκρισιν), ἀποθετ. μέσ. καὶ προσαποκρίνομαι παρκατ. ἀπεκρινόρην, μέλλ. ἀποκρινούμαι, ἀόρ. ἀπεκρινάμην, παρκακ. ἀποκίκριμαι, ὅστις εἶνε ἐνίοτε καὶ ὡς παθητ. ὑπερσυντ. ἀπεκεκρίμην, ὅστις σπανίως εἶνε καὶ ὡς παθητ., καὶ ἀποκεκριμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀποκριτέον καὶ ἀναποκρίτως Ῥημ. παράγ. ἀποκρισις.

ἀποκρίνω (ἀποχωρίζω, ἀπορρίπτω) καὶ ἀόρ. ἀπέκρινα, παθητ. μέλλ. ἀποκριθήσομαι (= ἀπορριφθήσομαι), ἀόρ. παθ. ἀπεκρίθην (= ἀπεχωρίσθην) καὶ παρκακ. παθ. ἀποκέκριμαι (= ἀποκεχώρισμαι). Ῥημ. ἐπίθ. ἀποκριτέον (= ἀπορριπτέον. ἀποχωριστέον).

ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω), παρκατ. ἀπέλαυον, μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἀόρ. ἀπέλαυσα, παρκακ. ἀπολέλαυκα ὑπερσ. ἀπολελευκῶς ἦν. Ῥημ. παράγ. ἀπόλαυσις.

ΣΗΜ. Σύνθετον ἐκ τοῦ ἀπὸ καὶ λαύω, ὑπερ ἀπλοῦν εἶνε ἀχρηστον.

✧ **ἀπολογοῦμαι** (διὰ λόγων ἀποκρούω τὴν κατ' ἐμαυτοῦ κατήγορίαν), ἀποθ. μέσον, καὶ ὑπεραπολογοῦμαι, παρκατ. ἀπελογοῦμην καὶ συναπελογοῦμην, μέλλ. μέσ. ἀπολογήσομαι καὶ συναπολογήσομαι, ἑτεραπολογήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἀπελογησάμην καὶ ἀνταπελογησάμην, ἐναπελογησάμην, παθ. ἀόρ. ἀπελογήθην (ἀπελύθην, ἠθφώθην) καὶ παθ. παρκακ. ἀπολελόγημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπολογητέον. Ῥημ. παραγ. ἀπολόγημα ἀπολογία. Ἀντιτοῦ ἀπολογοῦμαι λέγεται καὶ ἀπολογία ποιοῦμαι. ✧

ἀπορέω-ᾧ (εἰμι ἐν ἀπορίᾳ), παρκατ. ἠπόρουν, μέλλ. ἀπορήσω, ἀόρ. ἠπόρησα καὶ διηπόρησα, παρκακ. ἠπόρηκα. Μέσ. ἀποροῦμαι (= εἰμι ἐν ἀμηχανίᾳ) καὶ διαποροῦμαι, παρκατ. ἠπορούμην, ἀόρ.

παθ. ὡς μέσ. ἠπορήθην, καὶ διηπορήθην, καὶ προηπορήθην, παρκακ. μέσ. διηπόρημαι. Παθητ. ἀποροῦμαι καὶ διαποροῦμαι, ἀόρ. παθ. ἠπορήθην, παθ. παρκακ. διηπόρημαι. Ῥημ. παράγ. ἀπόρημα.

✧ **ἵπτω** (ἀνάπτω, ἐγγίζω, συνάπτω), παρκατ. μόνον σύνθετος ἐνήπτον, ὑφήπτον, προσήπτον, μέλλ. συνύψω καὶ περιύψω, ἀόρ. ἦψα. Μέσ. ἄπτομαι, παρκατ. μέσ. ἠπτόμην, μέλλ. μέσ. ἄψομαι καὶ ἐψάψομαι, ἀόρ. μέσ. ἠψάμην, ἀόρ. παθ. ἦψθην καὶ ἐξσφθεῖς, παρκακ. ἦρμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἄπτός, περίπτον, ἄπτεον καὶ προσαπτεόν. Ῥημ. παράγ. ἄμμα, ἄψις, ἄψη.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται ὁ ἐνεστώς ἵπτω καὶ σύνθετος (περι- συν-, ἐξ-, προσ-, καθ-, ἐν-, ὑψ-), ὁ ἦψα (καὶ συν- περι-, ἐν-, προσ-), ὁ ἄπτομαι (καὶ ἀνθ-, ἐσ-, καθ-, συν-, προσ- ἐξ-) ὁ ἠπτόμην (καὶ ἀνθ-, καθ-, ἐσ-), ὁ ἠψάμην καὶ ἐψ-, καθ-, περι-, ἀνθ-, ἐξ-, προσ-, συν-, ἀν-), ὁ ἦρμαι (καὶ ὑψ-, συν-, ἐξ-, ἐν-).

ἄρῶμαί (εὐχόμεαι, κητρῶμαί). Τὸ ἄπλοῦν εἶνε παιητικόν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται τὴν περίφραξιν ἀρῶς ποιοῦμαι καὶ τὸ σύνθετον καταρῶμαι καὶ ἐπαρῶμαι, παρκατ. κατηρῶμην μόνον, μέλλ. μέσ. καταράσομαι καὶ ἐπαράσομαι, ἀόρ. μέσ. σπκν. ἀρασάμενος, συνήθως δὲ κατηρασάμην, ἐπηρασάμην καὶ σπκν. ἐξηρασάμην, παρκακ. ἐπήραμαι μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. κατάρατος, τρισκατάρατος, ἐπάρατος, πολυάρατος. Τὸ παθ. ἐκφέρεται κατὰ περίφραξιν ἀραί γίγνονται.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀρά, ἀρῶμαι (= ἀράμαι), κητάρη.

✧ **ἀργέω-ᾧ** (εἰμι ἀργός), μέλλ. ἀργήσω καὶ ἀόρ. ἤργησα. Παθ. ἀργούμαι καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρκατ. ἀργοίμην μόνον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀργός, (ὑπερ ἐκ τοῦ ἀεργός=ἀΦεργός).

✧ **ἄρδω** (ποτίζω) καὶ παρκατ. ἠρδον μόνον. Παθ. ἄρδομαι, ὑποτ. ἄρδεται, εὐκτ. ἄρδοιτο καὶ μετοχ. ἀρδόμενος μόνον.

ἄρέσκω (ἀρέσκω) καὶ ἀπαρέσκω (δὲν ἀρέσκω), παρκατ. ἠρεσκον καὶ συνήρεσκον, μέλλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἤρεσα. Μέσον ἀρέσκομαι (τινι=εὐαρεστοῦμαι εἰς τι, ἀρέσκομαι δὲ τινα=ἐξιλεῶ, ἐξευμενίζω τινά), παρκατ. μέσ. ἠρεσκόμην καὶ μέσος ἀόρ. ἐξηρεσάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀρεστός, δυσάρεστος, εὐαρεστοτέρως.

✧ **ἀρήγω** (βοηθῶ) μέλλ. ἀρήξω καὶ ἐπαρήξω μόνον. Ῥημ. παράγ. ἀρωγή, ἀρωγός.

✧ **ἀριθμέω-ᾧ**, παρκατ. ἠρίθμουν, μέλλ. ἀριθμήσω, ἀόρ. ἠρίθμησα, παρκακ. ἀριθμήθηκα. Παθ. ἀριθμοῦμαι, ἀόριστος παθητ. ἠριθμήθην,

22 ἄριστάω-ω—ἄρνεομαι-οὔμαι.

παρακ. παθ. διηριθμημαι και ἀπηριθμημαι. Μέσ. διαριθμοῦμαι, συναριθμοῦμαι, καταριθμοῦμαι (ὅστις και ὡς παθ.), παρακτ. μέσ. ἠριθμούμην και συνηριθμούμην, μέλλ. μέσ. διαριθμήσομαι και ἀναριθμήσομαι, μέσ. ἀρ. ἠριθμησάμην (και δι-, κατ-, ἐξ-, ἀν-). 'Ρημ. ἐπίθ. ἀναριθμητος, εὐαριθμητος.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον και μετά τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, κατά, ὄν και ἐνίοτε ἀνά.

ἄριστάω-ω, (προγεύομαι), παρακτ. ἠρίστων, μέλλων ἀριστήσω, ἀόρ. ἠρίστησα, παρακ. ἠρίστηκα και κατηρίστηκα, ὑπερσυντελ. ἠριστήκειν.

ἄριστεύω (πρωτεύω, ἄριστος γίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς και ὁ ἀόριστος ἠρίστευσα.

ἄριστοποιούμαι (ἀριστῶ). 'Αποθ. μέσ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσ. ὁ ἐνεστώς σπαν. και μετά παθ. δικθ. μέσ. τὰ ἀριστοποιούμενα, παρακ. μέσ. ἠριστοποιούμην, μέλλ. μέσ. ἀριστοποιήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἠριστοποιησάμην και ὑπερσ. μέσ. ἠριστοποιήμην.

ἄρκέω-ω (ἐξαρκῶ, φθάνω), παρακτ. ἤρκειν, μέλλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα. Παθ. ἀρκεῖται μόνον, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εὐρίσκεται και σύνθετον μετά τῶν προθέσεων ἀντί, ἐκ, ἐπί, διά, πρός. 'Αρχ. δὲ ῥίζ. ἦτο ἀρκεδ-, διὰ τοῦτο ἀρκεδ- και ἤρκεσα δὲν ἐκτείνουσι τὸ ε, διότι προήλθον ἐκ τῶν ἀρκεδ-σα ἤρκεδ-σα κατ' ἀπλοποίησιν τῶν δύο θ, εἰς δὲ τὸν ἐνεστώτα μεταξύ δύο φωνηέντων τὸ σ ἀπεβλήθη.

ἄρμόττω (προσκαρμόζω, συνάπτω, ἐφαρμόζω) και σπανίως ἀρμόζω, παρακτ. ἤρμοττον, μέλλ. ἀρμόσω, ἀόριστ. ἤρμοσα. Παθ. ἀρμόττομαι, ἀόρ. παθ. ἤρμόσθην, παρακ. παθ. ἤρμοσμαι. Μέσ. ἀρμόττομαι, μέσ. ἀόρ. συνηρμωσάμην, και παρακ. μέσ. ἤρμοσμαι. 'Ρημ. ἐπίθ. ἀνάρμοστος, εὐάρμοστος, συναρμοστος.

ΣΗΜ. 'Ο ἐνεργ. ἀρμόττω (και προσ-, συν-), ἤρμωστον (και συν-), ἀρμόσω (και συν-), ἀόρ. ἤρμωσα (και συν-, προσ-, ἐφ-, περι), ἀόρ. παθ. ἤρμωσθην (και συν-) παρακ. ἤρμωσμαι (και συν-, προσ-). 'Ρίζ. ἀρμόγ-, ἀρμόζω (=ἀρμόγ-ω), ῥημ. παράγ. μεταγενέστερα ἀρμογή, ἐφαρμογή, συναρμογή.

ἄρνεομαι-οὔμαι (ἀρνοῦμαι) και ἐξαρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρακτ. ἠρνούμην και ἐξηρνούμην, μέλλ. μέσ. ἀπαρνήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠρνήθην (και ἀπ-, ἐξ-) και μέσ. ἀόρ. σπανιώτερος ἠρνησάμην, παρακ. ἠρνημαι. 'Ρημ. παράγ. ἀρνησις και ἐπίθ. ἐξαρνος, ἀπαρνος.

ἄρνημαι (λαμβάνω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς. Σύνθετον ἐπίθ. μίσθ-αρνος,

ἄρῶ-ω (ἄρωτριῶ, ὀργώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς και ὁ ἀόριστος ἐνήροσα. Παθ. ἀροῦμαι. 'Ρημ. παράγ. [ἄροτος], ἀρουρα, [ἄροτρον].

ἄρπάζω (ἄρπάζω), παρακ. ἤρπαζον, μέλλων μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀρπάσομαι, (και δι-) και μέλλ. ἐνεργ. ἀρπάσω, ἀόρ. ἤρπασα, παρακ. ἤρπασα, ὑπερσ. ἤρπακειν. Παθ. ἀρπάζομαι, παρακτ. διηρπαζόμην, μέλλ. παθ. διαρπασθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἤρπάσθην, παρακ. ἤρπασμαι, ὑπερσ. ἐξηρπάσθην, και διηρπάσθην. 'Ρημ. ἐπίθ. ἀνάρπαστος. 'Ρημ. παρακ. ἀρπαγή, ἀρπασμός, ἀρπασμα, ἀρπαζῆ.

ΣΗΜ. 'Ο ἀρπάζω (και ἀν-, ἀρ-, προσ-, συν-, δι-, προσ-), ὁ ἤρπαδα (και ἀν-, ἀρ-, συν-, δι-, εἰσ-, ὑφ-), ὁ ἤρπακα (και ἀν-, δι-, συν-), ὁ ἀρπάζομαι (και ἀν-, ἀρ-, δι-), ὁ ἤρπασθην (και ἀν-, ἀρ-, εἰσ-, δι-, ὑφ-), ὁ ἤρπαδμαι (και ἀν-, ἀρ-, δι-). 'Ρίζ. ἀρπαγ-, ἀρπάζω (=ἀρπάζ-ω) και ἀρπαδ-, ἐξ οὗ ἤρπαδος, ἀρπαδ-μα.

ἄρρωστέω-ω (εἶμι ἄρρωστος) παρακτ. ἠρρώστουν και ἀόρ. ἠρρώστησα. 'Ρημ. παράγ. ἀρρώστημα.

ἄρτάω-ω (προσαρτῶ, κρεμῶ). 'Ο ἐνεστώς μόνον σύνθ. ἀπαρτῶ, μέλλ. ἀπαρτήσω, ἀόρ. ἤρτησα και ἀνήρτησα, ἐπήρτησα. Παθ. ἐξαρτῶμαι, παρακ. παθ. ἤρτημαι. Μέσ. ἀναρτῶμαι και ἀπαρτῶμαι, μέλλ. μέσ. ἐξαρτήσομαι και ἀναρτήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἀνηρτησάμην, παρακ. μέσ. ἤρτημαι, ὑπερσ. ἀνηρτήμην.

ΣΗΜ. 'Ο παρακ. ἤρτημαι (και ἀπ-, ἐξ-, ἀν-, προσ-, ἐπ-, συν-), ῥηματικὰ παράγωγα μεταγενέστερα, ἀρτάνη, ἐξάρτημα, προσάρτημα, προσάρτησις, ἀνάρτησις, ἐξάρτησις.

ἄρτύω (συναρμόζω, εὐτρεπίζω). Μόνον σύνθετον ἐξαρτύω, παρακτ. ἐξήρτυον. Παθ. ἐνεστώς ἐξαρτύομαι, ἀόρ. ἐξαρτυθεῖς, παθ. παρακ. ἐξήρτυμαι και κατήρτυμαι. Μέσ. ἐξαρτύομαι, παρακτ. ἐξήρτυόμην, μέλλ. μέσ. ἐξαρτύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐξήρτυσάμην, παρακ. μέσ. ἐξήρτυμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξήρτυμην.

ΣΗΜ. Τὸ ὑπανταχῶς μακρόν, ῥηματικὰ παράγωγα μεταγεν. ἄρτυμα, ἄρτυσις, ἐξάρτυσις, κατάρτυσις.

ἄρτύω (ἀντλῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς και ὁ ἀόριστος ἤρυσσα. Μέσον ἀρτύομαι και μέσ. ἀόρ. ἤρυσάμην.

ΣΗΜ. Τὸ ὑπανταχῶς εἰς βραχύ, ὑπάρχει και ἐνεστώσως ἀρτύω μεταγενέστερος ὡς και τὰ ῥηματικὰ παράγωγα ἄρυσσις, ἀρυστήρ και ἀρυστής.

ἄρχω (ποιῶ ἀρχήν, εἶμαι πρωταίτιος, ἐξουσιάζω) (και σύνθετος

(καὶ σύνθετος ἐπ-, ἐν-), παρκα. ηὔξηκα. Παθ. αὐξομαι καὶ αὐξάνομαι, παρκατ. ηὔξανόμην καὶ ηὔξομην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. αὐξήσομαι καὶ παθ. αὐξηθήσομαι, ἄορ. παθ. ηὔξηθην (καὶ συν-), παρκα. παθ. ηὔξημαι (καὶ ἐπ-), ὑπερσ. παθ. ηὔξητο. Μέσ. αὐξομαι καὶ αὐξάνομαι, παρκατ. μέσ. ηὔξανόμην, μέλλ. μέσ. αὐξήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ηὔξηθην, παρκα. μέσ. ηὔξημαι. Τὸ μέσον καὶ ἀνακλειυμ. αὐξάνω ἑραυτόν. Ῥημ. παρκατ. αὐξήσεις.

ΣΗΜ. Ὁ αὐξομαι (καὶ σύνθετος ἐπ- συν-), ὁ αὐξάνομαι (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-, ὑπερ). Ῥίζ. αὐξ-, ἥτις λαμβάνει τὸ πρόσφωμ ε καὶ αν. Παρκατ. ῥημ. μεταγενέστερα αὐξήτος, ἀναυξήτος, αὐξήτεον αὐξήμα.

αὐτομολέω-ω (γίνομαι αὐτόμολος, λιποτακτῶ), παρκατ. ηὔτομολουν, ἄορ. ηὔτομολησα, καὶ ὑπερσυντ. ηὔτομολήκειν καὶ ἀπτητομολήκειν.

αὐτονομιέομαι-οὔμαι (εἶμαι αὐτόνομος, αὐτοδιοίκητος). Ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., ἀπαντᾷ δὲ τὸ αὐτονομεῖσθαι καὶ ἡ μεταχὴ αὐτονομούμενος.

αὐτοσχεδιάζω (ἐξ αὐτοσχεδίου πράττω τι). Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ ἄορ. ἀπτητοσχεδίασα. Ῥημ. ἐπιθ. αὐτοσχεδιαστός, ῥημ. παρκατ. αὐτοσχεδιασμός, αὐτοσχεδιαστής.

αὔω (ἀνάπτω, στεγνόνω, ξηραίνω). Μόνον τὸ σύνθετον ἐναύω καὶ ὁ μέσ. ἄορ. ἐναύσασθαι ἀπαντᾷ.

ἀφανίζω (κάνω τι ἀφανές, κηκαστρέφω), παρκατ. ἠφάνιζον, μέλλ. ἀφανιῶ, ἄορ. ἠφάνισα, παρκα. ἠφάνικα. Παθ. ἀφανίζομαι, παρκατ. παθ. ἠφανίζομην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. παθ. ἠφανίσθην, παρκα. παθ. ἠφάνισμαι, ὑπερσ. ἠφανίσμην. Μέσ. ἀφανίζομαι (= κηκαστρέφω ἐμμευτόν ἀφανῆ). Ῥημ. ἐπιθ. ἀφανιστέος, ῥημ. παρκατ. ἀφανισίς.

ἀφικνοῦμαι ὄρα ἰκνοῦμαι.

ἀφροντιστέω-ω (εἶμι ἄφροντις, δὲν φροντίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ.

ἀφυλακτέω-ω (δὲν φυλάττω, ἀμελῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ.

ἀχαριστέω-ω (εἶμαι ἀχάριστος καὶ δὲν χαρίζομαι εἰς τινα). Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ ἄορ. ἀχαριστήσας.

ἀχθομαι (δυσχερεστοῦμαι, λυποῦμαι). Ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώσ (ὅστις καὶ σύνθετος συνάχθομαι), παρκατ. ἠχθόμην (καὶ σύνθετος συνηχθόμην), μέλλων μέσος ἀχθέσομαι καὶ συναχθέσομαι, ἄοριστος

παθητικός ὡς μέσος ἠχθέσθην καὶ συνηχθέσθην. Ῥημ. οὐτιςστ. ἀχθεδῶν.

ἀψευδέω-ω (δὲν ψεύδομαι, εἶμι κληθῆς). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ.

B.

βαδίζω (πορεύομαι τακτικῶς), παρκατ. ἐβάδιζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βαδιοῦμαι, ἄορ. ἐβάδισα, καὶ διεβάδισα. Ῥημ. παρκατ. βάδισις, βάδισμα, βαδισμός.

βαθύνω (κάνω τι βαθύ). Μόνον ὁ μέλλ. βαθυνῶ καὶ τὸ ἀπαρ. τοῦ ἄορ. βαθύναι.

βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι) παρκατ. μόνον σύνθετος — ἔβαινον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργητικός μόνον σύνθετος — βήσομαι, ἄοριστος β' ἐνεργητ. μόνον σύνθετος — ἔβην, ὑποτ. — βῶ, εὐκτ. — βαίην, προστ. — βῆθι, ἀπαρέμ. — βῆναι, μετοχ. — βάς, παρκα. — βέβηκα, τοῦ ὑποτ. ἀπαντῶσι καὶ συνηρημένοι τύποι, ὑποτακτικῆ ἐμβεδῶσι, μετοχῆ βεβῶτες, τοὺς προδιαβεβῶτας, καὶ θηλυκ. τὴν βεβῶσαν, ὑπερσυντ. μόνον σύνθετος — ἐβεβήκειν, ἢ εὐκτικῆ κατὰ περίφρασιν — βεβηκῶς εἶην (μετὰ τῆς κατὰ, διὰ, σύν, παρκα). Παθητ. ἀναβαίνομαι, καταβαίνομαι καὶ παραβαίνομαι, ἄοριστος παθητικ. ἀναβάθην, παρεβάθην, καὶ συνεβάθην παρκα. παθ. ἀναβέβῆμαι, παραβέβαμαι καὶ ξυμβέβῆμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀβατος, ἀξύμβατος, νέκβατος, δύσβατος, εὐδατος, εὐδιάβατος, ἀνάμβατος, διαβατός, εἰσβατός, προσβατός, ὑπερβατός, ἐπιβατός, καταβατέον, διαβατέος, ὑπερβατέος. Ῥημ. οὐσ. βάσις, βῆμα, ἀνάβασις, ἀνάβατης, διάβασις, διαβήτης, διαβατήριος, ἔκβυσις, ἀπόβασις, εἰσβασις, ἐπίβασις, ἐπιβάτης, πρόβασις, πρόσβασις, σύμβασις, καταβάτης, μετάβασις.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώσ βαίνω καὶ σύνθετος (προσ-, ὑπερ-, ἐκ-, ἀπο-, προ-, εἰσ-, ἐπι-, παρκα-, παρα-, ἐπισσ-), ὁ ἔβαινον (μετὰ τῶν ἀπό, διὰ, κατὰ, ἀνα, ὑπερ-, ἐν, σύν, παρκα, ἐκ, εἰς καὶ ἐπιδικ-), ὁ βήσομαι (μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, διὰ, παρκα, κατὰ, ἐκ, εἰς, ἐν, ἐπί, πρό, ὑπερ, σύν καὶ προσσυν-, ἐπανα-), ὁ ἔβην (μετὰ τῶν ἐν, ἐκ, εἰς, ἀνά, κατὰ, ὑπερ, παρκα, διὰ, σύν, ἀπό, ἐπί, πρό, πρόσ, ἀμφι-, συνδι-, ἐπεν-, συναν-, ἀντιδι-, ἐπαν-, προδι-, ἐπεκ-), ὁ βέβηκα (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, πρό, ὑπό, ἀπό, διὰ, κατὰ, παρκα, σύν, ὑπερ καὶ ὑπο-

κατα), ὁ ἐπιθεδῆκειν (μετὰ τῶν ἀνά, κατά, διά, σύν). ῥίζα βεν- β $\frac{y}{o}$, ἐξ οὗ βν-, καὶ β $\frac{y}{o}$ = βαν-, βάλνω (=βάν-νω).

βάλλω (ρίπτω), πρρκτ. ἔβαλλον, μέλλ. βαλῶ. ἄρ. ἑ' ἔβαλον, πρρκκ. βέβληκα, ὑπερσ. μόνον σύνθετος—ἐβεβλήκειν (μετὰ τῶν εἰς, ἐν, σύν, διά, ἐκ, ὑπέρ). Πρθ. βάλλομαι, πρρκτ. παθ. ἐβαλλόμην, (καὶ κατ), μέλλ. παθ. βληθήσομαι, ἄρ. παθ. ἐβλήθην, πρρκκ. παθ. βληθήσεται. μόνον σύνθετος— βέβλημαι, ὑπερσ. παθ. μόνον σύνθετος ἐβεβλήμην, εὐκτ. μονολεκτ. διαβεβλήσθε καὶ διαβεβλημένος εἶην, μετ' ὄλ. μέλλων διαβεβλήσομαι καὶ διαβεβλημένος ἔσομαι. Μέσον σύνθετον—βάλλομαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, πρό, μετά, περί, σύν, ὑπέρ καὶ ἐπεμ-), πρρκτ. μέσος σύνθετος ἐβαλλόμην (μετὰ τῶν ἀνά, πρό, μετά, περί, σύν, ὑπέρ), μέλλ. μέσος σύνθετος—βαλοῦμαι (μετὰ τῶν ἀνά, πρό, μετά, περί, σύν, ὑπέρ), μέσος ἄρ. ἑ'. ἐβαλόμην (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, ἐν, εἰς, παρὰ, μετά, πρό, περί, σύν, ὑπέρ, ὑπό, προπρρκ, προσπερι), πρρκκ. μέσ. σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. μέσος σύνθετος—ἐβεβλήμην. Ῥημ. ἐπίθετα ἀπόβλητος, ἀνυπερβλητος, μεταβλητέον, καταβλητέον, ἐμβλητέον, ἐκβλητέον, ἐπερβλητέον, ἀποβλητέος, ὑποβλητέος. ῥημ. πρρκτ. βολή, βέλος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν ὑποβάλλω καὶ ἐμβάλλω ἐμαυτὸν καὶ περιβάλλουσιν ἀλλήλους.

ΣΗΜ. Ὁ **βάλλω** (καὶ σύνθετος ἐμ-, ἐπι-, εἰς-, ἀντι-, συμ-, ὑπερ-, μετα-, ἐκ-, δια-, ἀπο-, ἀνα-, παρα-, ὑπο-, προσ-, κατα-, περι-, ἐπεμ-, ἐπικατα-, ἀντιπαρα-, ἀνθυπο-, συνδια-) ὁ **βαλῶ** (καὶ σύνθετος ἀπο-, προσ-, εἰς-, δια-, ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, κατα-, ἐμ-, μετα-, ἀνα-, παρα-) ὁ **ἔβαλον** (καὶ σύνθετος ἀπ-, εἰς-, ἐν-, ἐπ-, ἐξ-, δι-, κατ-, συν-, παρ-, περι-, ὑπ-, ὑπερ-, προσ-, προεν-, ἀντεν-, συνεν-, προσπερι-, παρακατ-, ἀντιπαρ-), ὁ **βέβληκα** (καὶ σύνθετος προ-, τεν-, συνεν-, προσπερι-, παρακατ-, ἀντιπαρ-), ὁ **βέβλημαι** (καὶ σύνθετος προ-, περι-, ἀπο-, ἐκ-, ὑπερ-, μετα-, ἐμ-, δια-, κατα-, προσ-, συμ-, εἰς-, παρα-, ἐμ-, ἀνα-), ὁ **βάλλομαι** (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐμ-, δια-, ἐπι-, ὑπερ-, παρα-, ἐκ-, ἀνα-, προ-, μετα-, συνδια-, προσ-), ὁ **βληθήσομαι** (καὶ σύνθετος δια-, ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-), ὁ **ἐβλήθην** (καὶ σύνθετος προ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἀν-, εἰς-, ὑπερ-, ἐν-, ἀντ-), ὁ **βέβλημαι** (μετὰ τῶν συμ-, ἐμ-, προ-, δια-, κατα-, ἀνα-, μετα-, ἐπι-, παρα-, ὑπο-, περι-, ὑπερ-, ἐκ-, συνδια-), ὁ **ἐβεβλήμην** (μετὰ τῶν δι-, ἐξ-, παρα-, ὑπο-, περι-, ὑπερ-, ἐκ-, συνδια-). Τὸ **βάλλω** ὅταν μὲν σημαίη τὸ **κτεῖναι**, ἔχει παθ. τὸ **βάλλομαι**, ὅταν δὲ σημαίη τὸ **ρίπτω κάτω**, ἔχει παθ. τὸ **πίπτω**.

βάπτω (βυθίζω, πλύνω, χρωματίζω) καὶ ἄρ. ἔβαψα. Πρθ. ἐμβάπτεσθαι καὶ ἄρ. παθ. ἐβάπην. Ῥημ. ἐπίθ. βαπτός, παρὰγ. ῥηματ. βαφεύς, βάμμα, ἔμβαμμα.

βαρύνω (προζέω βάρος). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Πρθ. βαρύνομαι, πρρκτ. ἐβαρυνόμην, ἄρ. παθ. ἐβαρυνόσθην, καὶ πρρκκ. βεβάρυμαι (ἐκ τοῦ ἕλλως ἀχρηστού βαρέω).

βασανίζω (δοκιμάζω, διακρίνω, ἐξετάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὁστις καὶ σύνθετος δια-), πρρκτ. ἐβασανίζον, μέλλ. βασανίω, ἄρ. ἐβασάνισα (καὶ σύνθετος δι-). Πρθ. βασανίζομαι (ἀνακρίνομαι, δοκιμάζομαι), ἄρ. παθ. ἐβασανίσθην (καὶ σύνθετος δι-), πρρκκ. παθ. βεβασάνισμαι καὶ μετ' ὄλ. μέλ. βεβασανισμένος ἔσομαι Ῥημ. ἐπίθ. ἀβασάνιστος, βασανιστέος, βασανιστέον. Ῥημ. πρρκτ. βασανιστίς.

βασιλεύω (εἶμι βασιλεύς) πρρκτ. ἐβασίλευον, μέλλ. βασιλεύσω, ἄρ. ἐβασίλευσα. Πρθ. βασιλεύομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀβασίλευτος, ῥημ. παρὰγ. βασιλεία.

βεβαιόω-ω (βεβαιώνω), πρρκτ. ἐβεβαίουν, μέλλ. βεβαιώσω, ἄρ. ἐβεβαίωσα. Μέσ. βεβαιούμαι τι, μέλλ. μέσ. βεβαιώσομαι, ἄρ. μέσ. ἐβεβαιώσάμην. Πρθ. μόνον ἄρ. ἐβεβαίωθην. Ῥημ. πρρκτ. βεβαίωσις.

βήττω (βήλω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ σπανίως.

ΣΗΜ. Ῥζ. βηχ, βήττω (=βήχ-νω), βήξ (ἡ καὶ ὁ).

βιάζομαι (στενοχωρῶ καὶ στενοχωροῦμαι). Ῥημ. μετὰ μέσης καὶ παθ. διαθ. Μέσ. βιάζομαι (καὶ προσ-, εἰς-, δια-), πρρκτ. μέσ. ἐβιαζόμην, μέλλ. μέσ. βιάσομαι, ἄρ. μέσ. ἐβιασάμην, (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, προ), πρρκκ. μέσ. βεβίασομαι. Πρθ. βιάζομαι, πρρκτ. ἐβιαζόμην ἄρ. παθ. ἐβιάσθην, (καὶ σύνθ. προσ-, ἀπ-), πρρκκ. παθ. βεβίασομαι. Ῥημ. πρρκτ. βιαστικός.

βιβιάζω (ἀναβιβιάζω) Μόνον σύνθετον ἀπαντᾷ βιβιάζω (μετὰ τῶν ἀνά, διά, ἐν, εἰς, ἐκ, μετά, πρόσ, σύν, καὶ τῶν συνεκ-, ἀντεμ-, συνδια-) πρρκτ. σύνθετος— ἐβιβιάζον (μετὰ τῶν ἀνά, διά, ἐκ, εἰς, κατὰ, πρό, σύν), μέλλ. συνηρημ. σύνθετος βιβιάω, -αξ, -α, κτλ. (μετὰ τῶν διά, ἐν, πρόσ), ἄρ. σύνθετος -ἐβιβίασα (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, εἰς, κατὰ, μετά, πρό, πρόσ, σύν, ὑπέρ καὶ τῶν ἀνταν, ἐπαν-, ἀντεν-, μετεν-, συνδι-). Πρθ. διαβιβιάζομαι, καὶ ὑποβιβιάζομαι. Μέσ. ἀναβιβιάζομαι τινα, μέλλ. συνηρημ. ἀναβιβιάμαι, ἄρ. ἀναβιβιασάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναβιβιαστέον, καταβιβιαστέος.

βεβρώσκω (=τρώγω). Μόνον ὁ πρρκκ. βεβρωκα καὶ καταβέβρωκε καὶ παθ. πρρκκ. διαβεβρώσθαι καὶ καταβεβρωμένα. Ῥημ. ἐπίθ. βρωτός, ἡμίβρωτος, παρὰγ. ῥημ. βρώμα, βρώσις. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω.

βιοτεύω (ζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλ. βιοτεύσω. Ῥημ. παρὰ γ. βιοτή, βιοτικός, ἀποχειροβίος.

βιάω—ω (ζω). Ὁ ἐνεστώς καὶ παρκατ. ἐλλείπει ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ βιοτεύω καὶ ζω, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βιάσομαι (καὶ σύνθετος δια-, συμ.), ἀόρ. β' ἐβίων (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἐπ-, κατ-, συν-), ὑποτ. βιάω, -φω, κτλ. εὐκτ. βιάω κτλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπαρέμφ. βιάωμαι, μετοχ. βιούς, παρκατ. βεβίωκα, (καὶ σύνθετος δια-, συμ.). Παθ. παρκατ. βεβίωται, ὁ βεβιωμένος βίος καὶ τὰ βεβιωμένα. Ῥημ. ἐπίθ. βιωτός, ἀβιωτός, βιωτέος -έον, διαβιωτέον.

βιάσκομαι (ζωντανεύω τινά, ζυγογονῶ). Ἀποθετ. Μόνον σύνθετον ἀναβιάσκομαι (ἀναζυγογονῶ), παρκατ. ἀνεβιωσκόμενη, καὶ μέσ. ἀόρ. ἀναβιάσσομαι.

βλακεύω (ἀμελῶ, ἀκίνητῶ) καὶ ἀόρ. κατεβλάκευσα. Ῥημ. παρὰ γ. βλακεία.

βλάπτω (βλάπτω) (καὶ σύνθετον ἀπο-) παρκατ. ἐβλαπτον, μέλλ. βλάψω, ἀόρ. ἐβλαψα καὶ σύνθετ. κατ-), παρκατ. βέβλαψα καὶ καταβέβλαψα, εὐκτ. καταβεβλαφῶς εἶην. Παθ. βλάπτομαι. παρκατ. ἐβλαπτόμην, μέλλ. μέσος ὡς παθ. βλάψομαι καὶ συνηθέστ. παθητ. μέλλων β'. βλαβήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐβλάφθην καὶ συνηθέστ. ἐβλάβθην, παρκατ. βέβλαψμαι (καὶ σύνθετ. κατα-) Μέσον αὐτοπαθ. βλάπτω ἐμαυτόν. Παρὰ γ. ῥημ. βλάψις.

βλαστάνω (ἐξάγω βλαστόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀνα-, παρκατ.), ἀόρ. β' εὐκτ. βλάστοι καὶ ὑπερσυντ. ἐπεβεβλάστηκει.

βλασφημέω—ω (ὕβριζω), παρκατ. ἐβλασφήμουν, ἀόρ. ἐβλασφήμῃσα, παρκατ. βεβλασφήμῃκα.

βλέπω (ρίπτω τὰ βλέμματα). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀπο-, εἰς-, ἐμ-, ἐπι-, περι-, προσ-, ἀντι-, ἀνα-), παρκατ. ἐβλεπον (καὶ ἀπ-, ὑπ-), μέλλων μέσος ὡς ἐνεργ. βλέψομαι (καὶ ἀντι-, ὑπο-), ἀόρ. ἐβλεψα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, ἀντ-, ἀν-, δι-, περι-, προσ-, ὑπ-). Ῥημ. ἐπίθ. περίβλεπτος, βλεπτέος, -έον, ἀποβλεπτέον. Ῥημ. παρὰ γ. βλέμμα.

βοάω—ω (φωνάζω). Ὁ ἐνεστώς καὶ σύνθετος (ἀνα-, δια-, ἐκ-, ἐμ-, ἐπι-, κατα-, παρκατ-), παρκατ. ἐβόων (καὶ σύνθετος δι-, ἐπ-, κατ-, συν-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βοήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-), καὶ ἀόρ. ἐβόησα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἐν-, ἐπ-, συναν-). Παθ. μόνον κατὰ παρκατ. διαβε-

βόηται. Μέσον ἐπιβόωμαι καὶ διαβόωμαι. Ῥημ. ἐπίθ. περιβόητος καὶ ἐπιβόητος.

βοηθέω—ω (μετὰ συζῆς τρέχω ὑπὲρ τινος), παρκατ. ἐβοήθουν, μέλλ. βοηθήσω, ἀόρ. ἐβοήθησα, παρκατ. βεβοήθηκα, εὐκτ. βεβοήθηκώς εἶην, ὑπερσυντ. ἐβεβοηθήκειν, (καὶ προσ-) καὶ βεβοηθήκώς εἶην. Ῥημ. ἐπίθ. βοηθήσις. Μόνον ὁ παρκατ. βεβοήθηται. Ῥημ. ἐπίθ. βοηθητέον. Ῥημ. παρὰ γ. βοηθητικός.

ΣΗΜ. Ἐβόηθω (καὶ ἀντι-, ἐκ-, ἐπι-, προσ-), ὁ ἐβοήθουν (καὶ ἐξ-, παρ-, προσ-), ὁ βοηθήσω (καὶ ἐπι-, προσ-, συμ-), ὁ ἐβοήθησα (καὶ ἀντ-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προσ-, συν-, ἐπιξ-), ὁ βεβοήθηκα (καὶ παρκατ., προσ-, συμ-), ἀφρημ. οὐσιαστ. βοήθεια.

βόσκω (βόσκω) καὶ βόσκομαι μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. βοτός, εὐβότος, μηλόβοτος, ῥημ. παρκατ. βόσκημα.

βουλευω (εἶμι βουλευτής, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι) (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-, συνεπι-), παρκατ. ἐβούλευον (καὶ σύνθ. ἐπ-, συν-), μέλλων βουλεύσω (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-), ἀόρ. ἐβούλευσα (καὶ σύνθετος ἐπ-, προ-, συν-, ἀντεπ-), παρκατ. βεβούλευκα (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-), ὑπερσυντ. μόνον προεβεβούλευσα (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-), ἐγενήθη, παρκατ. ἐγενήθη, ἐβουλεύομαι (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-), ἐγενήθη, παρκατ. ἐβουλεύομαι.

ἐπεβουλεύομην, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. ἐπιβουλεύομαι, παρκατ. ἐβουλεύθην (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), παρκατ. παθ. βεβούλευμαι (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-). Μέσον βουλεύομαι (καὶ σύνθετον δια-, προ-, μετα-, συμ-), παρκατ. μέσος ἐβουλεύομην (καὶ σύνθετος συν-), μέλλ. μέσ. βουλεύομαι (καὶ σύνθετος μετα-), ἀόρ. μέσ. ἐβουλεύομαι (καὶ σύνθετος ἐπ-, δι-, συν-), παρκατ. μέσος βεβούλευομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπροβουλεύτος, εὐεπιβουλεύτος, δυσεπιβουλεύτος, βουλευτέον, συμβουλευτέον. Ῥημ. παρκατ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτήριο, βουλευτής, βουλευτικός.

βούλωμαι (ἐπιθυμῶ) (καὶ σύνθετον συμ-), παρκατ. ἐβουλόμην (καὶ ἡβουλόμην) μέλλ. μέσ. βουλήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἐβουλήθην (καὶ σύνθετος συν-), παρκατ. βεβούλημαι. Ῥημ. ἐπίθ. βουλητός, ἀβουλητός. Ῥημ. παρὰ γ. βούλημα βούλησις.

ΣΗΜ. Ῥίζα βολ-, ἐξ ἧς βόλ-νομαι καὶ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ ν βόλλομαι, ἀπλοποιήσεται δὲ τοῦ λ καὶ ἀναπληρωματικῆ ἑκτάσει βούλωμαι (πρὸ βλ. ἔλλυμι = ἔλλυ-μι).

βρέχω (βρέχω, κάμνω βροχήν) καὶ ἀόρ. ἐβρέξα. Παθ. βρέχομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐβρέχθην. Ῥημ. παρκατ. βροχή βρέξις.

βροντάω-ᾶ (κάνω βροντήν). Μόνον ὁ παθ. ἀόριστος ἐνεβροντήθην καὶ ὁ παθ. παρκτ. ἐμβεβρόντημαι. Ῥημκτ. ἐπίθ. ἐμβρόντητος.

βρούω (ἀναβρούω, γέμω, εἰμί γεμιστός). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΣΗΜ. Τὸ βρούω ἔχει τὸ υ βραχύ, ῥημ. παρᾶγ. μεταγενέστ. βρούσις.

βωμολογεύομαι (εἰμί βωμολόγος, κινῶ γέλωτα, οὕτινος ἀντίθετον εἶναι τὸ σεμνύομαι). Ἀποθετ, ἀπκντξ δὲ μόνον ὁ ἐνεστώς σπανίως.

Γ

Γαμέω-ᾶ (ἐπὶ ἀνδρὸς=νομφεύομαι), παρκατ. ἐγάμου, μέλλ. συνηρημ. γαρῶ (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τοῦ ἐνεστώτος), ἀόρ. ἔγρημα, παρκατ. γεγάμηκα. ὕπερσ. ἐγεγαμήκειν καὶ γεγαμηκῶς ἦν εὐκτ. γεγαμηκῶς εἶην. Μῆσ. γαμοῦμαι (ἐπὶ γυναικὸς συγκατατιθεμένης καὶ ἔλθῃ εἰς γάμον, ἐπιτροπούσης ἑαυτὴν τῷ ἀνδρὶ γῆμαι=ὑπανδρεύομαι), μέλλ. συνηρ. γαμοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐγηγάμην, παρκατ. ταβεσοῦμαι. Ῥημ. ἐπίθ. γαμετή.

ἔδλαπτόμην, μέλλ. μέσ. γαίω) καὶ μέσ. παρκατ. γεγαμημένος μέλλων ἔ. βλαβᾶ... ἀλλῶς ἀχρήστου γανόω ᾶ).

✕ **γαυριάω-ᾶ** (καμκρώνω, ὑπερηφανεύομαι) καὶ μέσ. γαυριῶμαι ἐπὶ ἵππου καμαρωτὰ περιπατοῦντος μόνον

✕ **γαυρόομαι-οῦμαι** (φουσκώνω) ὑπερηφανεύομαι. Ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπιγαυρωθεῖς.

✕ **γεγονέω-ᾶ** καὶ γεγωνίσκω (φωνάζω μεῖλα φωνῶνως) εὐρίσκειται μόνον ἢ προστ. γεγωνεῖω, τὸ ἀπαρέμφ. γεγωνεῖν, καὶ ἡ μετοχὴ γεγωνίσκων.

✕ **γείνομαι** (=γεννῶμαι. εὐρίσκειται μόνον τοῦ μέσου ἀορίστου [ἐγεινῶμην=ἐγέννησα] ἢ μετοχὴ γειναμένη (=μήτηρ) καὶ οἱ γεινάμενοι (=γονεῖς).

✕ **γειτονεύω** (εἰμί γείτων). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὅστις λέγεται καὶ γεινιάω-ᾶ καὶ γειτονέω ᾶ, οὕτινος καὶ παρκατ. ἐγειτόνουν καὶ ῥημ. παρᾶγ. γειτόνημα.

γελάω-ᾶ (γελῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος κατκ-, δικ-, ἐκ-, προσ-, ἐπεγ-,) παρκατ. ἐγέλων(καὶ σύνθετος κατκ-, ὑπ-,) μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. γελάσομαι (καὶ σύνθετος κατκ-), ἀόρ. ἐγέλασα (καὶ

κατκ-, ἐπ-, ἀν-, ἐξ-). Παθ. καταγελάσθαι, ἀόρ. παθ. ἐγελάσθην, καὶ συνθήσει καταγελάσθην. Ῥημ. ἐπίθ. καταγέλαστος καὶ ὑπερκαταγέλαστος.

ΣΗΜ. Τὸ γελάω-ᾶ ἔχει τὸ α παντοῦ βραχύ.

✕ **γελοτοποιέω ᾶ** (προξενῶ γέλωτα). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ἄλλως λέγεται κατὰ περίφρασιν γέλωτα ποιεῖν καὶ παρέχω.

γέμω (εἰμί γεμιστός). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρκατ. ἔγεμον.

γεμίζω (γεμίζω, κάνω τι γεμιστόν). Μόνον ὁ ἀόριστος ἐγέμισα. Μῆσ. γεμίζομαι. Παθ. μόνον κατ' ἀόρ. ὑπεργεμίσθην καὶ παθ. παρκατ. γεγεμισμένος.

γενεαλογέω ᾶ (ἀπκρῶμῶ τὴν γενεάν τινος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. γενεαλογήσας. Ἀόρ. παθ. τὰ γενεαλογηθέντα.

✕ **γενειάσκω** (ἀρχίζω καὶ ἐβγάζω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

✕ **γενειάω-ᾶ** (ἔχω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γεννάω-ᾶ (παράγω τέκνα· ἐπὶ τοῦ πατρὸς, σπανίως δὲ ἐπὶ μητρὸς), παρκατ. ἐγέννων μέλλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-), παρκατ. γεγέννηκα. Παθ. γεννώμαι, παρκατ. ἐγεννάμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γεννήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγεννήθην, παρκατ. παθ. γεγέννημαι. Μῆσ. μόνον κατ' ἀόρ. ἐγεννησάμην. Ῥημκτ. ἐπίθ. γεννητός, ἀγέννητος, Ῥημκτ. παρᾶγ. γέννημα, γέννησις, γεννητής.

γεραίρω (τιμῶ, βραβεύω) (καὶ σύνθετον ἐπι-), παρκατ. ἐγέραιρον, μέλλ. γεραῖω. Παθ. γεραίρομαι.

γεύω (ἔστιω, φιλεῶ τινά). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μῆσ. γεύομαι (καὶ σύνθετος ἀπ-), μέλλ. μέσ. γεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐγευσάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-), παρκατ. γέγευμαι, ὕπερσ. ἐγέγευτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἄγευστος, γευστέον.

γεωμετρέω-ᾶ (εἰμί γεωμέτρης). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς.

✕ **γεωργέω ᾶ** (καλλιεργῶ τὴν γῆν, εἰμί γεωργός). παρκατ. ἐγεῖργον, μέλλ. γεωργήσας, ἀόρ. ἐγεῖργησα. Παθ. γεωργοῦμαι. Παρᾶγ. ῥημ. γεῖργημα.

[**γῆθω**]=χαίρω, εὐφραίνομαι. Μόνον ὁ παρκατ. γέγηθα μὲ σημασίαν ἐνεστώτος, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ χαίρω.

γηράσκω (γηράσκω, γηράζω) (ὅστις καὶ σύνθετος κατκ-, συγ-) καὶ γηράω-ᾶ μόνον κατ' ἀπαρέμφ. γηράν καὶ καταγηράν καὶ κατὰ μετοχ. καταγηράων, μέλλ. γηράσω, καταγηράσω, καὶ μέσ. μέλλ.

84

γηροτροφέω-ω—γιγνώσκω

ὡς ἐνεργ. ἐγγηράσομαι καὶ καταγηράσομαι, ἀόρ. ἐγήρασα (καὶ σύνθετ. κατ-, συγκατ-), ἀπκρέμρ. γηράναι (ὡς ἐκ τοῦ ἀορ. β' κατὰ τὰ εἰς μι ἐγήραν κατὰ τὸ ἀπέδραν), παρκκ. καταγεγήρακα, καὶ παραγεγήρακα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀγήρατος.

Υ γηροτροφέω-ω (γηροκαμῶ), μέλλ. γηροτροφήσω. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γηροτροφήσομαι, ἀόρ. ἐγηροτροφήθη.

Υ γίγνομαι (γίνομαι), παρκτ. ἐγιγνόμην, μέλλ. μέσ. γενήσομαι, ἀόρ. μέσ. β' ἐγενόμην, παρκκ. γέγονα καὶ γεγονώς εἰμι, ὑποτακτ. γεγονώς ὦ, εὐκτ. γεγονώς εἶην, καὶ παρκκ. μέσ. γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐγεγέννημι καὶ συγγεγεννημένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. γεγονώς ἔσομαι, καὶ γεγεννημένος ἔσομαι Ῥημ. ἐπίθ. ἀγένητος.

ΣΑΜ. Ῥίζα γεν- καὶ ἀσθενής γν-, ἐξ ἧς δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως ἐγενε γί-γν-ο-μαι, προβλ. καὶ νεο-γν-όν, καὶ γενε-, ἐξ ἧς γενήσομαι, γεγέννημαι. Τὸ γίγνομαι (καὶ σύνθετον συγ-, ἀπο-, προσ), ἐγιγνόμην (καὶ σύνθετον, περι-, δι-, παρ-, ἐπ-), γενήσομαι (καὶ περι-, παρα-, ἐπι-, ἐγ-, προσ, συγ), ἐγενόμην (καὶ συν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, παρ-), γεγέννημαι (καὶ συγ-, περι-, παρα-, δια-, ἐγ-, προ-, ἐπι-, προσ-).

Υ γιγνώσκω (γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω) καὶ σύνθετος ἀνα-, δια-, μετα-, κατ-, συγ-, προ-, παρκκ-, προκκτα-, παρακτ. ἐγίγνωσκον, (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἀπ-, μετ-, ἐπ-, συν=), μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργ. γνώσομαι, (καὶ σύνθετος ἀνα-, δια-, ἀπο-, κατ-, προκκτα-, προσκατ-), ἀόρ. β'. ἐγνων (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, συν-, διαν-, προσαν-, παραν-, προδι-, ὑπαν), ὑποτ. γνῶ, γνῶς, γνῶ, κτλ. ἀπαρ. γινῶναι, μετοχὴ γνούς, κτλ., παρκκ. ἔγνωνκα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, προκκτα-), ὑποτακτ. ἐγνώκως ὦ, εὐκτικ. ἐγνώκως εἶην, ὑπερσ. ἐγνώκειν καὶ ἐγνώκως ἦν (καὶ δι-), μετ' ὄλ. μέλλων ἐγνώκως ἔσομαι. Παθ. γιγνώσκομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, δια-, ἐπανα-, παραν-), παρκτ. ἐγιγνοσκόμην (καὶ σύνθετος ἀν-, κατ-), μέλλ. παθ. γνωσθήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-), ἀόρ. παθ. ἐγνώσθην (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, διαν-, μεταν-, προσκκτ-), παρκ. ἔγνωσα (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, κατ-, προ), ὑπερσ. ἀνεγνώσμην, διεγνώσμην καὶ κατεγνώσμην. Ῥημ. ἐπίθ. γνωστός, ἀγνωστός, δύσγνωστός, γνωστέος, γνωστέον, συγνωστέος. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν γιγνώσκω ἑμαυτόν, καταγιγνώσκω ἑμαυτοῦ. Ῥημ. παρκκ. γνώμη, διαγνώμη, συγγνώμη, γνώσις, διάγνωσις, γνωστήρ, γνώμων.

Υ γλίχομαι (ἐπιθροῦ). Ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρκτατ. ἐγλίχομην.

ΣΗΜ. Ῥίζ. γλι-, ἐξ ἧς γλίχομαι (ἀπὸ τοῦ γλίτ-χμο), γλίχομαι (=γλίτ-σκωμαι, προβλ. ἔγρομαι=ἔρ-σκωμαι).

Υ γνωρίζω (γνωρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπ-), παρκτ. ἐγνώριζον, μέλλ. γνωρίσω, ἀόρ. ἐγνώρισα (καὶ σύνθετος ἀν-), παρκκ. ἐγνώρικα. Παθ. γνωρίζομαι, μέλλ. παθ. γνωρισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγνωρίσθην, παρκκ. ἐγνώρισμαι, ὑπερσ. ἐγνώρισμην. Ῥημ. παρκκ. γνώριστις, γνωριστής.

Υ γοητεύω (ἀπατῶ, κολακεύω). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὅστις καὶ καταγοητεύω λέγεται καὶ ἀόρ. ἐξεγοήτευσα. Παθ. γοητεύομαι. Ῥημ. ἐπίθ. δυσγοήτευτος, ῥημακτ. παρκκ. γοητεία, γοήτευμα.

Υ γράφω (γράφω) (καὶ σύνθετον ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐγ-, μετα-, παρκ-, προ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρκ-, προσκαπο-), παρκτ. ἔγραφον, (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, μετ-), μέλλ. γράψω (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρκ-, ἀόρ. ἔγραψα (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, μετ-, παρ-, περι-, προσ-, συγ-, ἀντεπ-), παρκκείμενος γέγραφα (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, προσ-, συγ-, ὑπο-, ἀντεπ-), ὑπερσυντ. ἐγεγράφεην καὶ γεγραφώς ἦν. Παθητ. γράφομαι, παρκτ. παθητ. ἐγραφόμην, μέλλων παθ. γραφήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἀντεγ-), ἀόρ. παθητ. ἐγράφη (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, δι-, μετ-, προ-, προσ-, συναν-, τροκ-, παρεν-), παρκκείμενος παθητικὸς γέγραμμαι, ὑπερσ. παθ. ἐγεγράμμην, (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-) καὶ ἦν γεγραμμένος μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀναγεγράφομαι καὶ ἐγγεγραμμένος ἔσομαι. Μέσ. γράφομαι, παρκτ. μέσ. ἐγραφόμην, μέσ. μέλλ. γράψομαι (καὶ σύνθετος ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐγραψάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐξ-, εἰς-, μετ-, προσ-, ὑπ-, συν-), παρκκ. μέσ. γέγραμμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐγγεγραμμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. γραπτός, ἀνάγραπτος, παρέγραπτος, περιγραπτός, γραπτός, περιγραπτέον. Ῥημ. παρκκ. γραφή, γραφεύς, γραμμή, γράμμα. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν, ἐγγράφω ἑμαυτόν.

ΣΗΜ. Τὸ γράφομαι (καὶ σύνθετον ἀπο-, ἐπ-, συγ-, ἐκ-, ἐγ-, παρκ-), ὁ ἐ-γραφόμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐπ-, παρκ-), ὁ γέγραμμαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἀντι-, ἐγ-, ἐπι-, παρα-, προσ-, συγ-), ὁ ἐγεγράμμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-).

Υ γούζω (γρούλιζω, μουρμουρίζω). Μόνον σύνθετον ἀναγούζω καὶ ἀόρ. ἀπλοῦς ἐγρούζα.

γυμνάζω (γυμνάζω τινά) (και σύνθετ. προσ-), παρκατ. ἐγύμναζον, ἀόρ. ἐγύμνασα. Μέσ. γυμνάζομαι (και σύνθετ. συν-), μέσ. μέλ. γυμνάσομαι (και σύνθετ. ἐγ-), ἀόρ. μέσ. ἐγυμνασάμην και ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην (=ἐγύμνασα ἐμυτόν), παρκατ. μέσ. γεγύμνασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀγύμναστος, γυμναστέον. Τὸ μέσ. και ἀνακλεισμ. γυμνάζω ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. γυμνασία, γυμνάσιον, γυμναστής.

γυμνασιαρχέω-ᾶ (εἶμι γυμνασιαρχής), παρκατ. ἐγυμνασιαρχουν, ἀόρ. ἐγυμνασιαρχησα, παρκατ. γεγυμνασιαρχηκα. Παθ. γυμνασιαρχοῦμαι. Μέσ. γυμνασιαρχεῖται ὁ δῆμος.

γυμνόω-ᾶ (γυμνώνω). Μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι και ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐγυμνώθην, ὅστις και ὡς παθ. εὐρίσκειται ἐγυμνώθην ὑπὸ τινος. Ῥημ. ἐπίθ. γυμνωτέος. Ῥημ. παράγ. γύμνωσις.

δάκνω (δαγκάνω) (και σύνθετον ἀπο-, συν-), παρκατ. ἔδακνον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. δήξομαι, ἀόρ. ἔ' ἔδακον (και σύνθετ. ἐν-, ἀπ-). Μέσ. και παθ. δάκνομαι, ἀόρ. παθ. και ὡς μέσ. ἐδήχθην, παρκατ. μέσ. και παθ. δάδηγμαι. Ῥημ. παράγ. δήγμα.

δαμάζω (δαμάζω, ὑποτάσσω, ἡμερώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς δαμάζω, ἀόρ. παθ. ἐδαμάσθην, μέσ. ἀόρ. καταδαμασάμενος και ῥημ. ἐπίθ. ἀδάμαστος.

δανείζω (δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (και σύνθ. εἰς-) μέλλ. δανείσω, ἀόρ. ἐδάνεισα (και σύνθετ. ἐπι-), παρκατ. δεδάνεικα, ὑπερσ. ἐδανείκειν και δεδανεικῶς ἦν, εὐκτ. δεδανεικῶς εἶην. Μέσ. δανείζομαι (λαμβάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (και σύνθετ. ἐπι-), παρκατ. ἐδανειζόμεν, μέλλ. μέσ. δανείσομαι (και σύνθετ. ἐπι-), ἀόρ. μέσ. ἐδανεισάμην, (και σύνθετ. ἐπι-, προσ-), ἀόρ. παθ. ἐδανεισθην, παρκατ. μέσ. και παθ. δεδάνεισμαι (και σύνθετ. ἐπι-, προσ-, προσ-), ὑπερσ. μέσ. και παθ. δεδανεισμένος ἦν. Ῥημ. παράγ. δάνεισμα, δανειστής.

δαρθάνω (λοιμῶμαι). Τὸ ἀπλοῦν εἶνε ποιητικόν, παρκατ. δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε σύνθετον καταδαρθάνω και ἐπικαταδαρθάνω, ἀόρ. κατέδαρθον και ἐπικατέδαρθον, παρκατ. κατέδαρθηκα. Τὰ λοιπὰ ἀγκυλοῦνται ὑπὸ τοῦ καθεύδω.

δέδοικα (φοβοῦμαι), παρκατ. με σημασίαν ἐνεστώτος, τοῦ ὁποίου εὐχρηστα εἶνε μόνον τὰ τρία ἐνικὰ τῆς ὀριστ. δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε και ἡ μετοχὴ δεδοικῶς και δεδοικυῖα, ὑπερσ. ἐδε-

δοῖκειν, ἐδεδοίκει και ἐδεδοίκεσαν μόνον. Λέγεται δὲ ὁ παρκατ. και δέδια (εἰς ἀσθενῶς; θάμκτος δι-), δέδια, δέδιμεν, δέδιτε, δέδιασι, ὑποτκα. δεδίη και δεδίωσι μόνον, ἀπαρκατ. δεδιέναι και μετοχ. δεδιῶς και οὐδ. δεδιῶς μόνον, ὑπερσ. ἐδεδίσαι, ἐδεδίσαις, ἐδεδίσαι και τρίτον πληθ. ἐδέδισαν μόνον. Μέλλ. μέσ. δεῖσομαι και ἀόρ. δεδίσαι (και σύνθετ. κατ-).

δειννυμι, ὄρκα ἡμετ. Μεγάλ. Γρημμ. σ. 150.

δειλιάω ᾶ (δέν τολμῶ, εἶμι δειλός). Ἀπλοῦν εἶνε μετκαγενέστερον, παρκατ. δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε σύνθετον ἀποδειλιάω, μέλλ. ἀποδειλιά'σai, ἀόρ. ἀπεδειλιά'σai και κατεδειλιά'σai, παρκατ. ἀποδεδειλιάκα ῥημ. ἐπίθ. ἀποδειλιάτεον.

δειπνέω-ᾶ (δειπνῶ) (και σύνθ. συν-), παρκατ. ἐδειπνουν (και σύνθετος συν-), μέλλ. δειπνήσω (και σύνθετ. συν-), ἀόρ. ἐδειπνησα (και σύνθετ. συν-), παρκατ. δεδειπνηκα (και σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἐδεδειπνήκειν και δεδειπνηκῶς ἦν.

δειπνίζω (φιλῶ τινά ἐν δειπνῳ). παρκατ. ἐδειπνίζον και ἀόρ. ἐδειπνισα μόνον.

δειπνοποιέω ᾶ (παρκατ. δειπνῶ τὸ τοῦ δειπνοῦ). Τοῦ ἐνεργητ. μόνον τὸ ἐδειπνοποιούν. Μέσ. δειπνοποιοῦμαι (=δειπνῶ), παρκατ. ἐδειπνοποιούμην, ἀόρ. μέσος ἐδειπνοποιήσάμην.

δεκάζω (δώρις διασθέρω, δωροδοκῶ τινά) και συνδεκάζω και ἐνδεκάζω (=ἰορτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τῆν δεκάτην ἡμέραν) και ἀόριστ. συνδεκάσα. Παθητ. παρκατ. ἐδεκαζόμεν και παθητ. παρκατ. ἐδεκασμένοι.

δεκατεύω (δεκατιζῶ, ἐκλέγω τὴν δεκάτην), μέλλ. δεκατεύσω, ἀόρ. ἀπαρ. δεκατεύσαι, ἀόρ. παθητ. ἐδεκατεύθην. Ῥημ. παράγωγον δεκατευτήριον.

δελεάζω (ἀπαῖω). Μόνον ὁ παθ. ἐνεστώς δελεάζομαι εἶνε εὐχρηστος παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

δεξιόομαι (χειρεῖζω πιάτων τὴν δεξιάν τινος). Ἀποθ. μέσον. παρκατ. ἐδεξιόομην (και σύνθετος ἀντ-), μέλλ. μέσ. δεξιώσομαι, ἀόρ. μέσος ἐδεξιώσάμην Παθ. μόνον ἀόρ. τὸ δεξιωθῆναι.

δέρω (γδέρνω) και ἐκδέρω και ἀόρ. ἐξέδειρα μόνον. Παθητ. μόνον ἀόρ. παθ. ἀπεδάριμ. Ῥημ. ἐπίθ. νεόδαρτος, ῥηματ. παρκατ. δέρμα, δορά.

δεσμεύω (δένω) και ἀόρ. ἐδέσμευσα μόνον. Παθητ. παρκατ. δεδέσμευμαι.

Δεσπόζω (εἰμί δεσπότης, κυριεύω), παρκατ. ἐδέσποζον, ἀόρ. ἐδέσποσα. Παθ. δεσπόζομαι και ῥημ. ἐπίθ. ἀδέσποτος.

Δεύω (βρέχω, ύγραίνω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἔδευσα και ὁ παθ. παρκατ. δεδευμένος ῥημ. σύνθ. δευσοποιός.

Δέχομαι (λαμβάνω τὸ διδόμενον ἐν χερσίν), ἀποθ. μέσον, παρκατ. ἐδεχόμεν, μέσ. μέλλ. δέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξάμην, παρκατ. δέδεγμαί. Παθ. χρόνοι μετὰ παθητ. διαθήσεως μόνον ὁ ἀόρ. εἰσδεχθεῖς (=δεκτὸς γενόμενος) και ὑπερσ. προσεδέδεκτο. ῥημ. ἐπίθ. παραδεκτέος, -τέον, ἀποδεκτέον, προσδεκτέον, ὑποδεκτέον. ῥημ. παρκατ. δοχή, ἀποδοχή, διδαχή, ὑποδοχή.

ΣΗΜ. Εὑρίσκειται και σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἀπό, διί, εἰς, ἐν, ἐξ, κατά, παρά, πρὸς ὑπό. Τὰ μὲν ἐκ προθέσεως σύνθετα ἔγωνα χ, τὰ δὲ ἐξ ἄλλων λέξεων κ, ὡς διαδοχή, διάδοχος, ἀνάδοχος, κτλ., ἀλλὰ ξενοδόχος, δωροδόχος κτλ., δωροδοκῶ, ἀχυροδόκη, κτλ.

Δέω (ἔχω ἀνάγκην), δεῖς, δεῖ, κτλ., εἶνε προσωπικὸν και ἐπρόσωπον, προσωπικὸν δ' εἶνε, ὅταν συντάσσεται μετὰ τὴν γενικὴν πολλοῦ, ὀλίγου, τσούτου (λέγεται και σύνθετον ἐν-) παρκατ. ἔδεον (και σύνθετος ἐν-, προσ-), μέλλ. δεήσω, ἀόρ. ἐδέησα (και σύνθετος ἐν-, προσ-), παρκατ. δεδέηκε. Μέσον δεόμαι (ἔχω ἀνάγκην, παρακκλῶ) και σύνθετον ἐν, ἐπι-, προσ-, συν-), παρκατ. ἐδεόμην (και σύνθ. ἐν-, ἐπι-, προσ-), μέσος μέλλων δεήσομαι (και σύνθ. ἐν-, προσ-), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσος ἐδεήθην (και σύνθετος ἐν-, κατ-, προσ-), παρακκλῆμ. μέσος δεδέημαι. ῥημκατ. ἐπίθ. ἀδέητος ῥημκατ. παράγωγος δεήσις.

Δέω-ω (δένω), μόνον συνδεῖ και γ'. πληθ. δοῦσι ὑποτ. συνδῆ, ἀπκρ. δεῖν (και σύνθετ. συν-, ἀνκ-, ἐγκατα-), μετοχή δῶν (και ὑπο-), δοῦσα, δοῦν (και συν-). Παρκατ. ἐνέδουν, ἔδεις, ἐνέδει (και κατέδει, συνέδει, ἀπέδει). ἐδεῖτε, ἐνέδουν (και κατέδουν, συνέδουν). Μέλλ. δῆσω (και σύνθετ. ἀνκ-, συν-). Ἀόριστ. ἔδησα (και σύνθετος ἀνκ-, ἐν-, ἐπι-, κατ-, συν-). Παρκατ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκει. Μέσον ὑποδοῦνται και συνδοῦνται, παθ. δὲ καταδεῖται, συνδεῖται, ἐνδοῦνται, ἀπκρέμφ. δεῖσθαι, μετοχή μέσ. και παθητ. ἀναδούμενος (και συνδούμενος, διαδούμενος, ὑποδούμενος). Παρατατ. μέσ. περιεδοῦμεθα και παθ. συνεδείσθε. Μέλλων παθ. δεθήσομαι Ἀόρ. παθ. ἐδέθην (και σύνθετος ἐνκ-, συν-). Ἀόρ. μέσος ἀνεδησάμην. Παρκατ. δέδερμαι (και σύνθετ. δικ-, ἐνκ-, ἐπι-, κατ-, ὑπο-), ὑπερσ. ἐδεδέρην. Μετ' ὅλ. μέλλ. δεδήσομαι. ῥημ. ἐπίθ. ἀδειςτος, συνδετός, ἀνυπόδου-

τος, ἀσύνδετος, μεταδοτέον. ῥημ. παρκατ. δεσμός, δέσις, διάδημα ὑπόδημα. σύνδεσις, σύνδεσμος, ὑπόδεσις, κατάδεσμος.

Θηλώω-ω ῥημ. ἤματ. Μεγ. ἑλλ. ἑλλ. Γραμ. σ. 136.

Θημαγωγέω-ω (εἰμί θημαγωγός) και μέλλ. θημαγωγῆσω μόνον. Παθ. θημαγόμεναι, ἀόρ. παθ. ἐθημαγήην, παρκατ. δεδήμευμαι. ῥημ. παρκατ. δήμευσις.

Θημιουργέω-ω (πλάττω, κατασκευάζω) και ἀόρ. ἐθημιούργησα. Παθ. θημιουργοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐθημιουργήην, και παρκατ. παθ. δεδημιούργημαι.

Θημοκρατέωμαι-οῦμαι (κυβερνώμαι δημοκρατικῶς), ἀποθ. παρκατ. ἐθημοκρατοῦμαι, και μέσ. μέλλων θημοκρατήσομαι μόνον.

Θηῶω-ω (ληλατῶ καιῶ, φοιεύω), παρκατ. ἐδήουν, μέλλων θηῶσω, ἀόρ. ἐδήωσα. Παθ. θηῶμαι. ῥημ. ἐπίθ. ἀδήωτος.

Διαιτώω-ω (κρίνω ὡς δικιτητής), παρκατ. κατεδίτην, μέλλ. διαιτήσω (και σύνθετ. ἀπο-, κατ-), ἀόρ. ἐδιτήσα (και σύνθετ. κατ-, ἀπ-), παρκατ. δεδιτήκα, ὑπερσ. κατεδιτήκειν. Μέσον διαιτώμαι, (=ζῶ εἶδος τι ζῶης) (και σύνθετ. ἐν-, συν-), παρκατ. ἐδιτήμην. μέσος μέλλων διαιτήσομαι, ἀόρ. μέσ. κατεδιτησάμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος και παθ. ἐδιτήθην (και σύνθετον ἀπ-, κατ-, συν-), παρκατ. μέσ. δεδιτήμαι και παθ. ἀποδεδιτήμαι και καταδεδιτήμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξεδεδίτη. ῥημ. παρκατ. διαίτημα, διαιτητήριο, διαιτητής.

Διακονέω-ω (εἰμί διάκονος, ὑπηρετῶ), μέλλων διακονήσω, ἀόρ. ἀπκρ. διακονῆσαι, και μετοχ. διακονήσας. Παθ. διακονοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐδιακονήθην, και παρκατ. παθ. δεδιακόνημαι. ῥημκατ. παρκατ. διακόνημα, διακόνησις.

Διαλέγω (κχθρίζω. συνάγω), μέλλ. διαλέξω και ἀόρ. διέλεξα, Μέσον διαλέγομαι (ἀμοιβαίως λέγω, συνομιλῶ), (και σύνθ. προσδικ-), παρκατ. διελεγόμην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι και σπαν. παθ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος διελέχθην, παρκατ. μέσ. διειλεγμαι, ὑπερσ. μέσ. διειλέγμην, και ὡς παθ. διειλεκτο. ῥημ. ἐπίθ. ὡ; οὔσιαστ. διάλεκτος, διαλεκτέον.

Διανοοῦμαι (συλλογίζομαι, σκέπτομαι), ἀποθ., παρατατ. διανοοῦμην, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι και σπανιώτερ. μέσ. μέλλ. διανοήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διανοήθην, παρκατ. διανενοῦμαι ὑπερσυντ. διανενοῦμην, ῥημκατ. ἐπίθ. ἀδιανοήτος, διανοητέον και προσδιανοητέον.

διαχειρίζω (διαχειρίζομαι), παρκατ. διαχειρίζον, ἄβρ. διαχειρίσα, παρκατ. διακαχειρίκα. Μέστον διαχειρίζομαι μόνον. Παθ. διαχειρίζομαι, παρκατ. παθητ. διαχειριζόμεν. Ρημ. παρκατ. διαχειρίσεις.

διδάσκω (διδάσκω) (καὶ σύνθετον ἀνα-, προ-), παρκατ. ἐδίδασκον (μέλλ. διδάξω (καὶ σύνθετος ἐπι-, ἐπικ-), ἄβρ. ἐδίδαξα (καὶ σύνθετος ἐπ., ἐξ), παρκατ. δεδίδαχα. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, μέλλ. μέσ. διδάξομαι, ἄβρ. μέσ. ἐδιδάξαμην, ἄβρ. παθητ. ἐδιδάχθην (καὶ σύνθετος ἀν-, προ-), παρκατ. παθ. δεδίδαγμαί, ῥηματ. ἐπίθ. διδακτός, ἀδίδακτος, διδακτέον. Ρημ. παρκατ. διδάγμα, διδαχῆ.

διδρασκω (δραπέτεύω). Μόνον σύνθετον εἶνε εὐχρηστον ἀποδιδρασκω, ἐκδιδρασκω καὶ διαδιδρασκω, παρκατ. ἀπεδιδρασκον καὶ διεδιδρασκον, μέλλων μέσος ὡς ἐνεργητ. ἀποδράσομαι, ἄβρ. β' ἀπέδραῖν, ἀπέδρας, ἀπέδρα, κτλ. ὑποτ. ἀποδραῖν, ἀποδρας, ἀποδρα, κτλ. εὐκτ. ἀποδραίην κτλ. προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ἀποδραῖναι, μετ. ἀποδρας καὶ σπαν. διαδρας. Παρκατ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν.

διδωμι, ὄρα ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 148.

δικάζω (κρίνω ὡς δικαστής) καὶ σύνθετον ἐκ-, δικ-, κατα-, συν-) παρκατ. ἐδικάζον, μέλλ. δικάσω, ἄβρ. ἐδικάσα (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ). Μέστον καὶ παθητ. δικάζομαι (καὶ σύνθετον δικ-, ἐπι-, προσ-), παρκατ. ἐδικάζομην (καὶ σύνθ. ἐπ-), μέσ. μέλλ. δικάσομαι (καὶ σύνθετος δικ-, ἐπι-), ἄβρ. μέσ. ἐδικασάμην (καὶ σύνθετος δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-). ἄβρ. παθ. ἐδικάσθην, (καὶ σύνθετος ἐξ-, ἐπι-, κατ-) παρκατ. μέσ. καὶ παθ. δεδίκασαι (καὶ σύνθετος ἐπι-, κατ-), ὑπερσ. μέσ. ἐδεδικάσμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀδικαστος. Ρημ. παρκατ. δικαστής, δικαστήριον.

διωρθῶ-ω (διωρθῶν), μέλλ. διορθῶσα, ἄβρ. διώρθωσα, παρκατ. διώρθακα. Μεστον διορθοῦμαι, (καὶ σύνθετον προσ-), παρκατ. διορθοῦμην, μέλλ. μέσ. διορθῶσομαι, ἄβρ. μέσ. διωρθωσάμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀδιόρθωτος.

διστάζω (ἔχω δισταγμὸν, ἀμφιβάλλω). Μόνον ὁ ἐνεστώς διστάζω εἶνε εὐχρηστος.

διψῶ (διψῶ), διψήεις, διψῆ κτλ. μέλλ. διψήσω καὶ ἄβρ. ἐδίψησα μόνον.

ΣΗΜ. Τὸ διψῶ συναρτῆται εἰς ἡ, διότι ἤτο διψῶ-ω, διψήεις-διψῆς διψή-ει διψῆ, κτλ.

διώκω (καταδιώκω, κωπηγῶ, καταδιώκω τινὰ δικαστικῶς) (καὶ σύνθ. ἐπι-, κατα-, μετ-, προ-, συν-), παρκατ. ἐδίωκον (καὶ σύνθετος ἐπ-, ἐξ-, κατ-, μετ-,) μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. διώξομαι καὶ σπανιότερ. ὁ ἐνεργ. μέλλ. διώξω, ἄβρ. ἐδίωξα (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-), ἄβρ. β' ἐδιώκαθον μόνον καὶ τὸ ἀπαρκατ. διακαλεῖν, παρκατ. δεδίωχα. Παθ. διώκομαι (καὶ σύνθετος κατα-, μετ-), παρκατ. ἐδικακόμεν (καὶ σύνθετος ἐπ-), ἄβρ. παθ. ἐδιώχθην (καὶ σύνθετος ἐξ- ἐπ-, κατ-, συγκατ-) Ὡς παθ. τοῦ διώκει εἶνε καὶ τὸ φεῦγα ὑπό τινας. Ρημ. ἐπίθ. διακτέος, διακτέον, μεταδιακτέον. Ρημ. παρκατ. διώξις, διώξιμα.

δοκέω-ω (φαίνεται μοι, ὅταν δὲ εἶνε ἀπρόσωπον=φαίνεται εὐλογον), προσωπ. καὶ ἀπρόσωπον (καὶ σύνθετος συν), παρκατ. ἐδόκουν μέλλ. δόξω (καὶ σύνθετος συν), ἄβρ. ἐδοξα, (καὶ σύνθετος ἀπ-, μετ-, συν). Παθ. δοκοῦμαι (=νομίζομαι, θεωροῦμαι) καὶ καταδοκοῦμαι (=ὑποπτεύομαι) ἄβρ. παθ. καταδοχθεῖς, παρκατ. δέδοκται καὶ δεδογμένον ἐστί, ὑποτ. δεδογμένον ἤ, προστ. δεδόχθω, ἀπαρ. δεδόχθαι, μετοχ. δεδογμένος (καὶ σύνθετος προ-, συν-), ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἤν, εὐκτ. δεδογμένον εἶη. Ρημ. ἐπίθ. ἀδόκητος. Ρημ. παρκατ. δόξα (=δόξα-τιμ).

δράω-ω (πράττω) καὶ σύνθετος ἀντι-, παρκατ. ἔδρων, μέλλ. δραῖω (καὶ σύνθετος συν-). ἄβρ. ἔδρασα (καὶ σύνθετος συν-), παρκατ. δέδρακα. Παθ. δραῖμαι, παρκατ. ἐδράωμην, ἄβρ. παθ. σπανιῶς τὸ δρασθέν, παρκατ. παθ. δέδραμαι, ῥημ. ἐπίθ. δραστέον. Ρημ. παρκατ. δράμα, δραστικός, δραστήριος.

δύναμαι (ἰμπερῶ), ἀποθ., ὑποτ. δύναμαι, δύνῃ, δύνῃται κτλ. εὐκτ. δυναίμην, δύναιο, δύναίτο κτλ., προστ. μόνον δύνασθω, ἀπαρ. δύνασθαι, μετοχ. δυνάμενος. Παρκατ. ἐδυνάμην, ἐδύνα, ἐδύνατο κτλ. (καὶ ἡδυναμην). μέλλ. μέσ. δυνήσομαι, ἄβρ. παθ. ὡς μέσ. ἐδυνήθην (καὶ ἡδυνήθην καὶ ἐδυνάσθην (μόνον παρὰ Ἑνεστώντι ἀνευ προστακτικῆς) πάντοτε διὰ τοῦ ε καθ' ἑριστικῆν. Παρκατ. δεδύνημαι. Ρημ. ἐπίθ. δυνατός, ἀδύνατος. Ρημ. παρκατ. δύναμις, δυνάστης.

δυναστεύω (εἰμί δυνάστης, τυραννῶ) καὶ σύνθετος ἐν-, παρκατ. ἐδυναστεύον, ἄβρ. ἐδυναστεύσα κατεδυναστεύσα Παθ. δυναστεύομαι μόνον.

δυσκολαίνω (δυστροπῶ, δυσκολεύομαι), παρκατ. ἐδυσκόλαινον καὶ μέλλ. δυσκολαίνω μόνον.

δυστυχέω-ω (εἰμί δυστυχής, δυστυχῶ), παρκατ. ἐδυστύχομαι,

δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστύχησα (καὶ σύνθετ. προ-, συν-), παρκα. δε-δυστύχηκα (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. μόνον τοῦ ἀορ. παθ. ὑποστ. δυσ-τυχησῆ (ἴσχυρ. ἐδυστύχησεν κατὰληφθῆ) καὶ τὰ δυστυχηθέντα (=τὰ μετὰ δυστυχίας προχθέντα, τὰ δυστυχήματα). Ῥηματ. παράγ. δυσ-τύχημα.

δυσχεραίνω (κάμνω δυσχερές, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), παρκατ. ἐ-δυσχεραίνω, μέλλ. δυσχεραίνω, ἀόρ. ἐδυσχεράνω Παθητ. δυσχε-ραίνομαι ὑπό τινος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. δυσχεραντέον. Ῥημ. παράγ. δυσχεράσμα.

δυσωπέομαι-οὔμαι (ὑποπτέω, φοβοῦμαι) ἰσοθ. Μόνον ὁ ἐνε-στώς καὶ ὁ παρκατ. ἐδυσωπούμην.

δύω (βυθίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς λέγεται σύνθετον μόνον ἀπο-δύω, ἐκδύω, ὑποδύω, παρκατ. μόνον ἐνέδυνον, μέλλων καταδύσω, ἀόριστ. σύνθετος ἀπέδυσσα, ἐνέδυσσα, ἐξέδυσσα, κατέδυσσα, παρκα. μεταβ. ἀποδέδυσκα. Μέσον δύομαι (καὶ σύνθετον ἀνα-, ἐπο-, δια-ἐν-, κατα-, παρα-, παρκαπο-, ὑπο-) καὶ δύνω (=δύομαι), παρκατ. μέσος ἐδύομην (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἐπο-, εἰς-, ἐν-, κατα-, παρ-, ὑπο-), μέλλων μέσος δύσομαι, (καὶ σύνθετος ἀνα-, δια-, κατα-, ὑπο-), ἀόρ. β'. ἐνεργ. ὡς μέσος ἐδύν, ἐδύς, ἐδῦ κτλ (καὶ σύνθετος ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐξάν-, κατα-, παρ-, ὑπο-), ὑποτακτ. δύνω, εὐκτ. ὑ-ποδύοι, προστακτ. ἐλλείπει, ἀπαρέμφ. ἀποδύναι, ἐνδύναι καταδύ-ναι, μετοχῆ δύς, δύσα, δύν (καὶ σύνθ. ἀπ-, δια-, ἐκ-, ἐν-, ἐξανα-, κατα-, παρα-, ὑπο-, παρακαίμ. ἐνεργ. ὡς μέσος δεδύκα, (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐν-, κατα-, παρα-, ὑπο-), ὑπερσυντ. ἐνεργητ. ὡς μέσος ἐνεδεδύ-κειν. Παθητ. ἐκδύομαι καὶ ἐνδύομαι, παρκατ. παθ. ἐξεδυόμην, ἀόρ. παθητ. ἐξεδύθην παρκα. παθητ. ἀποδέδυμαι, καὶ ἐκδέδυμαι. Ῥημ. ἐπίθετα ἄδυτος καὶ ἀποδυτέον. Ῥημ. παράγ. ἐνδυσίς.

δωροδοκίω-ω (δῶρα δέχομαι μὲ μεμπτήν ἔννοιαν, κοινῶς δω-ροδοκῶμαι) (καὶ σύνθετον κατα-), παρκατ. ἐδωροδοκῶ, μέλλ. δω-ροδοκῆσω. ἀόρ. ἐδωροδόκησα, παρκα. δεδωροδόκηκα. Παθητικ. δωροδοκοῦμαι, ἀόρ. παθ. τὰ δωροδοκηθέντα (=τὰ ὑπὸ τῶν δω-ροδοκούντων προχθέντα), παρκα. παθ. δεδωροδοκῆται (=ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πέπρακται) καὶ τὸ δεδωροκημένον (=τὸ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων προχθέν). Ῥημ. ἐπίθ. ἀδωροδόκητος.

δωροῦμαι (δῶρον προσφέρω, δωρίζω) ἀποθ. καὶ σύνθετον ἀντι-παρκατ. ἐδωρούμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλων μέσος δωρήσομαι

ἀόριστ. μέσος ἐδωρησάμην, παρκα. μέσος δεδώρημαι. Παθ. μόνον ἀόρ. παθ. ἐδωρήθην καὶ παρκα. μέσος δεδώρημαι. Ῥηματ. παράγ. δώρημα.

E.

εἶω-ῶ (ζοήνω), παρκατ. εἶων, μέλλων εἶσω, ἀόρ. εἶασα, πα-ρκαίμ. εἶσκα. Παθ. ἐσμαι, μέλλων μέσος ὡς παθ. εἶσομαι, ἀόρ. παρ. εἶσθην, παρκα. παθ. εἶμαι Ῥημ. ἐπίθ. εἰπέος καὶ εἰπέον.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἦτο σεΓάω-ῶ, διὰ τοῦτο ὑπάρχει εἰ εἰς τοὺς ἱστορικούς χρόνους, εἶων (=εἰ σεΓάων, ἐ-εΓάων καὶ ἐν συνακρίσει εἶων), εἶασα (=εἰ-Γασα).

ἐγγυάω-ῶ (ἐγγυαρίζω, ὑπισχυροῦμαι, ἀρραβωνίζω) (καὶ σύνθετον ἐξ-, ἐπ-, κατα-, παρ-), παρκατ. ἐγγύων (καὶ σύνθετος κατα-, παρ-), ἀόρ. ἐγγύησα (καὶ σύνθετος ἐξ-, κατα-, παρ-), παρκαίμ. ἐγγύηκα, ὑπερσ. ἐγγύηκειν καὶ ἐγγυηκῶς ἴν. Μέσον ἐγγυῶμαι (=ἐγγυῶμαι, κά-μνω ἐμαυτὸν ἐγγυητὴν καὶ=μνηστεύομαι, νυμφεύομαι) (καὶ σύνθετον παρ-), παρκατ. μέσος ἐγγυῶμην μέλλων μέσος ἐγγυήσομαι, ἀόριστος μέσος ἐγγυησάμην (καὶ σύνθετος δι-, προσ-), παρκα. μέσος ἐγγυήμαι, ὑπερσ. μέσος ἐγγυήμην καὶ ἐγγυημένος ἴν. Παθητ. κατεγγυῶμαι, ἀόρ. παθ. ἐγγυήθην (καὶ σύνθετος δι-, ἐξ-, κατα-), παρκαίμενος παθ. διηγγυήμαι καὶ ἐξηγγυήμαι. Ῥηματ. ἐπίθ. ἐγγυητὴ γυνὴ (=ἡ μεμνηστευμένη κατὰ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εἰαίρα Ῥηματ. παράγ. ἐγγυήσις, ἐξεγγυήσις, διεγγυήσις, παρκαίμ. ἐγγυητής.

ἐγείρω (ἐξυπνῶ, διεγείρω τινὰ) (καὶ σύνθετον ἀνα-, ἐπ-), παρκατ. ἠγειρον, μέλλων ἐξεγερῶ, ἀόριστ. ἠγείρα (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἐξ-, ἐπ-), παρκαίμ. β'. ἀμετάβ. ἐγρήγορα (= εἶμι ἀγρυπνος), ὑπερσ. ἐγρηγόρειν. Μέσον ἐγείρομαι (καὶ σύνθετον ἀνα-), ἀόρ. παθητ. ὡς μέ-σος ἠγέρθη (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐξ), ἀόρ. μέσος β'. σπανιότερ. ἠγρό-μην καὶ ἐξηγρόμην. Παθ. ἐγείρομαι ὑπό τινος, παρκατ. παθ. συνηγει-ρόμην, ἀόρ. παθ. ἠγέρθη (καὶ σύνθ. ἐπ-) Ῥημ. παράγ. ἐγερσίς.

Ῥίζα ἰσχυρὰ ἐγερ-, (ἐξ ἧς ἐγείρω=ἐγέρω καὶ ἀσθενής ἐγρ-, ἧτις ἐπανε-λήθη ὀλικληρὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναδιπλώσει τοῦ ἐγρ-ἠγερ-α.

ἐγκωμιάζω (ἐπαινῶ, κάμνω ἐγκωμιάζω τινος), παρκατ. ἐνεκωμία-ζον, μέλλων μέσος ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι καὶ ἐνεργ. ἐγκωμιάσω, ἀόρ. ἐνεκωμίασα, παρκα. ἐγκεκωμίακα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ

παθ. παρκ. ἐγκεκαρμιάσμαι μόνον. Τὸ μέτρον αὐτοπ. κατ' ἀνάλ. ἐγκεκαρμιάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνεγκεκαρμιάστος.

ἐγχειρέω-ω (ἐπιχειροῦ, χειρουργῶ), παρκατ. ἐνεχειρῶν, μέλλ. ἐγχειρήσω, ἀόρ. ἐνεχειρήσαι, παρκατ. ἐγκεχειρήκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρήκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐγχειρητέον. Ῥηματικὸν παρκατ. ἐγχειρήσις

ἐγχειρίζω (δίδω τι εἰς χεῖράς τινος), παρκατ. ἐνεχειρίζον, μέλλ. ἐγχειριῶ, ἀόρ. ἐνεχειρίσαι, παρκατ. ἐγκεχειρίκα Μέσ. μόνον ἀόρ. ἐνεχειρισάμην. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσ. ἐγχειρίζω ἑμαυτόν. Παθ. μόνον ἀόρ. παθ. ἐνεχειρίσθην.

ἔζομαι (βέλλω ἑμαυτὸν νὰ καθίσῃ, κάθημαι). Ἄποθ. καὶ μόνον σύνθετον κινθεζομαι (καὶ σύνθετ. παρκατ. παρκατ. ἐγκαθ, προσκαθ-, συγκαθ), παρκατ. μετὰ σημασίας ἀρίστου ἐκαθεζόμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-, συμπαρ), μέλλ. συνηρ. καθεδοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσκαθ.).

ἐθέλω (θέλω) καὶ συνεθέλω, ἐνίοτε δὲ θέλω, παρκατ. ἤθελον, μέλλ. ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσεις, θελήσει, θελήσουσι θελήσειν), ἀρίστος ἤθελισα, ὑποκατ. ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσῃ, εὐκτ. ἐθελήσαιμι, προσκατ. ἐθέλησον, ἀπκρ. ἐθελήσαι (σπανιώτ. δὲ θελήσαι), μετοχὴ ἐθελήσας (σπανιώτατα δὲ θελήσας, παρκατ. ἤθεληκα, ὑπερσ. ἤθελήκειν. Ῥημ. παρκατ. ἐθελοντής. ἐθελούσιος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐθέλω λέγεται θέλω εἰς τὰς φράσεις τοῦ Θεοῦ θέλοντος, ἢ ὁ Θεὸς θέλη, ἢ ἐάν οἱ θεοὶ θέλωσι.

ἐθίζω (συνηθίζω τινά) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-, συν-), παρκατ. εἰθίζον καὶ προσεθίζον, μέλλ. ἐθιώ, ἀόρ. εἰθίσα (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), παρκατ. εἰθίκα. Μέσ. καὶ παθ. ἐθίζομαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. εἰθίσθην καὶ συνειθίσθην, παρκατ. μέσ. καὶ παθ. εἰθισμαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), ὑπερσυντ. μέσ. εἰθισομην καὶ εἰθισμένος ἦν, καὶ παθ. συνειθισμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐθιστέον, συνεθιστέον. Τὸ μέτρον αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσιν ἐθίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρκατ. ἐθισμα.

[ἔθω]. Ἄχρηστον παρκατ. τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, εὐχρηστος δὲ ὁ παρκατ. εἰώθα (=εἰθισμαι, συνηθίζω), ὑποτ. εἰώθω, ὑπερσ. εἰώθην καὶ εἰωθῶς ἦν.

ΣΗΜ. Ῥιζ. σFηθ. εἰώθα (=ε-σFηθ, ἐξ οὗ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν τοῦ εἰς εἰ ἐπράπη καὶ τὸ η εἰς ω, ὡς ρηγ ρήγ-νυμι, ἔρρωγα).

εἰκάζω (ὁμοιάζω τινά τινι, συμπερίκνω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἐξ-, προσ-, προσ-), παρκατ. ἤκαζον, μέλλ. κάσω ὡς ἐνεργ. ἀπαικάζομαι καὶ ἀντικαζομαι, ἀόρ. ἤκασα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, παρ-). Παθ. εἰκάζομαι παρκατ. ἤκαζομην, (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἤκασθην (καὶ σύνθετ. ἀπ), ὑπερσ. παθ. ἐξήκασσα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀπαικάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπαικαστέον. Ῥημ. παρκατ. εἰκασία, εἰκαστής, εἰκαστικός.

ΣΗΜ. Ἡ δὲ διὰ τοῦ γ ἀθέτης καὶ ἀνἀθίπλωσις εἶνε Ἀττική, ἢ δὲ διὰ τοῦ εἰ εἶνε μεταγενεστέρη.

εἶκω (ἐνδίδω ὑποχωρῶ) (καὶ σύνθετ. ὑπ-, παρ-), παρκατ. εἶκον (καὶ σύνθετ. ὑπ-) μέλλ. εἶξω (καὶ σύνθετ. ὑπ-), ἀόρ. εἶξα (καὶ σύνθετ. ὑπ-), ἀόρ. εἶκατον, τοῦ ἑποίου εὐχρηστικὴ εἶνε μόνον ὑποσ. παρκατ. κάθη καὶ εὐκτ. ὑπαικάθοιμι.

[εἶκω] =ὁμοιά εὐχρηστος ὁ παρκατ. εἶκου μετὰ σημασίας ἐνεστώτος (=ὁμοιάζω, οἰνισμαι), τοῦ ἑποίου τὸ γ' πληθ. λέγεται εἶκομαι καὶ εἶξασι (καὶ σύνθετ. προσ-), ὑποτ. εἶκω, εὐκτ. εἶκομαι, προσκατ. ἐλλείπει, ἀπκρ. εἶκέναι (καὶ σύνθετ. προσ-), μετοχ. εἶκώς (καὶ σύνθετ. προσ), εἶκου εἶκός (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσυντ. ἐφείκειν.

ΣΗΜ. Ριζ. Fικ., ἐξ οὗ τὸ εἶξαι (=FεFίξασιν κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἴσαι), εἶκέναι (=Fε-Fικέναι), εἶκός (=Fε-Fικός).

εἶμαρται ὄρα μεῖρομαι.

εἶμι (εἶμι) εἶ, ἐστί, ἐστόν, ἐστόν, ἐσμέν, ἐστε, εἶσι, ὑποκατ. ὦ, ἦς, ἦ, κτλ., εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη, εἶητον, εἶήτην καὶ εἶτην, εἶημεν καὶ εἶηεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν, προστ. ἴσθι, ἐστω, ἔστον, ἐστε, ἐσταν καὶ ὄντων, ἀπκρ. εἶναι, μετοχὴ ὦν, οὔσα, ὄν. Παρκατ. ἦ καὶ ἦν, ἦσθα, ἦν, ἦστον, ἦστην, ἦμεν, ἦτε καὶ ἦστε, ἦσαν. Μέλλ. ἔσομαι, ἔσει, ἔσται κτλ., ἀόρ. ἐγενόμεν, παρκατ. γέγονα, ὑπερσ. ἐγενόνειν. Ῥημ. ἐπίθ. συνεστέον.

ΣΗΜ. Τὸ εἶμι εὐρίσκαται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐξ, ἐν, μετὰ, παρά, περί, πρὸς, σὺν καὶ μετὰ τοῦ συμπαρ.

εἶμαι (πορεύομαι), εἶ, εἶσι, ἴτον, ἴτον, ἴτε, ἴσαι ὑποκατ. ἴω, ἴης, ἴη, εὐκτ. ἴοιην καὶ σπανίως ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, κτλ. προστ. ἴθι, ἴτω ἴτον, ἴτε, ἴόντων, ἀπαρέμω. ἴναι, μετοχὴ ἴων, ἴουσα, ἴόν. Παρκατ. ἦα καὶ ἦειν, ἦεις, καὶ ἦεσθα, ἦει καὶ ἦειν, ἦτον, ἦτην, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Ῥημ. ἐπίθ. περιύτέον, διεξιτέον, ἀπιτέον, διυτέον, ἐπανιτέον, προσιτέον, ἰτέος-τέον, παριτητέα, ἐξιτητέον, δυσπάρητος.

ΣΗΜ. Τὸ εἶρω καθ' ὀριστικὴν ἔχει σημασίαν μέλλοντος=πορεύσομαι, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος. Ῥίζα ε, ἐξ ἧς εἰ. Εὐρίσκειται σύνθ. καὶ μετὰ τῶν προθ. ἀπό, διό, εἰ, ἐκ, ἐπί, παρσ, περὶ, πρός, πρό, ὅν καὶ τῶν διπλῶν ἐπέξ-, διεξ-, ἐπαν-, κτλ.

εἶρω (καλύω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον) καὶ σύνθετον ἐπ-, ἀν-, ἐξ-, περι-), παρκατ. εἶργον, (καὶ σύνθετον ἀπ-, δι-, ἐξ-, κκατ-), μέλλων εἶρξω (καὶ σύνθετος ἀπ-), ἀόρ. εἶρξα, (καὶ σύνθετος ἀπ-), Παθ. εἶργομαι, (καὶ σύνθετος ἀπ-, δι-, ἐξ-, κκατ-), παρκατ. εἶργόμην (καὶ ἐξ-), μέλλων μέσος ὡς παθ. εἶρξομαι, ἀόρ. παθ. εἶρχομαι, παρκατ. παθ. ἀνεἶργμαι καὶ περιεἶργμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀερκτος.

εἶργυνῶ (ἐγκαλείω, ἐμποδίζω τὴν ἐξοδον) καὶ καθεἶργυνυρι, ἀόρ. εἶρξα (καὶ σύνθ. καθ-, συγκαθ-). Παθ. καθεἶργυνυμαι, ἀόρ. εἶρχομαι, παρκατ. εἶργμαι (καὶ σύνθ. καθ-, συγκαθ-). Ῥημ. ἐπίθ. εἶρκτής.

ΣΗΜ. Παρὰ Πλάτωνι ὁ ἀόριστος εὐρίσκειται καὶ **ἐρξας, καθέρξας, περὶέρξας, συνέρξας**.

εἰρωνεύομαι (ἀρνοῦμαι ὑπάρχοντα ἀγαθὰ, ἐλαττώ τὰ ἐμμεντοῦ, οὐ ἀντίθετον τὸ ἀλαζονεύομαι), ἀποθ. οὐτινος μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλων εἰρωνεύσομαι. Ῥημ. παρὰ γ. εἰρωνεία.

ἐκκλησιάζω (συνέρχομαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), παρκατ. ἐξεκκλησιάζον καὶ ἠκκλησιάζον, μέλλ. ἐκκλησιάζω, ἀόρ. ἐξεκκλησίασα, καὶ ἐκκλησίασα. Ῥημ. παρὰ γ. ἐκκλησιαστής, ἐκκλησιαστικός.

ἐλαττώω-ῶ (σμικρύνω) καὶ ἀόρ. ἠλάττωσα μόνον. Μέσον καὶ παθητ. ἐλαττοῦμαι, παρκατ. ἠλαττούμην, μέλλων μέσος ἐλαττώσομαι καὶ ἐλαττοθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠλαττώθην. Ῥημ. παρὰ γ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ἐλαύνω (ὑπάγω ἐφίππος ἢ ἐφ' ἀμάξης, καταδιώκω) (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προ-, περι-), παρκατ. ἠλαυνον (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προσ-), μέλλων συνηρημ. ἐλῶ, ἐλαί, ἐλαί κτλ. (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προσ-), ἀόρ. ἠλάσα (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, προσ-, περι-, συν-, ὑπ-), παρκατ. μόνον σύνθετος, ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. μόνον σύνθ. ἀπληάθην, ἐξηλάθην καὶ περιηλάθην, ἀόρ. μέσος ἠλασάμην καὶ ἐξελάσασθαι, παρκατ. παθ. ἐληλάμαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-) Ῥημ. ἐπίθ. εὐήλατος, νεήλατος, σφυρήλατος, ἐλατέον. Ῥημ. παρὰ γ. ἐλασις, διέλασις, ἐξέλασις, προέλασις.

ἐλέγχω (ἐξελέγω, ἐπιπλήττω, καταγυρῶ) (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, ἐξ-)

παρκατ. ἠλεγχον (καὶ σύνθ. ἐξ-), μέλλων ἐλεγχῶ (καὶ σύνθ. ἐξ-) ἀόρ. ἠλεχθα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-). Παθ. ἐλεγχομαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-), παρκατ. παθ. ἠλεγχόμεν (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-) μέλλων παθ. ἐλεγχθήσομαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἠλεγχθῆην (καὶ σύνθ. ἐξ-) ὑπερ. ἐξεληλεχκτο καὶ ἐξεληλεχμένοι ἦσαν μόνον. Τὸ μέσον αὐτοῦ παρκατ. ἀνὰ ἐξελεγχῶ ἐμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτός.

ἐλεέω-ῶ (ἐλθεῖν, εὐσπλαγχνίζομαι), παρκατ. ἠλέουν μέλλων ἐλεέω (καὶ σύνθ. κκατ-), ἀόρ. ἠλέεσα (καὶ σύνθετος κκατ-). Παθ. ἐλεέομαι, παρκατ. ἠλεούμην, μέλ. παθ. ἐλεεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠλεήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνελέητος.

ἐλεεῖζω (φωνάζω ἐλεεῖν, τὸ ὄπλιον ἦτο ἐπιρθεῖμα πολυεταίου). Μόνον τὸ ἐλεεῖζουσι καὶ ἀόρ. ἠλεεῖζαν.

ἐλείττω (τυλίττω, στρέφω, γυρίζω), συνήθως εὐρίσκειται σύνθετον ἀνελείττω (ὕπερ καὶ ἀνείλειττω παρὰ Πλάτωνι) καὶ ἐξελείττω, ἀόρ. εἰλίττω (καὶ σύνθ. ἐξ-, περι-). Παθ. ἐλείττομαι, παρκατ. παθ. ἀνείλιγμαι Μέσ. ἐξελείττομαι, περιλείττομαι, (ὕπερ καὶ περιελείττομαι παρὰ Πλάτωνι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. περιελίχθην, παρκατ. μέσ. ἐνείλιγμαι.

ἔλκω (σύρω) (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀφ-, ἐφ-, κκαθ-, περι-, συν-, συνεφ-). παρκατ. ἐλκον (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀφ-, κκαθ-, περι-, συν-, συνεφ-), μέλλ. μόνον συνέλξω καὶ καθέλξω, ἀόρ. εἰλκῖσα (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀφ-, δι-, ἐξ-, κκαθ-, συν-), παρκατ. μόνον καθειλκῖκα. Παθ. ἐλκομαι (καὶ σύνθ. δι-, ἐφ-, περι-), παρκατ. παθ. εἰλκόμην, ἀόρ. παθ. καθειλκύσθην, παρκατ. παθ. ἀνείλκυσθαι καὶ καθειλκύσθαι Μέσ. ἐφελκομαι καὶ προσέλκομαι, μέσ. ἀφρ. ἐφειλκύσθην καὶ προσειλκῖσθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλκτέον καὶ συνελκυστέον. Τὸ μέσον αὐτοῦ παρκατ. καὶ ἀλλήλοσ. κκατ' ἀνάλυσιν, ἐλκω ἐμαυτόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους. Ῥημ. παρὰ γ. ἐλξίς-νάλυσιν, ἐλκω ἐμαυτόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους. Ῥημ. παρὰ γ. ἐλξίς-νάλυσιν, ἐλκω ἐμαυτόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους. Ῥημ. παρὰ γ. ἐλξίς-νάλυσιν, ἐλκω ἐμαυτόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους. Ῥημ. παρὰ γ. ἐλξίς-νάλυσιν, ἐλκω ἐμαυτόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους. Ῥημ. παρὰ γ. ἐλξίς-νάλυσιν, ἐλκω ἐμαυτόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους.

ἐλληγέζω (δικιλέγομαι ἐλληγιστί). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἠλληγίσθησαν.

ἐλπίζω (ἔχω ἐλπίδα, νομιζώ), παρκατ. ἠλπιζον, ἀόρ. ἠλπισα (καὶ σύνθ. ἐπ-). Παθ. ἐλπίζομαι μόνον. Ῥημ. παρκατ. ἐπίθ. ἐλπιστός, καὶ ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

ἐμείω-ῶ (ἔερνῶ) παρκατ. ἤμουν καὶ ἀόρ. ἐξήμεσα μόνον.

ἐμπεδύω-ῶ (στρεβύνω, ἀσφαλίζω, βεβαιώνω), παρκατ. ἤμπεδουν, μέλλ. ἐμπεδύσω καὶ ἀόρ. ἤμπεδωσα μόνον.

ἐμποδίζω (ἐμποδίζω) παρκατ. ἐνεποδίζον, μέλλων ἐμποδιῶ μόνον Παθ. ἐμποδιζομαι μόνον.

ἐμπορεύομαι (ἐμπορεύομαι, εἶμαι ἐμπορος) ἀποθ., μέλλων ἐμπορεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμπορευσάμενος μόνον.

ἐναντιόομαι-οὔμαι (ἐναντιόομαι) ἀποθ., παρκατ. ἰναντιούρην, μέλλ. μέσ. ἐναντιώσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἰναντιώθη, παρκατ. ἰναντιώμαι Ῥημ. παρκατ. ἐναντίωσις.

ἐνεδρεύω (κάννω ἐνέδραν), παρκατ. ἐνήδρευον καὶ ἄορ. ἐνήδρευσα. Παθ. ἐνεδρεύομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἐνεδρεύσομαι, ἄορ. παθ. ἐνήδρευθη. Μέσ. μόνον ὁ ἄορ. τῆ μετοχ. ἐνεδρευσάμενος.

ἐνεχυράζω (λαμβάνω ἐνέχυρον), παρκατ. προσηνεχύροζον, μέλλ. ἐνεχυράσων, ἄορ. ἀπαρ. ἐνεχυράσαι. Παθ. ἄορ. ἰνεχυράσθη μόνον. Ῥημ. παρκατ. ἐνεχυρασία, ἐνεχυρασμός.

ἐνθουσιάζω καὶ ἐνθουσιάζω ὦ (εἶμι ἐνθουσιώδης), μέλλ. ἐνθουσιάζω καὶ ἄορ. ἐνθουσιάζω. Ῥημ. παρκατ. ἐνθουσιάζω καὶ ἐνθουσιασμός.

ἐνθυμέομαι-οὔμαι (ἐν τῷ ἐμῷ θυμῷ, τῷ νῷ τίθημι τι, σκέπτομαι), ἀποθετ. ἐνθυμούρη, μέλλ. μέσ. ἐνθυμήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐνθυμήθη (καὶ σύνθ. προσ), παρκατ. μέσ. ἐνθεθύρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐνθεθύρητο. Παθ. μόνον τοῦ παρκατ. τὸ ἐνθεθυρημένον (= ἐσκεμμένον). Ῥημ. ἐπίθ. ἐνθυμητέον. Ῥημ. παρκατ. ἐνθύμημα, ἐνθύμησις.

ἐννοέω-ῶ (βάλλω τι ἐν τῷ νῷ, σκέπτομαι), παρκατ. ἐνενόουν, ἄορ. ἐνενόησα (καὶ συνθετ. προσ-) παρκατ. ἐνενόηκα. Μέσον ἐννοοῦμαι ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημι τι), παρκατ. ἐνενοοῦρη, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐννοηθεῖς.

ἐνοχλέω ὦ (ἐνοχλῶ) παρκατ. ἰνώχλουν, μέλλ. ἐνοχλήσω, ἄορ. ἰνώχλησα, παρκατ. ἰνώχληκα. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, παρκατ. ἰνώχλούρη καὶ παρκατ. παθ. παρηνώχλησθε μόνον.

ἐντέλλομαι (δίδωμι ἐντολήν τινι, παρκατ. ἐγγέλλω) ἀποθ., παρκατ. ἐντελλόμεν, ἄορ. μέσ. ἐντελλόμεν. παρκατ. μετὰ παθ. διαθήσειω ἐντέταμαι. Ῥημ. παρκατ. ἐντολή.

ἔξεσσι (εἶναι ἐπιτετραμμένον, ὑπάρχει δύναμις ἔξωθεν) ἀπρόσωπ. ὑποτ. ἔξη, εὐκτ. ἔξει, προστ. ἔξεστω, ἀπαρ. ἔξειναι μετοχή ἔξον. Παρκατ. ἔξη. Μέλλ. ἔξεσται καὶ ἐκγενήσεται, εὐκτ. ἔξεσοιτο, ἀπαρ. ἔξεσεοθαί μετοχ. ἔξεσόμενον καὶ ἐκγενήσομενον. Ἄορ. ἔξεγένετο.

ἔξετάζω (ἔξετάζω) (καὶ σύνθ. προσ, συν-), παρκατ. ἐξήταζον, μέλλ. ἐξετάσω καὶ συνθετ. ἀπαρ. ἐξετάσωμεν, ἄορ. ἐξήτασα (καὶ σύνθ. ἀντ-, παρ). παρκατ. ἐξήτακα. Παθ. ἐξετάζομαι (καὶ σύνθ. συν), παρκατ. ἐξήταζομαι, μέλλ. ἐξετασθήσομαι, ἄορ. ἐξήτασθη, παρκατ. ἐξήτασμαι (καὶ σύνθ. προσ- Ῥημ. ἐπίθ. ἐξεταστέον καὶ ἀνεξεταστός. Τὸ μέσ. αὐτοπ. κατ' ἀνάγκην ἐξετάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρκατ. ἐξετασίς, ἐξετασμός, ἐξεταστής.

ἐορτάζω (ἔγω ἐορτήν, ἐορτάζω), παρκατ. εἴορταζον, ἄορ. ἐορτάσα. Ῥημ. παρκατ. ἐορτασίς.

ἐπαινέω ὦ (ἐπαινῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντ-, συν-, ὑπερ-) παρκατ. ἐπίνηνον, μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι καὶ σπαν. ἐπαινέσω, ἄορ. ἐπίνησα (καὶ σύνθ. συν, ὑπερ-), παρκατ. ἐπίνηκα. Παθ. ἐπαινέθη, παρκατ. ἐπαινέθη, μέλλ. ἐπαινέθησομαι, ἄορ. ἐπίνηθη, παρκατ. ἐπίνημαι, ὑπερσ. ἐπίνημένος ἦν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάγκην ἐπαινῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπαινέτός, πολυεπαινέτος καὶ ἐπαινέτέον. Ῥημ. παρκατ. ἐπαινέτης.

ἐπανορθόω-ῶ (ἐπανόρθω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν), παρκατ. ἐπηνόρθουν, μέλλ. ἐπανορθώσω, ἄορ. ἐπηνόρθωσα (καὶ σύνθ. συν-). Μέσον ἐπανορθοῦμαι, παρκατ. μέσ. ἐπηνόρθομαι, μέλλ. μέσ. ἐπανορθώσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπηνόρθωσάμην. Παθ. χρέονι μόνον μέλλ. ἐπανορθώθησομαι, ἄορ. ἐπηνόρθωθη, παρκατ. ἐπηνόρθωτε Ῥημ. ἐπ. ἐπανορθωτέος. Ῥημ. παρκατ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα.

ἐπείγω (βιάζω) καὶ συνήθως κατετείγω, παρκατ. κατήπειγον. Μέσον ἐπείγομαι, παρκατ. ἠπειγόμεν, ἄορ. παθ. ὡς μέσος ἠπειχθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπεικτέον.

ἐπιθυμέω-ῶ (ἐπιθυμῶ), παρ. ἐπεθύμουν, μέλλ. ἐπιθυμήσω, ἄορ. ἐπεθύμησα, παρκατ. ἐπιτεθύρηκα. Παθ. μόνον τὸ ἐπιθυμούμενα καὶ ἀνεπιθυμείσθαι. Ῥημ. παρ. ἐπιθυμητής, ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητικός. Ῥημ. παρκατ. ἐπεκούρου, μέλλων ἐπικουρήσω, (καὶ σύνθετος ἀντ-), παρκατ. ἐπεκούρησα. Παθ. μόνον τὸ τοῦ παρκατ. ἐπικουρήσθαι. Ῥημ. παρκατ. ἐπικουρήσις.

ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελόομαι-οὔμαι (ἐπιμελοῦμαι, εἶμαι ἐπιμελής), ἀποθ. (καὶ σύνθ. ἀντ-, συν-), παρκατ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελούμην (καὶ σύνθ. συν-), μέλλ. μέσ. ἐπιμελήσομαι (καὶ σύνθ. συν-)

καὶ παθ. ὡς μέσ. σπανιώτατα ἐπιμεληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπεμελήθην, παρκακ. ἐπιμελέλημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιμελητέον. Ῥημ. παρ. ἐπιμελέημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός.

ἐπίσταμαι (γνωρίζω) ἀποθ. (καὶ σύνθ. ἐξ-, προ-, προσ-, συν-), ὑποτ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη κτλ., εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο κτλ., προστ. ἐπίστω, ἐπιστάσθω κτλ., ἀπαρέμφ. ἐπίστασθαι, μετοχὴ ἐπιστάμενος, παρκατ. ἠπιστάμην, ἠπίστω κτλ., μέλλ. μέσος ἐπιστήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἠπιστήθην. Ῥηματ. ἐπίθ. ἐπιστητός. Ῥημ. παράγ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

ἐπιστατέω-ῶ (εἶμαι ἐπιστάτης) (καὶ σύνθ. συν-), παρκατ. ἐπεστάτουν, μέλλ. ἐπιστατήσω, ἀόρ. ἐπεστάτησα. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιστατητέον.

ἐπιτηδεύω (πράττω), παρκατ. ἐπετήδευον, μέλλ. ἐπιτηδεύσω, ἀόρ. ἐπετήδευσα, παρκακ. ἐπιτετήδευκα. Παθ. ἐπιτηδεύομαι καὶ παθ. παρκακ. ἐπιτετήδευται καὶ ἐπιτετηδευμένος μόνον. Ῥημ. ἐπ. ἐπιτηδευτέον. Ῥημ. παρ. ἐπιτηδεύμα, ἐπιτηδεύσις.

† ἐπιτροπεύω (εἶμαι ἐπίτροπος), παρκατ. ἐπετρόπευον, μέλλ. ἐπιτροπεύσω καὶ ἀόρ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, ἀόρ. ἐπετροπεύθην (καὶ σύνθ. προσ-) καὶ παρκακ. ἐπιτετροπευμένος μόνον. Ῥημ. παρ. ἐπιτροπεύει, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός.

ἐπιχειρέω-ῶ (βάλλω χεῖρι εἰς τι, ἐπιχειρίζομαι), παρκατ. ἐπεχειροῦν, μέλλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχειρήσα, παρκακ. ἐπικεχειρήκα. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (=προσβάλλομαι καὶ πράττομαι), παρκατ. ἐπεχειροῦμην, ἀόρ. ἐπεχειρήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιχειρητέον. Ῥημ. παρ. ἐπιχειρήμα, ἐπιχειρήσις, ἐπιχειρητής.

ἔπομαι (ἀκολουθῶ) ἀποθ., ὁ ἐνεστώσ ἐπομαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-,) παρκατ. εἰπόμην (καὶ σύνθ. ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-, συνεφ-), μέλλ. μέσος ἔψομαι (καὶ σύνθ. ἐφ-, συν-), ἀόρ. μέσος ἐσπόμην (καὶ σύνθ. ἐφ-, συν-, συνεφ-), ὑποτακτ. μόνον σύνθ. ἐπίσπασμαι καὶ συνεπίσπασμαι, εὐκτ. ἐπισποίμην, προστ. ἐπίσπου καὶ συνεπίσπου ἀπαρ. ἐπισπένσθαι καὶ συνεπισπένσθαι, μετοχὴ ἐπίσπόμενος καὶ συνεπισπόμενος.

ΣΗΜ. Ῥίζα σπ-, ἐξ ἧς ἐπ-, καὶ ἀσθενής ρίζα σπ-, ἐξ ἧς ὁ ἀόριστος ἐσπόμην, καὶ ὁ παρκατ. εἰπόμην, (=ἐ-σπ-όμην) μετὰ τὴν συγκατῆν τοῦ σ καὶ συναίρεσιν τοῦ εἰ εἰς εἰ.

† ἔπω (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἐνεργῶ, θεραπεύω). Ἀπλοῦν εἶνε ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις εὐρίσκειται μόνον σύνθ. περιέπω,

(=περιποιῶμαι, καλῶς μεταχειρίζομαι) παρκατ. περιείπον καὶ μέλλ. περιέψω. Παθ. μόνον περιέποιτο καὶ παρκατ. περιείποντο.

ἐρώω-ῶ (ἔχω ἔρωτα, ἀγαπῶ σφόδρα), παρκατ. ἤρων, ἀόρ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἠράσθην (καὶ σύνθ. ἄν-). Παθ. ἐρώμαι (ὑπό τινος καὶ σύνθετ. ἀντι-) μόνον Ῥημ. ἐπίθ. ἐραστός, ἐραιτή, πολυέραστος, ἀξιέραστος.

ἐργάζομαι (ἐργάζομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. (ὁ ἐνεστώσ καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-. ἐνακπ-, π.σεξ-, συνακπ-), παρκατ. εἰργαζόμην (καὶ σύνθ. ἐξ-, κατ-), μέλλ. μέσ. ἐργάσομαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-. ἐνακπ-, π.σεξ-, συνακπ-), παρκατ. εἰργαζόμην (καὶ σύνθ. ἐξ-, κατ-), μέλλ. μέσ. εἰργασμαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, κατ-, περι-), ὑπερσ. μέσ. εἰργασμαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, κατ-, περι-), ὑπερσ. μέσ. εἰργασμην (καὶ σύνθ. ἐπ-) καὶ εἰργασμένος ἦν. Χρόνοι μετὰ παθ. δικήσε. εἶνε μόνον ὁ παθ. μέλλ. ἐξεργασθήσομαι καὶ κατεργασθήσομαι, ἀόρ. παθ. εἰργασθην (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, κατ-), παρκακ. παθ. εἰργασμαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-, κατ-, συν-, προ-, προσεξ-), ὑπερσ. παθ. εἰργασμην (καὶ σύνθ. ἐξ-, προσ-), μετ' ὄλ. μέλλ. παθ. εἰργασμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐκατέργαστος, ἀ. διεξέργαστος, δυσκατέργαστος, ἐργαστέος-τέον, περιεργαστέον. Ῥημ. παρκατ. ἐργαστήρ, ἐργάτης, ἐργασία.

ΣΗΜ. Ῥίζ Feργ, διὰ τοῦτο εἰργασμαι (=Fe-Feργασμαι), ὁ δὲ παρκατ. κατ' ἀρχῆς ἦτο ἠργαζόμην, ἀόρ. ἠργασάμην ὕστερον δὲ πρὸς ἀφομοίωσιν διὰ τὸ τοῦ παρκακ. εἰ ἐτέθη πανταχοῦ εἰ.

† ἐρεθίζω (ἐρεθίζω), ἀόρ. ἠρέθισα καὶ παρκακ. ἠρέθικα. Παθ. ἐρεθίζομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-) καὶ ὑπερσ. ἀνῆρέθιστο μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐρεθιστέον.

ἐρείδω (στηρίζω) μόνον σύνθ. ἀνιερειδω καὶ ὑπερειδω, παρκατ. ἀντήρειδον. ἀόρ. ἤρεια (καὶ σύνθ. ἀντ-). Μέσ. ἀπερειδομαι καὶ ἐπερειδομαι καὶ ἀόρ. ἀπηρειάμην. Ῥημ. παράγ. ἔρειασμα.

† ἐρευνάω-ῶ (ἐξετάζω) (καὶ σύνθ. δι-), παρκατ. ἠρεύνων, ἀόρ. ἠρεύνησα. Παθ. ἐρευνῶμαι (καὶ σύνθ. δι). Μέσ. διερευνῶμαι τι προεξερευνῶμαι, διεξερευνῶμαι, μέσ. μέλλ. προδιερευνήσομαι, ἀόρ. μέσ. διηρευνησάμην καὶ συνεξερευνησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιερεύνητος. ἀνερεύνητος, ἐρευνητέον, διερευνητέον.

ἐρίζω (φιλονικῶ), παρκατ. ἤριζον καὶ ἀόρ. ἤρισα, ὡς παθ. δὲ κατὰ περίφρασιν ἔρις γίγνεται. ἐρμηγνέω (εἶμαι ἐρμηγνευτής) (καὶ σύνθ. ἀρ-), παρκατ. ἠρμη-

νευον, μέλλ. ἐρμηνεύσω, ἄορ. ἡρμηνεύσου. Παθ. ἐρμηνεύομαι. Ῥημ. παρὰ γ. ἐρμηνεία, ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός.

ἔρω (περιπατώ, πορεύομαι, μεταγινέσθαι. δὲ σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν. Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀπτικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ ἐξέρπει (= ἐξέρχεται) καὶ καθέρπει (= κατέρχεται) καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἐρπετόν (= ζῶν).

ἔρω (περιεπλανήθην, ἐφθάρην, ἐχάρην). Ἐνεστώς μὲ σημεῖοσ. παρκακίμενου, ἀπκντξ δὲ μόνον ἡ ὀριστική (καὶ σύνθετ. ὑπ-), τὸ ἀπαρ- ἔρρειν καὶ ἡ μετοχ. ἔρρων.

ἐρυθρίαω-ῶ (κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς). Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ ἄορ. ἡρυθρίασα (καὶ σύνθετ. ἄν-).

ἔρω'κω (ἀναγκαιίζω, ἀπομακρύνω). Μόνον τὸ ἐρύκειν καὶ ἀρῶ'κω καὶ ὁ ἄορ. ἀπήρῶζα.

ἔρχομαι (ἔρχομαι, ὑπάγω). Τοῦ ἐνεστώτος μόνον ἡ ὀριστ. εὐρίσκειται ἀπλή (καὶ σύνθ. ἀπ-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, παρ-, περι-, προσ-, συν, ὑπ-, διεξ-, συνεισ-, ὑπεξ-), αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ εἶμι, εὐρίσκεται δὲ μόνον ὑπέρχεσθαι καὶ μετ. ὑπερχόμενος, παρκατ. ἦειν ἢ ἦα, μέλλ. εἶμι, ἄορ. ἦλθον (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, εἰσ-, κατ-, συν-, διεξ-, ἀντιδιεξ-, ἐπιξ-, συνεξ-, ἐπαισ, κτλ.), παρκατ. ἐ- λήλυθα (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, κατ-, παρ-, προσ, συν-, ὑπ-, ἐπκν-, ἐπεξ-, προεισ-, προδι-, διεξ-), εὐκτικ. προεληλυθοῖς καὶ περιεληλυθώς εἶην, ὑπερσ. ἐληλυθειν (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, κατ-, παρ-, προσ-, προ-, διεξ-, ἐπκν-) καὶ συνεληλυθώς ἦν, ἐ- πανεληλυθώς ἦν, περιεληλυθώς ἦν.

ΣΗΜ. Ῥίζα ἐρ-, ἔρ-χομαι (= ἔρ-σκομαι ὡς γλί-χομαι = γλίτ-σκομαι), ἐλ-, ἐλ-υθ-, ἐξ- οὗ ἦλθον (ἐκ τοῦ ἦλυθον).

ἐρωτάω-ῶ (ἐρωτῶ) (καὶ σύνθετον ἄν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπκν-, ὑπ-), παρκατ. ἠρώτων (καὶ σύνθετ. ἄν-, δι-, ἐπ- προσ-, ἐπκν-), μέλλ. ἐρωτήσω (καὶ σύνθ. δι-, ἐπ-) καὶ μέ-ος μέλλ. ὡς ἐνεργητ. συνηθέστ. ἐρήσομαι (καὶ ἄν- ἐπ-), ἄορ. ἠρώτησα (καὶ σύνθετος ἄν-, δι-, ἐπ-, ἐπκν-) καὶ συνηθέστ. ἄορ. μέσος ἠρόμην (καὶ σύνθ. ἄν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπκν-, προσ-) ἠρώτηκα (καὶ σύνθετ. δι-). Παθ. ἐρωτᾶμαι (καὶ σύνθ. ἄν-, δι-, ἐπ-, ἐπκν-, προσ-) ἠρώτηθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρκατ. παθ. μόνον προστακτικῆς ἠρώτησθω καὶ μετοχῇ ἠρω- τημένα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνερωτητέον. Ῥημ. παρὰ γ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, ἐρωτητικός.

ἐσθίω (τρώγω) (καὶ σύνθ. ἀπ-, κατ-, ὑπερ-), παρκατ. ἦσθιον (καὶ σύνθ. κατ-), μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργ. ἐδομαι, ἄορ. ἔφαγον (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐν-, κατ-, συν-), παρκατ. ἐ' ἦδοκα καὶ κατεδήδοκα. Παθ. μόνον παρκατ. κατεδηδοσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἐδαστός, ἐδαστέον, καὶ σύνθ. ἑριτίδαστος (= σκοληκόςδρωτος). Ῥημ. παρὰ γ. ἐδεσμα, ἐδωδή.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐδ-, ἐξ- οὗ ἔσθω. (= ἐδ-σθω καὶ ὑπερσ. ἐσθίω, καὶ ἐδε-, ἐξ- οὗ ἐδ-ἡ-δο-κα (πρὸθ, ἐνεκ-, ἐν-ἡνογ-α, λεγ-, συν-ειλογ-α κτλ.) ἐδεσ-, ἐδῆ-δεσ-μαι, ἐδεσ-μα.

ἐστιάω ῶ (φιλέω, ξενίζω) (καὶ σύνθετ. ἀντκρ-), παρκατ. εἰστιάων ἄορ. εἰστιάσα, παρκατ. εἰστιάκα. Μέσος ἐστιῶμαι (καὶ σύνθ. συν-), παρκατ. μέσος εἰστιάμην, μέσος μέλλ. ἐστιῶσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. σπκν. ἐστιῶθεῖσα καὶ συνειστιάθη, παρκατ. εἰστιάμαι. Παθ. σπκν. ἐστιῶμαι ὑπὸ τινος, ἄορ. παθ. ἐστιῶθεῖς, παρκατ. πρσπ. εἰ- στιάσθω. Ῥημ. παρ. ἐστιῶσις, ἐστιῶτωρ.

ἐτοιμάζω (κάνω ἐτοίμον), παρκατ. ἠτοίμαζον, μέλλ. ἐτοιμάσομαι. Μέσος ἐτοιμάζομαι, παρκατ. μέσος ἠτοίμαζομην, ἄορ. μέσ. ἠτοι- μάσαμεν, παρκατ. μέσ. ἠτοίμασαι. Παθ. ἐτοιμάζομαι καὶ ὑπερσ. παθ. ἠτοίμαστο.

εὐδαμονέω-ῶ (εἶμι εὐδαίμων) (καὶ σύνθ. συν-), παρκατ. ἠῦδαι- μόνουν, μέλλ. εὐδαιμονήσω, ἄορ. ἠῦδαιμόνησα (καὶ ἐν-).

εὐδαμονίζω (νομίζω τινὰ εὐδαίμονα καλοτυγίζω), παρκατ. ἠῦ- δαιμονίζον, μέλλ. εὐδαιμονιά, ἄορ. ἠῦδαιμόνισα. Παθ. μόνον εὐ- δαιμονίζομαι. Τὸ δὲ μέσος αὐτοπαθῆς εὐδαιμονίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρκατ. εὐδαιμόνισμα.

εὐδοκίμέω-ῶ (εἶμι εὐδόκιμος, καλὴν ὑπόληψιν ἔχω), (καὶ σύνθ. ἐν-, ὑπερ-), παρκατ. ἠῦδοκίμουν, μέλλ. εὐδοκίμησω, ἄορ. ἠῦδοκί- μησα, παρκατ. ἠῦδοκίμηκα. Ῥημ. παρκατ. εὐδοκίμησις.

εὐδῶ (κοιμῶμαι). Μόνον ἐνεστώσ ἀπλοῦς ἐνίοτε, συνήθως δὲ σύνθ. καθεδῶ (καὶ συγκαθ), παρκατ. ἠῦδον σπκνίως, συνήθως δὲ ἐκάθευ- δον καὶ σπκνίωτ. καθῆδον, μέλλ. καθευδήσω. Ῥημ. ἐπ. καθευδητέον.

εὐεργετέω-ῶ (κάνω εὐεργεσίαν) (καὶ σύνθ. ἀντ-), παρκατ. εὐ- εργέτουν, μέλλ. εὐεργετήσω, ἄορ. εὐεργέτησα καὶ εὐηργέτησα, παρκατ. εὐεργέτηκα καὶ εὐηργέτηκα, ὑπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, ἄορ. παθ. εὐεργετήθην, παρκατ. παθ. εὐεργέτημαι, ὑπερσ. εὐεργέτητο καὶ εὐηργέτητο μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. εὐεργετη- τέον. Ῥημ. παρὰ γ. εὐεργεσία, εὐεργέτημα.

ΣΗΜ. Τὸ εὐεργετῶ διαφορεῖται ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλώσει.
 * **εὐθυμέομαι-οὔμαι** (εἶμαι εὐθυμος, εὐθυμῶ), ἀποθετ., παρκατ.
 ηῦθυμούμην, μέλ. μέσ. εὐθυμήσομαι. Ῥημ. ἐπ. εὐθυμητέον.

* **εὐλαθέομαι-οὔμαι** (ροδοῦμαι, φυλάττομαι) ἀποθ. (καὶ σύνθ.
 δι-, ἐξ-), παρκατ. ηὐλαβοῦμην, μέλλ. μέσος εὐλαθήσομαι, ἀόρ. παθ.
 ὡς μέσος ηὐλαβήθη (καὶ σύνθ. δι-, προ-), παρκατ. διηυλάθημαι.
 Ῥημ. ἐπίθ. εὐλαβητέον καὶ διευλαβητέον.

* **εὐλογέω-ῶ** (ἐγκωμιάζω), παρκατ. ηὐλόγουν, ἀόρ. ηὐλόγησα.
 Παθ. εὐλογοῦμαι καὶ μέλ. μέσος ὡς παθητ. εὐλογήσομαι.

εὐρίσκω (εὐρίσκω) (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐξ-), παρκατ. ηὔρισκον (καὶ
 συνθ. ἀν-, ἐξ), μέλ. εὐρήσω (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), ἀόρ. ηὔρον
 (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), παρκατ. ηὔρηκα (καὶ συνθ. ἀν-, ἐξ-, προσεξ-)
 εὐκτ. ηὔρηκώς εἶην, ὑπερσ. εὔρηκώς ἦν. Μέσ. εὐρίσκομαι τι
 (=ἀπολάω, ἐπιτυγχάνω τινός), παρκατ. ηὔρισκόμεν, μέλλ. εὐρή-
 σομαι, ἀόρ. ηὔρομην, παρκατ. ηὔρημαι. Παθ. εὐρίσκομαι (καὶ
 σύνθ. ἀν-), παρκατ. ηὔρισκόμεν (καὶ σύνθ. ἀν), μέλλ. εὐρεθήσομαι
 (καὶ ἀν-), ἀόρ. ηὔρέθη (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐξ-), παρκατ. ηὔρημαι (καὶ
 σύνθ. ἐξ-), ὑπερσ. ηὔρημην. Ῥημ. ἐπίθ. εὐρετός, ἀνεύρετος, εὐ-
 εύρετος, δυσεύρετος, εύρετέον, ἀνευρετέον, ἐξευρετέον. Ῥημ.
 παρ. εύρετής, εύρεσις, εύρημα.

ΣΗΜ. Ἡ αὐξήσις καὶ ἡ ἀναδιπλασιασις γίνεται πάντοτε διὰ τοῦ ΗΥ.
 πλημμελής δὲ εἶνε ἡ διὰ τοῦ ΕΥ γινομένη.

* **εὐσεβέω-ῶ** (εἶμι εὐσεβής), παρκατ. ηὔσεβουν. Παθ. μόνον εὐσε-
 βοῖντο καὶ ἀόρ. παθ. ὑποτ. εὐσεβηθῆ. Συνήθως δὲ λέγεται κατὰ
 περίφρασιν εὐσεβής εἶμι, εὐσεβῶς ἔχω.

εὐτύχew-ῶ (εἶμι εὐτυχής καὶ σύνθετ. δι), παρκατ. ηὔτύχουν,
 ἀόρ. ηὔτύχησα, παρκατ. ηὔτύχηκα (καὶ σύνθετ. δι-), ὑπερσ. μόνον τὸ
 ηὔτυχήκεσαν. Παθητ. μόνον τὸ τοῦ παρκατ. ηὔτύχηται (=μετ' εὐ-
 τυχίας κατάρθωται). Ῥημ. παρ. εὐτύχημα.

εὐφραίνω (καλῶς τὰς φρένας τινός διατίθημι, τέρπω, εὐφροσύνην
 παρέχω), παρκατ. ηὔφραινον, ἀόρ. ηὔφρανα. Μέσ. εὐφραίνομαι, παρ.
 ηὔφραινόμην (καὶ σύνθ. συν-), μέλ. συνγρ. εὐφρανοῦμαι καὶ σπα-
 νιώτ. παθ. ὡς μέσ. εὐφρανθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ηὔφρανθην.

εὐχομαι (εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, καυχῶμαι) ἀπέθ. (καὶ σύνθ. ἀπ-,
 ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρκατ. ηὔχομην (καὶ σύνθ. κατ-, συν-, προσ-,
 συνεπ-), μέλλ. μέσ. εὐξομαι (καὶ σύνθ. συν-, προσ-), ἀόρ. μέσ. ηὔξά-

μην (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐπ-, προσ-, συν-, συνεπ-). Παθ. παρκατ. ηὔκται.
 Ῥημ. ἐπίθ. εὐκτός, ὑπευκτός, πολυευκτός καὶ εὐκτέον.

ΣΗΜ. Ἡ αὐξήσις καὶ ἡ ἀναδιπλώσις γίνονται μόνον διὰ τοῦ ΗΥ, πλημ-
 μελής δ' εἶνε τὰ διὰ τοῦ ΕΥ εἰς τοὺς παρφοχημένους χρόνους.

εὐωχέω ῶ (οὐλεύω), παρκατ. εὐώχουν. Μέσος εὐώχοῦμαι,
 παρκατ. εὐωχοῦμην, μέλλ. μέσ. εὐωχήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. εὐ-
 ωχήθη.

ἔχω (ἔχω, κατέχω, δύνωμαι) (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-,
 κατ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ὑπερ-, ὑπ-,) παρκατ. εἶχον
 (καὶ σύνθ. μετὰ τῶν αὐτῶν προθέσεων), μέλλον ἔξω (καὶ σύνθ. ἀνθ-,
 καθ-, μεθ-, παρ-, προ-, προσ-, ὑφ-, ἀντιπαρ-) καὶ σχήσω (καὶ σύνθ.
 ἀπο-, ἐπι-, κατ-, παρκα-, περι-), ἀόρ. β' ἔσχον (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀντ-,
 δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, προ-, προσ-, ὑπ-, ὑπερ-, ἀντιπαρ-), ὑποσ.
 σχῶ, κτλ. εὐκτ. σχοίην ἀπ' ἢ οὔσα, σύνθ. δι—σχοῖμι. προστ. σύνθ.
 σχέες, σχέτω, κτλ. (μετὰ τῶν προθέσ. ἐπί, κατὰ, παρὰ, πρὸς, ὑ-
 πό), ἀπαρ. σχεῖν, μετοχή σχών. Παρκατ. ἔσχηκα (καὶ σύνθ. κατ-,
 μετ-, παρ-, προσ-, ὑπ-). Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀντ-,
 ἐν-, κατ-, προ-, παρ-, προσ-, περι-, ὑπερ-, συν-, προσ-, παρ-), παρκατ.
 μέσ. καὶ παθητ. εἶχόμεν (καὶ ἀπ-, ἀντ-, κατ-, παρ-, περι-, προ-,
 συν-), μέλλ. μέσ. ἔξομαι (καὶ σύνθ. ἀφ-, ἀνθ-, παρ), καὶ μέλλ. μέσ.
 ὡς παθ. ἐνέξομαι καὶ συνέξομαι, μέλλ. μέσ. παρασχέσομαι καὶ ἀ-
 ποσχέσομαι, ἀόρ. μέσ. β' ἀπεσχόμεν, παρεσχόμεν καὶ ἐπεσχόμεν,
 ἀόρ. μέσ. ὡς παθ. ἐσχόμεν (καὶ σύνθ. κατ-, ἐν-, συν-), παρκατ. μέσ.
 παρέσχημαι καὶ ἀπεσχημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνεκτός, καθεκτός, εὐκά-
 θεκτός, δυσκάθεκτος, δυσἀνεκτός, ἀνασχετός, ἐκτέος -έον, πυ-
 ρεκτέον, μεθεκτέον, προσεκτέον, ἀνθεκτέον, ὑπεκτέον, συνεκτέ-
 ον, ἀφεκτέον, ἐπισχετέος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀνακλελυμ. παρἔχω ἐ-
 μαυτόν, κατέχω ἐμαυτόν. Τὸ δὲ ἐνεργητ. εἶνε ἐνίοτε ἴσον μὲ μέσον μά-
 λιστα εἰς τὴν φράσιν «ἔχε δὴ». Ῥημ. παρ. ἔξις, σχέσις, σχήμα, ἀ-
 νακωχή, διοκωχή, παροχή, μέτοχος, ὑπεροχή, μέθεξις, κάθεξις.

ἔψω (ψήνω) (καὶ σύνθ. κατ-), μέλλον μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐψήσομαι,
 ἀόρ. ἤψησα. Παθ. ἔψομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐψθός, ἐψητός. Ῥημ. παρκατ.
 ἐψησις, ὄψον, ὀπτός.

Z

ζάω ω (ζῶ), ζῆς, ζῆ, κτλ. (καί σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-, συ-), προστ. (ζῆ), ζήτω, παρατ. ἔζων, ἔζης, ἔζη κτλ. (καί σύνθετ. δι-), μέλλ. ζήσω καί διαζήσω, συνηθέατερ. δὲ ὁ μέλλ. βιάσομαι, ἀόρ. ἐβίων κτλ. παρακ. βεβίωκα (ὄρα βιώω-ω).

ΣΗΜ. Τὸ ζῶ συνκίρεται εἰς ἦ, διότι ἤτό ποτε ζῆω-ζῶ, ζῆεις-ζῆς, κτλ.

ζεύγνυμι (ζεύγω). Ἄπλοῦν εἶνε ποιητικόν, παρὰ δὲ ταῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις εἶνε σύνθετον συζεύγνυμι, ὑποζεύγνυμι καί μεταζεύγνυμι, παρατ. ἀνεζεύγνυ μόνον, ἀόρ. ἔζευξα καί ἀνέζευξα, Παθ. ζεύγνυμαι (καί σύνθετ. κατα-, παρακ-), ἀόρ. παθ. ἐζύγην (καί σύνθετ. δι-, συν-), καί σπανίως ἐζεύχθην, παρακ. ἔζευγαί (καί σύνθετ. δι-, συν-). Μέσ. διαζεύγνυμαι, ἀόρ. μέσ. συναζεύξατο. Ῥημ. παρὰ γ. διαζευξίς, σύζευξις.

ζέω (βράζω), ζεῖς, ζεῖ κτλ. καί ἀόρ. ἔξεσα μόνον. Ῥημ. παρὰ γ. ζέσις.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀρχική ζεῶ-, ἐξ ἧς τὸ μεταγενέστερον ζεο-τός, τὸ δὲ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων καί πρὸ ἄλλου σ ἀποβάλλεται καί διὰ τοῦτο δὲν ἐκτείνεται τὸ E εἰς H εἰς τὸν ἀόριστον.

ζημιόω-ω (ζημιῶ, τιμωρῶ σωματικῶς ἢ χρηματικῶς) (καί σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐζημιόουν, μέλλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημιώσα, (καί σύνθετ. προσ-), παρακ. ἐζημιώκα. Παθ. ζημιόυμαι, παρατ. ἐζημιούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ζημιώσομαι καί σπανίως ὁ παθ. ζημιωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐζημιώθην, παρακ. παθ. ἐζηριώμαι, ὑπερσ. παθ. ἐζηριώτο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ζημιῶ ἐραυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. ζηριώμα.

ζώνυμι (ζώνω). Ὁ ἐνεστώς μόνον σύνθετος καί σπάνιος παραζωννός. Παθ. καί μέσ. παρακ. διέζωται καί διεζωμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἄζωτος. Ῥημ. παρὰ γ. διάζωμα, ζώνη.

H

ἡθάσκω (ἀρχίζω καὶ ἡθῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἡθάσκω.
 † **ἡθάω-ω** (εἶμαι εἰς ἡθικὴν ἡλικίαν, ἀκμάζω) καί ἀνηθῶ, μέλλ. ἐφηθήσουσιν, ἀόρ. ἡθήσα καί ἀνήθησα καί παρακ. παρήθηκα.
 † **ἡγεμονεύω** (εἶμαι ἡγεμών), ἀόρ. ἡγεμόνευσα, παθητ. μόνον ἡγεμονεύεσθαι.

ήγέομαι-οὔμαι (ὠδηγῶ, νομίζω) ἀποθετ. (καί σύνθετ. ἐξ-, εἰς-, ἐφ-, καθ-, προσ-, ὑφ-) παρατ. ἡγούμην (καί σύνθετ. ἀφ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, προσ-, ὑφ-), μέλλ. μέσ. ἡγήσομαι (καί σύνθετ. δι-, ἐξ-, καθ-, ὑφ-, ἐπεκδι-) ἀόρ. μέσ. ἡγησάμην (καί δι-, εἰς-, ἐξ-, καθ-, παρεδι-, ὑφ-), παρακ. μέσ. ὑφήγημαι ἐξήγημαι καί διήγημαι (ὅστις σπανίως καί ὡς παθ). Ἀόρ. παθ. μετὰ π.θ. διήθισ. τὸ περιηγηθέν. Ῥημ. ἐπίθετ. ἀδιήγητος, εὐδιήγητος, ἀπεριήγητος, ἡγητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ἡγούμαι ἐραυτόν.

ἡδομαι (εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι) ἀποθετ. (καί σύνθετ. ἐφ-), συν-), παρατ. ἡδούμην (καί σύνθετ. συν-, ὑπερ-), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἡσθήσομαι (καί σύνθετ. ἐφ-, συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἡσθην (καί σύνθετ. ἐφ-, συν-, ὑπερ-). Ῥημ. παρὰ γ. ἡδονή.

ἡκω (=ἐλήλυθα) (καί σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, ἐξ-, ἐφ-, δι-, καθ-, παρ-, προσ-, περι-, προσ-, συν-), παρατ. ἡκον (=ἐλήλυθει) (καί σύνθετ. ἐξ-, ἐπην-, προκath-, προσ-), μέλλ. ἡξω (=ἐλήλυθῶς ἔσομαι). Τὸ δὲ ἀπρόσωπον προσήκει λέγεται καί προσήκόν ἐστί. ὑποτ. καί προσῆκον ἦ, ὁ παρατ. καί προσῆκον ἦν.

† **ἡμί** (λέγω). Παρὰ ταῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις ἀποντῶσι μόνον τοῦ παρατ. ἐν διαλόγοις τὸ ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὅς, ἦ δ' ἦ

ἡττάομαι-ῶμαι (εἶμι κατώτερος, νικῶμαι) ἀποθετ. (καί σύνθετ. ἀνθ-), παρατ. ἡττώμην, μέλλ. μέσ. ἡτήσομαι καί παθητ. μετὰ τῆς αὐτῆς σμμεσ. ἡτηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡτήθην, παρακ. ἡτημαι (καί σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἡτήμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀήτητος.

θάλλω (ἀνθῶ, ἀκμάζω) παρακ. ὑπατακτ. τεθήλη καί ἀπαρέμφο. τεθηλέναι.

† **θανατώω-ω** (θανατώνω, φονεύω), μέλλ. θανατώσω, ἀόρ. ἐθανάτωσα. Παθ. θανατούμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. θανατώσομαι, ἀόρ. παθ. ἐθανάτωθην. Ῥημ. παρὰ γ. θανάτωσις.

θάπτω (θάπτω, ἐνταφιάζω) (καί σύνθετ. συν-), παρατ. ἔθαπτον (καί σύνθετ. συν-), μέλλ. θάψω, ἀόρ. ἐθαψα (καί σύνθετ. συν- κατ-).

Πάθ. θάπτομαι (και σύνθετ. συγκατα-), παρκατ. έθαπτόμην, μέλλ. παθ. ταφήσομαι, άόρ. παθ. έτάφην (και σύνθετ. έν-, συν-), παρκατ. παθ. μόνον συντέθειμαι, τέθειται, άπαρ. τεθάφθαι, μετοχ. τεθαμμένος. Ῥημ. παρζύγ. ταφή.

θαρρέω-ω και θαρσέω ω (ζγω θάρρος, δέν φοβοῦμαι) και σύνθ. άνα-), παρκατ. έθάρρουν (και άν-) και έθάρρουν, μέλλ. θαρρήσω και θαρρήσω, άόρ. έθάρρησα και έθάρρησα (και σύνθετ. άν-), παρκατ. τεθάρρηκα (και άνα-, άπο-) και τεθάρρηκα.

θαρρύνω (δίδω τινι θάρρος) (και σύνθετ. άνα-, παρκα-), και θαρρύνω, παρκατ. έθάρρυνον, (και σύνθετ. παρ-) και έθάρρουνον, άόρ. έθάρρυνα και έθάρρυνα (και σύνθετ. παρ-).

θαυμάζω (θαυμάζω, άπορω) (και σύνθετ. συν-), παρκατ. έθαύμαζον, μέλλ. μέσ. ως ένεργ. θαυμάσομαι, άόρ. έθαύμασα (και σύνθετ. άπ-), παρκατ. τεθαύμακα. Πάθ. θαυμάζομαι, παρκατ. έθαυμαζόμην, μέλλ. παθ. θαυμασθήσομαι, άόρ. παθ. έθαυμάσθην. Ῥημ. επίθετα θαυμαστός, άξιοθαύμαστος, θαυμαστός.

θεάομαι-ομαι (παρατηρῶ, κυττάζω) άποθ. (και σύνθετ. δια-, κατα-, παρκα-, συν-), παρκατ. έθεώμην (και σύνθετ. κατα-), μέλλ. μέσ. θεάσομαι (και σύνθετ. συν-, έπανα-), άόρ. μέσ. έθεασάμην (και σύνθετ. δι-, κατ-, συν-), παρκατ. τεθεάμαι, ύπερσ. έτεθεάμην Ῥημ. επίθ. θεατός, άθεάτος, άξιοθέατος, θεατέον, διαθεατέον.

θεραπεύω (περιποιούμαι, λατρεύω, ιατρεύω) (και σύνθετ. άντι-, έκ-, έπι-), παρκατ. έθεράπευον, μέλλ. θεραπέυσω, άόρ. έθεράπευσα (και σύνθετ. προ-, ύπερξ-), παρκατ. τεθεράπευκα. Πάθ. θεραπέυομαι, παρκατ. έθεραπευόμην, μέλλ. μέσ. ως παθ. θεραπέυομαι, άόρ. παθ. έθεραπέυθην, παρκατ. παθ. τεθεράπευμαι. Τό μέσον κατ' άνάλυσιν θεραπεύω έμαυτόν. Ῥημ. επίθ. θεραπευτός, άθεράπευτος, θεραπευτέον. Ῥημ. παρζύγ. θεραπειά, θεράπευμα, θεραπευτής, θεραπευτικός.

θερίζω (άμεταβ. = διάγω τὸ θέρος, μεταβ. δέ = θερίζω καρπόν). Μόνον ὁ ένεστώς και άόρ. έθέρισα και έξεθέρισα. Πάθ. παρκατ. τεθερισμένος. Ῥημ. παρζύγ. θεριστής.

θερμαίνω (ζεσταίνω) και άόρ. παθ. διεθέρμηνα. Πάθητ. θερμαίνομαι, παρκατ. διεθερμαίνοντο, άόρ. παθ. έθερμάνθην (και σύνθετ. παρ-).

θέω (τρέχω), βεις, βει κτλ. (και σύνθ. δια- προ-, παρκα-, περι-, κατα-, έπι-, έκ-, άπο-, άνα-, ύπο-, συν-, μετα-, ύπερ-, προσ-, προακ-, συνδικ-, άντιπαρκα-, συγκατα-, συμπαρκα-, έπακ-). παρκατ. έθεον (και σύνθετ. δι-, παρ-, προσ-, έξ-, έπαξ-), μέλλ. μέσ. ως ένεργ. μόνον μεταθεύσομαι. Πάθ. μεταθέομαι, τὰ δέ λοιπά άνεπληροῦνται ὑπό τοῦ τρέχω.

θεωρέω-ω (έξετάζω, παρκατ. ηρῶ) (και σύνθετ. παρκα-, συν-) παρκατ. έθεώρουν, μέλλ. θεωρήσω, άόρ. έθεώρησα (και σύνθετ. παρ-, συν-), παρκατ. τεθεώρηκα. Πάθ. θεωροῦμαι, και παρκατ. κυτεθεωροῦμην. Ῥημ. επίθ. άθεώρητος, θεωρητέον. Τό μέσ. κατ' άνάλυσιν, παραθεωρῶ έμαυτόν (= προσέβλλω). Ῥημ. παρζύγ. θεώρημα, θεώρησις, θεωρητικός.

θήγω. Μόνον ὁ ένεργ. ένεστ. θήγω, ὁ παθ. θήγομαι, και ὁ παθ. παρκατ. τεθηγμένος.

θηράω-ω (κυνηγῶ), παρκατ. έθήραων, (και σύνθετ. συν), μέλλ. θηράσω, άόρ. έθήρασα, παρκατ. τεθήρακα. Μέσ. θηράμαι (και σύνθετ. έκ-) και παθ. θηράμαι. Ῥημ. επίθ. θηρατέος, θηρατέον. Ῥημ. παρζύγ. θηρατικός, θήραιτρον.

θηρεύω (κυνηγῶ) (και σύνθετ. συν), παρκατ. έθήρευον, μέλλ. θηρεύσω, άόρ. έθήρευσα, παρκατ. τεθήρευκα. Μέσ. θηρεύομαι, παρκατ. μέσ. έθηρευόμην. Πάθ. θηρεύομαι, άόρ. παθητ. έθηρεύθην. Ῥημ. επίθ. άθήρευτος, δυσθήρευτος. Ῥημ. παρ. θήρευσις, θηρευτής, θηρευτικός.

θιγγάνω (άπτομαι, έγγίζω). Μόνον ὁ άόρ. β'. έθιγόν εις τοὺς τύπους θιγγης και θιγάν, τὰ δέ λοιπά ὑπό τοῦ άπτομαι.

θλίβω (πιέζω) και ὁ άόρ. έθλίψα. Πάθ. εκθλίβομαι και άόρ. παθ. έθλίφθην.

θνήσκω (άποθνήσκω) (και σύνθ. άπο-, έναπο-, προαπο-, συναπο-, ύπεραπο-), παρκατ. θνησκον (και σύνθετος άπ-), μέλλ. μέσος ως ένεργ. μόνον σύνθετος άποθανούμαι (και σύνθ. συναπο-), άόρ. β'. μόνον άπέθανον (και σύνθ. συναπο-, ύπεραπο-, προαπο-, έπαπο-, άνταπο-), παρκατ. μόνον άπλοῦς τέθνηκε και τεθνήκασι και τέθνατον, τέθναμιεν, τεθνάσι, ύποτ. μόνον τεθνήκωσι, προστ. μόνον τεθνάτω, άπαρ. τεθνηκέναι, και συνθ. τεθνάται, μετοχή τεθνηκώς και τὸ τεθνηκός και τεθνεώς (και σύνθετ. έκ-) και τεθνεώσα, ύπερσ. έτεθνήκει και έτε-

θνήκεσαν και ἐτέθνασαν εὐκτ. τεθναίην, τεθναίῃ, τεθναῖεν και τεθνηκώς και τεθνεώς εἶην, μετ' ὄλ. μέλλ. τεθνήξω και τεθνηκώς ἔσομαι. Ῥημ. πκρ. θάν-α-τος.

ΣΗΜ. Ῥιζ. θαν-, θνα-, θνη-, ἐξ ὅθ' ἠθήσκω (θν=η-ίσκω).

Θορυβέω-ω (κάμνω θόρυβον), πκρπτ. ἐθορυβέω (και σύνθ. δι-), μέλλ. θορυβήσω, ἀόρ. ἐθορυβήσα (και σύνθ. ἐπ) Πκθ. θορυβοῦμαι, πκρπτ. ἐθορυβοῦμαι, μέλλ. θορυβηθήσομαι, ἀόρ. ἐθορυβήθη, πκρπκ. τεθορυβήθη, ὑπερσ. ἐτεθορυβήθη και τεθορυβημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθορυβήτος.

✕ **Θραύτω** (παράπτω) και ὁ ἀόρ. ἐθραύξα μόνον.

Θραύω (συντρίβω) (και σύνθ. δι-) και ὁ ἀόρ. κατέθραυσα Πκθ. θραύομαι (και σύνθ. δι-), ἀόρ. πκθ. κατεθραύσθη, πκρπκ. πκθ. παρατεθραυμένος και συντεθραυμένος.

Θρυλέω-ω (ψιθυρίζω, διχορμίζω τι), πκρπκτ. ἐθρύλου και μέλλων θρυλήσω. Πκθ. θρυλοῦμαι (αι σύνθ. δι-), πκθ. πκρπκ. τεθρύλημαι (και σύνθ. δι-), ὑπερσ. πκθ. διετεθρύλητο. Ῥημ. ἐπίθ. πολυθρύλητος.

Θρύπτω (συντρίβω, θραύω) (και σύνθ. δι-). Μέσον θρύπτομαι = κάμνω τσάκισματτα, καλλωπίζομαι, πκρπτ. μέσ. ἐθρυπτόμαι, Πκθ. θρύπτομαι (και σύνθ. δι-), πκθ. πκρπκ. διατεθρυμμένος και ὑποτεθρυμμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἐνθρυπτος. Ῥημ. πκρπκ. τρυφή, θρύψις, θρυπτικός.

✕ **Θυμύομαι-οῦμαι** (ὀργίζομαι, θυμώνω), ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώς και ὁ ἀόρ. πκθ. ὡς μέσος ἐθυμώθη και πκρπκ. τεθυμωμένος.

Θυῶ (θυσιάζω) (και σύνθ. ἀπο-, κατα-, προ-, συν-), πκρπτ. ἐθύω (και σύνθ. συν-), μέλλ. θύσω (και σύνθ. κατα-), ἀόρ. ἐθύσα (και σύνθ. ἀπ-, κατ-), πκρπκ. τέθυκα. Μέσον θυῶμαι (διὰ τοῦ ἱερέως κάμνω θυσίαν), πκρπτ. μέσ. ἐθύομαι, μέσ. ἐθύομαι, ἀόρ. ἐθύσαμαι, πκρπκ. μέσ. τέθυμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτεθύομαι, ἀόρ. πκθ. ἐτύθη, πκρπκ. πκθ. τέθυμαι, ὑπερσ. πκθ. ἐτεθύομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθυτος, θυτέον. Ῥημ. πκρπκ. θυσία, θύμα.

Θωρακίζω (ἐνδύω θώρακα, ὀχυρῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐθωράκισα. Μέσος πκρπκ. ἐθωρακίζομαι, πκρπκ. μέσ. τεθωράκισα. Πκθ. πκρπκ. τεθωράκισα (και σύνθ. κατα-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀθωράκιστος.

I

ἰάομαι-ᾶμαι (ἰατρῶω) ἀποθ. (και σύνθ. ἐξ-), μέλλ. μέσος ἰάσομαι, ἀόρ. μέσος ἰασάμην. Πκθ. ἀόρ. μετὰ πκθ. δικήσιως ἰάσθη. Ῥημ. ἐπίθ. ἰατός, εἰατός, ἀνίατός, δυσίατός. Ῥημ. πκρπκ. ἰασίς, ἰασίμος, ἰαρα, ἰατρός.

ἰδρῶω-ᾶ (ιδρῶω). Μόνον ἡ μετοχή ἰδροῦντι τῶ ἰστω και ὁ ἀόρ. ἰδρῶσα. (και σύνθ. ἐπ-).

ἰδρῶω (ἀνεγείρω, κτιζῶ) και ὁ ἀόρ. μετέιδρῶσα. Μέσ. ἰδρῶμαι, μέσος ἀόρ. ἰδρῶσάμην (τι), ἀόρ. πκθ. ὡς μέσος ἰδρῶσθην (= ἰδρῶσα ἐμυτόν), πκρπκ. μέσος ἰδρῶμαι (και σύνθ. καθ-), Πκθ. πκρπκ. ἰδρῶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνιδρωτος. Ῥημ. πκρπκ. ἰδρωμα, ἰδρωσις.

ἴζω (καθίζω τινά), σπανίως ἀπλοῦν, συνήθως δὲ σύνθετον καθίζω (και σπανίως ζυνίζω, προσίζω, ἐνίζω, ἀνακαθίζω, προσκαθίζω, ἐγκαθίζω), πκρπτ. ἐκάθισον μόνον, μέλλ. καθίω, ἀόρ. ἐκάθισα, (και δι-) και σπανίως καθίσα. Μέσον ἴζομαι, συνήθως δὲ καθίζομαι, (και σπαν. παρκαθ-, συγκαθ-), πκρπτ. ἐκαθίζομαι, και ὑπεκαθίζομαι, και συνεκαθίζομαι. μέλλ. μέσ. καθιζήσομαι, παρακαθιζήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐτεκαθισάμην, παρεκαθισάμην και συμπαρεκαθισάμην.

ἔγμι (ρίπτω), ἴης, ἴησι (και σύνθ. μεθ-, ἐν-, πρ-, δι-, ζυν-, καθ-, καθυρ-), πκρπτ. ἴην, ἴεις, ἴει, κτλ. (και σύνθ. ἀφ-, πρ-, ἐν-, συν-, ἐφ-, καθ-, προσ-), μέλλ. ἴσω (και συνήθως συνθ. ἐν-, ἀφ-, δι-, ἐν-, μεθ-, προσ-, συν-), ἀόριστος α'. ἴκα μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ και πληθυντικῷ ἀριθμῷ τῆς ἑριστικῆς (και σύνθετον καθ-, συν-, πρ-, ἐν-, ἀφ-, ἐφ-, δι-, εἰσαφ-, ἐπαν-, διφ-, ἐξαφ-), ἀόρ. εἴ μόνον κατὰ πληθ. και δυϊκ. ἑριστικ. και μόνον σύνθετ. εἶμεν. εἶτε, εἶσαν κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, μετά, διά, παρά), ὑποτ. εἴ, ἴς, ἴη (σύνθετ. πάντοτε μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, ἐπὶ και καθυρ-), εὐκτ. εἶην κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἐπὶ, παρά, σύν), προστ. εἶς, εἶω, κτλ. μετὰ τῶν ἀπό, παρά, πρό, σύν), ἀπαρ. εἶναι (μετὰ τῶν ἀνά. ἀπό, ἐπὶ, κατά, παρά, σύν και ἐπαφ-, συγκαθ-, καθυρ-, ἐπαν-, διφ-), μετοχ. εἶς, εἶσα, ἐν (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, ἐπὶ, κατά, παρά, πρό, καθυρ-, συγκαθ-), πκρπκ. εἶκα (σύνθετον πάντοτε μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, κατά, παρά, καθυρ-). Μέσ. ἴεμαι (και σύνθ. προσ-, ἐφ-, πρ-, προσ-, ἀφ-, ὑφ-, ἐν-

μεθ-), παρατ. ἰέρην (καὶ σύνθετ. προ-, προσ-, ἀφ-, ὑφ-), μέσος μέλλων σύνθετος μόνον ἦσομαι (μετὰ τῶν πρό, ἀπό, πρός, ὑπό), ἀόριστος μέσ. α'. μόνον προήκω, προήκασθε, προήκαντο, μέσ. ἀόρ. β' μόνον σύνθετ. εἶμην (μετὰ τῶν ἀπό, πρό, ὑπό, πρὸς, εἰς), παρακκ. μέσ. καὶ παθ. -εἶμαι (σύνθ. μόνον μετὰ τῶν ἀπό, μετά, πρό, ὑπό, διαφ-, καθυφ-), ὑπερσ. μέσος καὶ παθητικὸς εἶμην (σύνθετον μόνον μετὰ τῶν ἀπό, πρό, κατὰ, ὑπό) καὶ ἀφειμένος ἦν. Παθ. ἀφίεμαι, καὶ ἀνίεμαι, μέλλ. παθητικ. ἀφεθήσομαι καὶ ἀνεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀφείθην, παρείθην, προείθην καὶ ἐφείθην, παρακκ. -εἶμαι, ὑπερσ. -εἶμην. Ῥημ. ἐπ. κάθετος, ἀφετος, συνετός, ἐνετός, δυσύνετος, ἐγκάθετος, ἀνετέον, μεθετέον, προετέον, ἀφετέον, παρετέον. Ῥημ. παράγ. ἀνεσις, σύνεσις, ἐφεσις.

† **ἰκετεύω** (παρακαλῶ ὡς ἰκέτης), παρατ. ἰκέτευον, μέλλ. ἰκετεύσω, ἀόρ. ἰκέτευσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἰκετευτέον. Ῥημ. παράγ. ἰκετεία. τὸ δὲ ἰκεσία ἐκ τοῦ ἰκέτης.

ἰκνέομαι-οὔμαι (ἔρχομαι, φθάνω), ἀποθ. ἀπλοῦν εἶνε μόνον τὸ ἰκνούμενος (=προσῆκων, ἀρμόζων), πάντοτε δὲ ἄλλοτε λέγεται σύνθ. ἀφικνούμαι, ἐξικνούμαι, ἐφικνούμαι, εἰσαφικνούμαι, παρατ. ἀφικνούμην, ἐξικνούμην καὶ δικνούμην, μέλλ. μέσ. ἀφίξομαι, ἐφίξομαι καὶ ἐξίξομαι, ἀόρ. μέσ. β' ἰκόμεν σπαν. ἀπλοῦς, συνήθως δὲ σύνθ. ἀφικόμην, ἐφικόμην καὶ ἐξικόμην, παρακκ. ἀφίγμαι, καὶ σπαν. ἐφίγμαι, ὑπερσ. ἀφίγμην (καὶ σύνθ. προαφ- προσαφ-). Ῥημ. παράγ. ἀφίξις, προϊξ (=προ ἰξ).

ἰλάσκομαι (ἐξιλαώνω) ἀποθ., παρατ. ἰλασκόμην, μέσ. μέλλ. ἰλάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐξιλασάμην καὶ ἐφιλασάμην. Παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἐξιλασθέν.

ἔστημι ὄρα ἤμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ 146.

ἰσχυρίζομαι (δυσχυρίζομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-, ἐν-), παρατ. ἰσχυρίζομην (καὶ σύνθετ. δι), μέσ. μέλλ. δυσχυριόμην καὶ ἐνισχυριόμην, ἀόρ. μέσ. ἰσχυρισάμην καὶ ἐνισχυρισάμην καὶ ἀπισχυρισάμην. Παθ. σπανίως ἰσχυρίζομενος σίδηρος ὑφ' ἰππων. Ῥηματικὸν ἐπίθετον ἰσχυριστέον. Ὡς ἐνεργητικὸς εὐρίσκεται μόνον ὁ μέλλων συνισχυριῶ (=ὁμοῦ ἰσχυρὸν ποιήσω).

ἰσχύω (εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύον) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συνεπ), πα-

ρατ. ἰσχύον, μέλλ. ἰσχύσω, ἀόρ. ἰσχύσα, παρακκ. μόνον ἰσχυκα. Ῥημ. παράγ. ἐπίθ. ἰσχυρός.

ἰσχω (ἔχω, οὐτινος εἶνε ἰσχυρότερον) (καὶ σύνθετ. ἐπ, μετ-, περι-, ἀν-, προ-, προσ-, ἀντ-), παρατ. παρανίσχον. Μέσ. προϊσχομαι. Παθ. ἰσχομαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρακκ. παθ. ἰσχετο.

ΣΗΜ. Ῥιζ. **δωχ-** καὶ ἄθεν. ὅς καὶ δι' ἐνεστωτ. ἀναδιπλώστω; (οἰ δω-ω) ἰσχω.

† **ἰχνεύω** (παίρω τὰ ἰχνη) καὶ ὁ ἀόρ. ἰχνευσα. Παθ. ἰχνεύομαι μόνον. Ῥημ. παράγ. ἰχνεύω, ἰχνευσις. X X X

Κ

καθαίρω (καθαρίζω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, δια), μέλλ. καθαρώ, ἀόρ. ἐκάθηρα (καὶ σύνθ. ἐξ-). Μέσ. καὶ παθ. καθαίρωμαι (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-), μέλλ. μέσ. καθαροῦμαι (καὶ σύνθ. ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐκαθήραμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), ἀόρ. παθ. ἐκαθήραθην, παρακκ. κεκαθαμένος (καὶ σύνθετ. ἐκ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκάθατος. Ῥημ. παράγ. κάθασις, κάθασμα.

καθέζομαι ὄρα ἔζομαι.

καθεύδω ὄρα εὔδω.

κάθημαι (μένω καθεζόμενος), κάθησαι, κάθηται, κτλ. ἀποθετ. οὐδέτ. καὶ ὡς παρακκ. τοῦ καθέζομαι (καὶ σύνθετ. ἐγ-, παρακκ-), ὑποτ. καθῆται, καθάμεθα, καθῆσθε, καθῶνται (καὶ σύνθετ. ἀντι-), εὐκτ. καθήμην καὶ καθῆσθε μόνον, προστ. εἶνε ποιητ. (κάθησο, καθήσθω), ἀπαρ. καθῆσθαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συγ-), μετοχὴ καθήμενος (καὶ σύνθετ. ἐπι-, παρακκ-, περι-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπο), παρατ. ἐκαθήμην, παρεκάθησο, ἐκάθητο (καὶ σύνθετον ἀντ-, παρ-, προσ-) καὶ ἐκάθηντο (καὶ σύνθετον παρ-, συν-, ὑπερ) καὶ καθήμην, καθῆτο καὶ καθῆστο, καθήμεθα, καθῆντο.

ΣΗΜ. Τὸ κάθ-ημι γίνεται ἐκ ριζ. **κθ-**, ἣτις εὐρίσκεται εἰς τὸ καθ-ἦτο καὶ τὸ ἦδ-υχος τὸ δὲ ὁ ἀλλαγῶ ἀπεβλήθη, ὡς ὑποτ. **καθῶμαι** (=καθ-ἦ(σ)-ωμαι καθήρωμαι καὶ συναϊρέσει καθῶμαι, ὡς πρηνῶν πρῶν), εὐκτ. **καθήμην** (καθ ἦ(σ)ιμην).

καθίζω ὄρα ἴζω.

καίνω (φονεύω). Ἀπλοῦν μόνον τῆς προστακτ. τὸ καινόντων,

πάντοτε δ' ἄλλοτε σύνθ. κατακαίνω, παρκατ. κατέκαινον μέλλ. κατακανῶ, ἄορ. β'. κατέκαινον, παρκατ. κατακεκονῶς, μετ' ὀλ. μέλλ. κατακεκονῶς ἔσομαι, ὧς παθ. δὲ εἶνε τὸ θνήσκω ὑπὸ τινος.

ΣΗΜ. Ῥιζ. κεν, ἐξ οὗ κατακέκενα, καὶ κν', ἐξ οὗ καν-, καίω (= κίνω).

καίω (καίω) καὶ καίω (καὶ σύνθ. κκατ-, ἀπο-, ἀντι-, προκατ-, παρκατ. ἔκαιον καὶ ἔκαιον (καὶ σύνθ. κκατ-), μέλλ. καύσω (καὶ σύνθ. κατᾶ-), ἄορ. ἔκαυσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, συν-, συγκατ-), παρκατ. κατακέκαυκα. Παθ. καίωμαι καὶ καίωμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), μέσ. δὲ περικαίωμαι, παρκατ. παθ. μόνον ἐκαόμην (καὶ σύνθ. ἀπ-), μέλλ. παθ. κατακαυθήσομαι καὶ ἐκαυθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐκαύθη (καὶ σύνθετ. κκατ-, ἐπι-), ὑπερ. παθ. κατέκαυτο. Ῥημ. ἐπιθ. ἄκαυστος, περικάυστος. Ῥημ. παρκατ. καύμα, καύσις.

ΣΗΜ. Ῥιζ. κατ. καν-, κα, τὸ δὲ ἰ συνδέεται ἀμέσως μετὰ τοῦ τελικοῦ φωνήεντος τῆς ρίζης καὶ τότε ἀποβάλλεται τὸ F ἢ τὸ υ.

καλέω-ᾶ (ὀνομάζω, προσκαλῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-, ἐπι-, εἰς-, μετα-, παρκατ-, συγ-, ἀνταγ-, συμπαρκατ-, ἀντιπαρκατ-), παρκατ. ἐκάλουν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, ἐπι-, παρ-, προσ-, συν-, ἀνταν-), μέλλ. συνήρημ. καλῶ (καὶ σύνθ. ἐγ-, ἐπι-, παρκατ-, συγ-), ἄοριστος ἐκάλεσα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, παρκατ-, προσ-, συν-), παρκατ. κέκληκα (καὶ σύνθ. ἐγ-, παρκατ-), ὑπερ. ἐνεκεκλήκειν. Παθ. καλοῦμαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐγ-, ἐπι-, παρκατ-), παρκατ. π. θ. ἐκαλούμην (καὶ σύνθ. ἐπ-), μέλλ. παθητικ. κληθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), ἄορ. παθ. ἐκλήθη (καὶ σύνθ. ἀν-, εἰς-, παρκατ-), παρκατ. παθ. κέκλημαι (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἐγ-, παρκατ-), ὑπερ. παθητ. κ. παρεκεκλήμην, μετ' ὀλ. μέλλ. κέκλησομαι. Μέσ. καλοῦμαι (καὶ σύνθ. ἐπι-, προ-, προσ-, ἀντι-, προ-), παρκατ. μέσ. σύνθετος —ἐκαλούμην (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, πρό, πρόσ), μέλλ. μέσ. συνήρημ. προκαλοῦμαι, ἐκκαλοῦμαι καὶ ἐπικαλοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐκαλεσάμην (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐξ- ἐπ-, κατ- παρ-, προσ-, προ-, ἀντιπροσ-). Ῥημ. ἐπιθ. κλητός, ἐκκλητός, σύγκλητος, αὐτόκλητος, ἀκλητός, ἀνέγκλητος, ἀπαράκλητος, εὐπαρακλητός, ἀνεπίκλητος, ἀπαρακλητός, εὐανάκλητος, κλητέος-τέον, παρακλητέον. Τὸ μέσ. αὐτό-

παθ. καὶ ἀνακλήσω. καλῶ ἑμαυτόν (καὶ παρκατ-). Ῥημ. παρκατ. κλησις, κλητήρ, πρόσκλησις, παράκλησις, ἐγκλήμα.

καλινδοῦμαι ὄρα κυλίνδω.

καλύπτω (σκιπάζω) καὶ σύνθ. (ἐπι-, παρκατ-, συγ-) παρκατ. περιεκαλύπτον, μέλλ. ἐγκαλύψω, ἄορ. προεκαλύψα, ἀπεκαλύψα, κατεκαλύψα, περιεκαλύψα, ἐξεκαλύψα. Μέσ. σύνθ. καλύπτομαι (μετὰ τῶν ἐν, κατᾶ, παρκατ. καὶ πρό), ἄορ. μέσ. σύνθετος—ἐκαλυψάμην (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, σύν), παρκατ. μέσος κεκαλύμμαι (καὶ σύνθ. κατκα-, ἐγ-, προ-), ὑπερ. μέσ. ἐνεκεκαλύμην. Παθ. μέλλων διακαλυφθήσομαι παρκατ. παθ. προεκαλύμμαι, ἐπικεκαλύμμαι καὶ ἐκεκαλύμμαι. Ῥημ. παρκατ. καλύπτρα.

κάμνω (κοπιάζω, ἀποκάμνω, ἀσθενῶ) (καὶ σύνθ. ἀπο-), παρκατ. ἐκαμνον (καὶ σύνθ. ἀπ-, προ-), μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργ. καροῦμαι, ἄορ. β'. ἐκαμον (καὶ σύνθ. ἀπ-, προκατ-), παρκατ. κέκρηκα, ὑπερ. ἐκεκμήκειν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀποκητέον.

κάμπτω (λυγίζω, γυρίζω), (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, κατκα-, συγ-, ὑπο-), παρκατ. ἐπέκαμπτον, ἄορ. ἐκαμψα (καὶ σύνθ. ἐπ-, κατκα-, περι-, συν-). Μέσος καὶ παθ. κάμπτομαι (καὶ σύνθ. συγ-, κατκα-), ἄορ. παθ. ἐκάμψην (καὶ σύνθ. συν-), παρκατ. παθ. συγκεκαμμένος. Ῥημ. ἐπιθ. καρπτός, ἀκαμπτος. Ῥημ. παρκατ. παρκατ. καμψή, καμψήρ, καμπύλος, κάμψις.

καρπόομαι-οῦμαι ἀποθετ. (συλλέγω τὸν καρπὸν, ἀπολαύω τινός), παρκατ. ἐκαρπούμην, μέλλ. μέσ. καρπώσομαι, ἄορ. μέσος ἐκαρπώσάμην, παρκατ. μέσ. κεκάρτωμαι. Ῥημ. παρ. κάρπωσις.

καρτερέω-ᾶ (ὑποφέρω, ἀντέχω εἰς τοὺς κόπους) (καὶ σύνθ. δια-, ἐγ-, προσ-), παρκατ. ἐκαρτέρον (καὶ σύνθ. δι-), μέλλων καρτερήσομαι καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. καταφρονήσομαι, ἄορ. παθ. καταφρονήθη, παρκατ. παθ. καταφρονήμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκαταφρόνητος, εὐκαταφρόνητος, δυσκαταφρόνητος. Ῥημ. παρκατ. παρκατ. καταφρόνημα, καρτέρησις.

καταφρονέω-ᾶ (καταφρονέω), παρκατ. κατεφρόνουν, μέλλ. καταφρονήσω, ἄορ. κατεφρόνησα, παρκατ. καταφρόνηκα. Παθ. καταφρονοῦμαι, παρκατ. κατεφρονούμην, μέλλ. παθητ. καταφρονήθησομαι καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. καταφρονήσομαι, ἄορ. παθ. κατεφρονήθη, παρκατ. παθ. καταφρονήμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκαταφρόνητος, εὐκαταφρόνητος, δυσκαταφρόνητος. Ῥημ. παρκατ. παρκατ. καταφρόνημα, κατα-

φρόνησις, καταφρονητικός. Τὸ μέσον αὐτοπαθῆς κατ' ἀνάλυσιν καταφρονῶ ἑμαυτοῦ.

κατηγορέω-ω (κατηγορῶ) (καὶ σύνθ. ἀντι-, συγ-), παρκατ. κατηγοροῦν (καὶ σύνθ. συγ-), μέλλ. κατηγορήσῃ (καὶ σύνθ. ἀντι-, συγ-) καὶ κατερῶ, ἀόρ. κατηγορήσα (καὶ σύνθετος ἀντι-, προσ-, συγ-) καὶ κατεῖπον, παρκατ. κατηγορήκα καὶ κατεῖρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, παρκατ. κατηγορούμην, μέλλ. παθ. κατηγορηθήσονται, ἀόρ. παθ. κατηγορήθη (καὶ σύνθ. προ-), παρκατ. κατηγορήθησονται. Ῥημ. ἐπιθ. εὐκατήγορος καὶ κατηγορητέον. Ῥηματ. παράγ. κατηγορήμα. Τὸ μέσον αὐτοπαθῆς κατ' ἀνάλυσιν κατηγορῶ ἑμαυτοῦ.

κεῖμαι (εἶμαι κἀτάκοιτος, κἀθημαι, εἶμαι τεθειμένος, εἶμαι ἀποθ.) οὐδέτερον (καὶ σύνθ. ἀνκ-, δια-, κατα-, ἀπο-, προ-, προσ-, προσεπι-) καὶ εἰρή κείμενος, ὑποτ. κέηται (καὶ συγ-, κατα-), διακέησθε, συγκατακέωνται καὶ ὦ κείμενος, εὐκτ. κέοιτο (καὶ ἐγ-, ἐκ-, κατα-) καὶ προσκέοιντο, ἐπικέοιντο, διακέοιντο, καὶ εἶην κείμενος (καὶ ἀπο-), προστ. κατάκεισο, κείσθω (καὶ δια-, ἀπο-, προσ-, συγ-), μό-νον, ἀπαρ. κείσθαι (καὶ ἀπο-, δια-, κατα-, παρκατ., προσ-, συγ-), μετοχ. κείμενος (κατ' ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἐπι-, κατα-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-), παρκατ. ἐκείμην (καὶ ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-, ὑπεξ-) καὶ ἦν κείμενος, μέλλ. μέσ. κείσομαι (καὶ δια-, ἐπι-, κατα-, προσ-, ὑπο-, ἐπικα-) Ῥημ. ἐπιθ. διακειτέον. Ῥημ. παρκατ. κείτη καὶ σύνθ. ἀπόκοιτος.

ΣΗΜ. Ῥίζα ἀρχική **κι-**, ἥτις γίνεται κει-, αὐτῆς δὲ τὸ **ι** ἐπομένου φωνήεντος ἀποβάλλεται, ὅθεν κέηται [=καί-ηται] κέοιτο [=κεί-οιτο] κείσθαι [καί-ε σθαι, κέ-εσθαι], διὰ τοῦτο τὸ ἀπαρέμφατον ἐν συνθέσει δὲν ἀναδιθάξει τὸν τόνον. Τὸ **κεῖμαι** πολλάκις ἀναπληροῦσιν τὸν παρκατ. **τέθειμαι** ἀφ' ἧς δὲ οὐσιαστικὸν αὐτοῦ εἶναι τὸ θέσις, ὅθεν **ὑπόκειμαι**, **ὑπόθεσις**, **διάκειμαι**, **διάθεσις** κτλ. **✚ ✚ ✚**

κείρω (κουρεύω) (καὶ σύνθ. ἀπο-), μέλλ. κερῶ, ἀόρ. ἀπέκειρα. Μέσος μέλλ. ἀποκεροῦμαι, μέσος ἀόρ. ἐκείραμην (καὶ σύνθ. ἀπ-), παρκατ. κεκαρμένος καὶ ἀποκεκαρμένος. Ῥημ. παράγ. κέρμα, κουρά, κουρεύς, κόρη.

κελεύω (δικτάσσω, παραγγέλλω) (καὶ σύνθ. ἐγ-, ἐπι-), παρκατ. ἐκέλευον (καὶ σύνθ. συν-), μέλλ. κελεύσω, ἀόρ. ἐκέλευσα (καὶ συνθ. ἐπ-) παρκατ. κεκέλευκα. Παθ. κελεύομαι, παρκατ. μέσ. ἐπεκελεύο-

μην, ἀόρ. παθητ. ἐκελεύσθην (καὶ σύνθ. ἀντ-), παρκατ. παθ. κεκελευσμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος, αὐτοκελευστος, κελευστέον. Ῥημ. παράγ. κέλευμα, ἐγκέλευμα, παρακελευστής, κελευστής, κελευστικός. Ἀποθετ. εἶνε τὸ διακελεύομαι (=προτρέπω, παρκατ. κινῶ), παρκατ. διεκελευόμην, μέλλ. μέσ. διακελεύομαι, ἀόρ. μέσ. διεκελευσάμην καὶ ῥημ. ἐπιθ. διακελεύομαι, ἀόρ. μέσ. διεκελευσάμην (καὶ σύνθ. ἀντιπαρκα-), παρκατ. παρακελευόμην, μέλλ. μέσ. παρακελεύομαι, ἀόρ. μέσ. παρακελευσάμην (καὶ σύνθ. συμ-). Ῥημ. ἐπιθ. παρακελευστός ῥημ. παράγ. παρακέλευσις.

κεράννυμι (σμίγω) (καὶ σύνθετ. συγ-) καὶ σπανίως κεραννῶ, ἀόρ. ἐκέρασα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-). Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι (καὶ σύνθετ. ἀνκ-, συγ-, ἐπεγ-) μέλλ. παθ. κραθήσονται, ἀόρ. παθ. ἐκεράσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, συν-) καὶ ἐκράθην (καὶ σύνθετ. συν-), μέσ. ἀόρ. συνεκερασάμην καὶ ἐνεκερασάμην, παρκατ. παθητ. κέκρμαι (καὶ σύνθετ. συγ-), ὑπερσυντ. παθητ. ἐκέκρματο καὶ μέσ. συνεκέκρματο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀκρατος, εὐκρατος, ἀκέραστος, συγκρατέον. Ῥημ. παράγ. κρᾶσις, σύγκρασις.

κερδαίνω (κερδίζω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρκατ. ἐκέρδαινον (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. κερδανῶ, ἀόρ. ἐκέρδανα, παρκατ. προσκεκερδήκασι.

κῆδομαι ἀποθετ. (φροντίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρκατ. ἐκηδόμην. Ῥημ. παράγ. κηδεμών, κηδεστής, κῆδος (τό).

κηρυκεύω (διαπραγματεύομαι τι ὡς κῆρυξ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐκηρύκευσα. Μέσος ἐπικηρυκεύομαι (=προτείνω τι διὰ κῆρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κῆρυκος μετὰ τινο) καὶ προσκηρυκεύομαι, παρκατ. ἐπεκηρυκεύομην, μέλλ. μέσ. ἐπικηρυκεύομαι καὶ προκηρυκεύομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπεκηρυκευσάμην καὶ προκηρυκευσάμην καὶ διεκηρυκευσάμην. Ῥημ. παράγ. κηρυκεία, ἐπικηρυκεία.

κηρύττω (φωνῶ ὡς κῆρυξ, προσκαλῶ, δικτάττω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐπι-, ἀπο-, ἐκ-), παρκατ. ἐκήρυττον (καὶ σύνθ. ἀν-, προ-), μέλλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκήρυξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρκατ. ἐπικηρύχουχα. Παθητ. κηρύττομαι (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-), παρκατ. παθ. ἐκηρυττόμην, μέλλ. παθ. κηρυχθήσονται, ἀόρ. παθητ. ἐκηρύχθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-), μέσος ἀόρ. ὑποκηρυξάμενος,

παρκα. παθ. κικήρυγμα (και σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκήρυκτος. Ῥημ. παράγ. κήρυγμα.

† **κιθαρίζω** (κρούω τὴν κιθάραν). Μόνον ὁ ἐνεστώς και ὁ ἀόρ. ἐ-κιθάρισα. Ῥημ. ἐπίθ. κιθαριστέον. Ῥημ. παράγ. κιθάρισις, κιθαριστής, κιθαρισμός, κιθαριστικός.

† **κινδυνεύω** (κινδυνεύω, πολεμῶ, φρίνομαι) (και σύνθετ. ἀπο-, παρκα-, προ-, συγ-), παρκατ. ἐκινδύνευον (και σύνθ. ὡς ὁ ἐνεστώς), μέλλ. κινδυνεύσω (και σύνθετ. παρκα-, προ-, συγ-), ἀόρ. ἐκινδύνευσα (και σύνθετ. δι-, παρ-, προ-, συν-), παρ. κεικινδύνευκα (και σύνθ. προ-). Παθ. κινδυνεύομαι, παρκατ. ἐκινδυνευόμεν, μέλλ. παθητ. κινδυνευθήσομαι, ἀόρ. παθ. τὰ κινδυνευθέντα (=τὰ μετὰ κινδύνου πραχθέντα), παθητ. παρκα. διακεκινδυνευμένον φάρμακον, μετ' ὀλίγ. μέλλ. κεικινδυνεύσομαι (και σύνθετ. ἀπο-). Μέσ. διακινδυνεύομαι (=ἀμοιβαίως πολεμῶ). Ῥημ. ἐπίθ. κινδυνευτέον, διακινδυνευτέον. Ῥημ. παράγ. κινδυνευτής, κινδύνευμα.

† **κινέω ὦ** (κινῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω) (και σύνθ. δικ-, μετα-, παρκα-, προ-, ὑπο-), παρκατ. ἐκίνουν (και σύνθ. δι-, ὑπ-), μέλλων κινήσω (και σύνθ. παρκα-), ἀόρ. ἐκίνησα (και σύνθ. μετ-, προ-), παρκα. κεικίνηκα (και σύνθ. παρκα-, ὑπο-). Μέσον και παθ. κινούμαι (και σύνθετ. μετα-), παρακατ. μέσ. ἐκινούμην, μέλλ. μέσ. και ὡς παθητ. κινήσομαι, μέλλ. παθητ. και ὡς μέσ. κινήθημι (και σύνθετ. παρκα-), παρκα. μέσ. και παθητ. κεικίνημαι (και σύνθετ. ἀνα-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκίνητος, ἀεικίνητος, δυσκίνητος, εὐκίνητος, μετακίνητος, κινήτος, τέον. Ῥημ. παρκαγ. κινήσις, κινήτικός.

† **κίχνημι** (δανείζω), ἀόρ. ἐχρησα, ὑποτ. χρήσης, προστ. χρήσον ἀπαρ. χρήσαι, μετ. χρήσας. Μέσ. ἀόρ. χρήσασθαι. Παθητ. παρκα. διακεχρημένον. Ῥημ. παράγ. χρήστης.

† **κλάζω** (κάμνω κλαγγήν, βοῶ). Παιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ὁ ἐνεστώς ἀνακλάζω και ὁ παρκα. κεικλαγγυῖαι. Ῥημ. παραγ. κλαγγή.

† **κλαίω** (κλαίω) και κλαῖω (ἀσυναίρετως) παρκατ. ἐκλαον (και σύνθετ. ἀπ), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργητ. κλαύσομαι, και κλαήσω και [κλαίησω], ἀόρ. ἐκλαουσα. Μέσ. ἀόρ. ἀνακλαύσασθαι. Τὸ μέσ. αὐτοπ.

κατ' ἀνάγκη. ἀποκλαίω ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. κλαῦμα, κλαυμονή και σύνθετ. κλαυσίγελως.

† **κλάω—κλώ** (σπῶ, θραύω). Μόνον ὁ παρκατ. ἀνέκλων και διέκλων, ἀόρ. κατέκλωσα. Μέσ. συγκλώμαι (=συγκλίζομαι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπεκλάσθην (=συνεικινήθην) Παθητ. παρκα. ἐκκεκλάσθαι (=ἀποκεινύρθαι), κατακεκλωμένος και συγκεκλωμένος (=συντεθραυσμένος), ὑπερσ. παθ. ἐναποκέκλαστο (=ἔνδον συνετέριπτο). Ῥημ. παράγ. κλάσις.

κλείω (κλείω) και ἀρχαιότερον κλήω (και σύνθ. ἀπο-, ἐγ-, κατκ-, συγ-), παρκατ. ἐκλήιον (ἢ ἐκλειον και σύνθ. ἐξ-, συν-), μέλλ. κλήσω (ἢ κλείσω και σύνθ. ἀπο-, συγ-), ἀόρ. ἐκλήισα (ἢ ἐκλεισα και σύνθ. ἀπ-, ἐξ-, κατκ-, περι-, συν-). Παθ. ἐνεστώς σύνθετος κλήομαι (ἢ κλείομαι μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐπί, περι, σύν), παρκατ. παθ. ἀτεκλήομαι και κατεκλήομαι (ἢ κατεκλείομαι), μέλλ. παθ. συγκλησθήσομαι ἀόρ. παθ. ἐκλήισθην (ἢ ἐκλείσθην και σύνθετ. ἀπ-, κατκ-, συν), παρκα. κέκλήμαι (ἢ κέκλειμαι και σύνθ. ἀπο-, ἐγ-, κατκ-, συγ-), ὑπερσ. ἐκεκλήομαι (ἢ ἐκεκλείομαι και σύνθ. ἀπο-, ἐγ-, κατκ-, συγ-), κατακλήομαι, ἀόρ. μέσ. σύνθετ. ἐκλήισάμην (μετὰ τῶν ἀπό, ἐν, κατκ-, περι). Ῥημ. ἐπίθ. κληστός (ἢ κλειστός), ἄκληστος (ἢ ἀκλειστος). Τὸ μέσον αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη. κλάω ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. κλησις (ἢ κλείσις), ἀπόκλησις, σύγκλησις,

κλέπτω (κλέπτω) (και σύνθετ. δικ-, ἐκ-), παρκατ. ἐκλεπτον (και σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. κλέψομαι (και σύνθετ. ἐκ-), και ἐνεργητ. σπανίως κλέψω, ἀόρ. ἐκλεψα (και σύνθετ. ἐξ-), παρκα. κέκλοφα. Παθ. κλέπτομαι (και σύνθετ. παρκα-), ἀόρ. παθ. ἐκλάπην (και σύνθετ. ἐξ-, δι-), παρκα. παθ. διακέκλεπται. Ῥημ. παράγ. κλέμμα, κλέπτης, κλοπή.

κλίνω (γέρνω). Ὁ ἐνεστώς μόνον σύνθετος -κλίνω (μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρκα και τῶν παρκα-, παρακατ-), παρκατ. μόνον κατέκλινον, μέλλ. κλίνα, ἀόρ. ἐκλίνα (και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-). Μέσ. κατακλίνομαι και ὑποκατακλίνομαι, παρκατ. μέσ. ἐκλίνετο μέλλ. ὅ', παθ. ὡς μέσ. κατακλινήσομαι, ἀόρ. ὅ' παθ. ὡς μέσ. ἐκλί'νην (και σύνθετ. κατ-, ἐν-, ἐγκατ-), ὡς παθ. δὲ ὁ ἀτεκλίνην (=ἀνεστράπην), παρκα. μέσ. κέκλήμαι, παθ. δὲ ὁ ἐπικεκλι-

μένος και ἐγεκλήμενος. Ῥημ. παρὰ γ. κλίμα, κλίμαξ, κλίνη, κλίσιον, κατάκλισις.

κλύζω (ῥέζω). Ὁ ἐν τῷ ὄνοματι σύνθετος κατακλύζω, ἐκκλύζω και προσκλύζω, μέλλ. κατακλύσω, ἄορ. ἐκκλύσα (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐπ-), παρὰ κ. ἐπικέκλυκα. Παθ. κατακλύζομαι και περικλύζομαι, ἄορ. παθ. κατεκλύσθην. Ἄορ. μέσ. ἀποκλύσασθαι. Ῥημ. παρὰ γ. κατακλυσμός.

κοιμάω-ᾶ (ἀποκοιμίζω). Μόνον ὁ ἄορ. κατεκοίμησα. Μέσ. κοιμῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρὰ κ. ἐκοιμώρην, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐκοιμήθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), παρὰ κ. ἐπικεκοιμηθῆσαι. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ κοιμίζω. Ῥημ. παρὰ γ. κοίμησις.

κοιμίζω (ἀποκοιμίζω) και συνθέστ. κατακοιμίζω, ἄορ. ἐκοίμισα. Παθ. κοιμίζομαι.

κοινολογέομαι-οὔμαι ἀποθετ. (ἀνακοινοῦμαι, συσκέπτομαι), παρὰ κ. ἐκοινολογούμην, ἄορ. μέσ. ἐκοινολογησάμην και ὑπερσ. ἐκεκοινολόγητο.

κοινῶω-ᾶ (δημρσιεύω, ἀνακοινῶ) και ἄορ. ἐκοινῶσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπαν-). Μέσ. κοινῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-) παρὰ κ. ἐκοινοούμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέσ. μέλλ. κοινῶσομαι, ἄορ. μέσ. ἐκοινῶσάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-, συν-), παρὰ κ. μέσ. κεκοινῶμένος, ὑπερσ. ἀνεκεκοινῶντο. Παθ. ἄορ. ἐκοινῶθην.

κολάζω (τιμωρῶ) (καὶ σύνθετ. συγ-), παρὰ κ. ἐκόλαζον, μέλλ. κολάσω, ἄορ. ἐκόλασα. Παθ. κολάζομαι, μέλλ. παθ. κολασθήσομαι, ἄορ. ἐκολάσθην. παθ. παρὰ κ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. ἦν κεκολασμένος. Μέσ. κολάζομαι, μέλλ. μέσ. κολάσομαι, ἄορ. μέσ. ἐκόλασάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκόλαστος, κολαστέος και κολαστέον. Ῥημ. παρὰ γ. κόλασις, κόλασμα, κολαστής, κολαστήριον κολαστικός.

κολούω (κολοθῶν) και ἄορ. ἐκόλουσα. Παθ. κολουομαι και ἄορ. ἐκολούθην.

κοιμίζω (ῥέρω) (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐκ-, δια-, κατα-, παρα-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-), παρὰ κ. ἐκόμιζον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, εἰς-, κατ-), μέλλ. κομιῶ (καὶ σύνθετ. ἀπο-, προσ-), ἄορ. ἐκόμισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, εἰ-, ἐξ-, κατ-, παρ-, περι-, προσ-, συν-, συμπαρ-, συνεξ-), παρὰ κ. ἐκόρικα (καὶ σύνθετ. εἰς-, κατα-, προσ-). Μέσ. κομιζομαι (καὶ σύνθετ.

ἀνκ-, ἀπο-, δια-, εἰς-, κατκ-, μετκ-, προσ-, συγ-), παρὰ κ. μέσ. ἐκοιμίζομην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, κατ-, παρ-, περι-), μέλλ. μέσος κομιοῦμαι (=λήφωμαι), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. κομισθήσομαι (=κομιῶ ἐμυτόν), ἄορ. μέσος ἐκομισάμην (=ἔλαθον και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, προσ-, συν-, ὑπεξ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐκομισθην (=ἐκόμισα ἐμυτόν), παρὰ κ. μέσ. κεκόμισμαι (καὶ σύνθετ. συγ-), ὑπερσ. μέσ. συνεκεκορίσθην, ἐξεκεκορίσθην και ἀνεκεκορίσθην. Παθ. κορίζομαι (καὶ σύνθετ. ἀνκ-, δια-, εἰς-, συγ-), παρὰ κ. σύνθετ. ἐκοιμίζομην (μετὰ τῶν ἀνκ-, κατκ-, παρκ-), μέλλ. παθ. κομισθήσομαι (καὶ σύνθετ. διακ-), ἄορ. παθ. ἐκομισθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, εἰς-, μετκ-, παρ-, συμπαρ-), παρὰ κ. παθητ. κεκόμισμαι (καὶ σύνθετ. ἀνκ-, κατκ-, συγ-). Ῥημ. ἐπ. ἀσυγκόμιστος, κομιστέον. Ῥημ. παρὰ γ. κομιδή, συγκομιδή, κομιστικός.

κοιμψεύομαι (πράττω ἢ λέγω τι κομψῶς) ἀποθετ, ἄορ. μέσ. ἐκοιμψεύομαι και μέσ. παρὰ κ. κεκοιμψεύομαι. Παθ. παρὰ κ. κεκοιμψευμένος (=λεπτῶς ἐξηρημένος). Ῥημ. παρὰ γ. κοιμψεία.

κόπτω (κτυπῶ, τέμνω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, περι-, προ-), παρὰ κ. ἐκόπτον (καὶ σύνθετ. ἀντ-, δι-, ἐξ-, κατ-, περι-, προ-, συνεξ-). μέλλων κόψω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, περι-), ἄορ. ἐκόψα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, περι-, προ-, συν-, ἀντεξ-). παρὰ κ. περικέκοφα, διακέκοφα, ἐκκέκοφα και συγκέκοφα. Παθ. κόπτομαι (καὶ σύνθετ. διακ-, κατκ-), παρὰ κ. παθ. ἐκόπτομην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-), μέλλων παθ. ἄορ. συγκοπήσομαι, ἄορ. παθ. ἐκόπη (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, περι-, συν), παρὰ κ. παθ. κέκομμα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, κατκ-, περι-, συγ-), ὑπερσ. ἀπεκέκοπτο, μετ' ὄλ. μέλλ. κατακεκόψομαι. Μέσ. κοπτομαι (=στερεοτυποῦμαι). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. και κατ' ἀνάλυσ. κόπτω ἐμαυτόν (=ἐνογλῶ, καταπονῶ). Ῥημ. παρὰ γ. κόμμα, κόπος.

κορένωμι (γορταίνω). Μόνον ὁ μέσος παρὰ κ. κεκορεσμένος, τὰ δὲ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πίμπλημι και πληρῶ. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκόρεστος. Ῥημ. παρὰ γ. κορὸς και σύνθετ. ἀψίκορος.

κουφέζω (ἐλαφρώνω, ἀνακουφίζω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-) και ἄορ. ἐκούφισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-). Παθητ. κουφίζομαι και ἄορ. ἐκου-

φίσην (και σύνθ. άν). Μέσ. κατ' άνάλυσ. ανακουφίζω έμαυτόν. Ρημ. παράγ. κούφισις.

κράζω (εξθάλλω κρυγήν). Μόνον ό άόρ. έ' άνέκραγον και έ- νέκραγον, ό παρχκ. κέκράγα, και ό ύπερσ. έκεκράγειν.

κρεμάμαι (κρέμαμαι). Είνε ώς παρχκ. τοϋ κρεμάννυμαι και εύχρηστος είναι μόνον ή όριστ και ή μετ. κρεμάμενος (και σύνθετ. έκ-, επι-), παρχκ. έκρεμάμην.

κρεμάννυμαι (κρεμᾶμαι) και σύνθετ. άνα-, έπι-) και άόρ. έκρέμασα (και σύνθ. άν-), Παθ. κρεμάννυμαι, άόρ. παθ. έκρεμάσθην (και σύνθετ. έπ), Μέσ. έκκρεμανύμενος. Ρημ. επίθ. κρεμαστός.

ΣΗΜ. Ρίζ. κρεμασ-. κρεμάννυμι [=κρεμάσ-νυμι], ό δε άόριστος έκρέμασα εκ του [έκρέμασα] κατ' άπλοποίησιν του Σ και δια τουτο δεν εκτείνεται τό Α εις Η.

κριώνω (διαχωρίζω, διακρίνω, άποφασίζω, δικάζω) (και σύνθετ. άνα-, άπο-, δια-, έκ-, προ-, έπιδια-, συνεπι-), παρατατ. έκρινον (και σύνθ. άν-, δι-), μέλλων κριῶνω (και σύνθετ. άνα-, δια-, έγ-, επι-), άόρ. έκρίνα (και σύνθετ. άν- άπο-, δι-, έξ-, κατ-, προ-), παρχκ. κεκρικα. Παθ. κρίνομαι (και σύνθ. άνα-, δια-, κατ-, προ-, συγ-), παρχκ. παθ. έκρινόμην (και σύνθ. δι-), μέλλ. παθ. κριθήσομαι (και σύνθ. άπο), και μέλλ. μέσ. ώς παθητ. σπανίως κρινοῦμαι, άόρ. παθ. έκρίθην και σύνθ. άν-, δι-, έ-, έξ-, κατ-, προ-), παρχκ. παθ. κέκριμαι (και σύνθ. άνα- άπο-, δια-, κατ-, προ-, συγ-), ύπερσυντέλ. παθητ. διεκέκριτο. Μέσ. διακρίνομαι, μέλ. μέσ. διακρινοῦμαι, άόρ. παθ. ώς μέσ, διεκρίθην, άόρ. μέσος σύνθετ. έκρινάμην τι (μετά των άνά, διά, πρό). παρχκ μέσος διακεκριμαι. Το μέσον αύτοπαθές και κατ' άνάλυσιν ανακρίνω έμαυτόν. Ρημ. επίθ. πρόκριτος, εύκριτος, έγκριτος, άκριτος, δύσκριτος, κριτέον, έγκριτέον και εκκριτέον. Ρημ. παράγ. κρίσις, κριτής, κριτήριον, κριτικός.

κρούω (κρούω, κτυπῶ, βιάζω, δοκιμάζω) και σύνθ. άνα-, δια-, έκ-, κατ-, περι- προσ- συγ-), παρατ. έκρουον (και σύνθ. άπ-, έξ-, προσ-, συν-), άόρ. εκρουσα (και σύνθ. άντ-, έξ-, προσ-, συν-, ύπ-), παρχκ. εκκέκρουκα και προσκέκρουκα, ύπερσυντ. άντεκεκρούκειν Μέσον κρούομαι τι (και σύνθ. άνα-, άπο-, δια-, παρα-), παρχκ. μέσ. εκρουόμην, μέλλ. μέσος άποκρούσομαι, και παρακρούσομαι, άόρ. μέσ. εκρουσάμην (και σύνθετος άν-. άπ-, δι-

παρ-), παρχκ. μέσος παρακεκρουμένος. Παθ. κρούομαι (και σύνθ. άνα-, εκ-), παρχκ. παθ. άπεκρουόμην, άόρ. παθ. σύνθετος-έκρούσθην (μετά των άπό, διά, εκ, παρά, περί), παρχκ. παθ. παρακεκρουσται και άποκεκρουμένος, ύπερσ. παθητ. παρεκέκρουστο. Το μέσον αύτοπαθές κατ' άνάλυσιν εκκρούω έμαυτόν. Ρημ. επίθ. άνακρουστέον.

κρούπω (κρούπω) (και σύνθετ. άπο-, κατ-, συγ-), παρχκ. εκρουπτον (και σύνθετ. κατ-), μέλλ. κατακρούψω, άόρ. εκρουψα (και σύνθετος άπ-, συν-) Μέσον κρούπομαι (και σύνθ. άπο-, επι-), μέσος παρχκ. άπεκρουπτόμην και άπεκρουπτόμην μέλλ. μέσος άποκρούφομαι και συγκρούφομαι, άόρ. μέσ. εκρουψάμην τι (και σύνθ. έπ-, έπ-, ύπ-), παρχκ. μέσος κέκρουμαι (και σύνθ. άπο), ύπερσ. μέσ. κεκρουμένος ήν. Παθητ. κρούπομαι, άόρ. παθ. εκρούφθην (και σύνθετ. άπ-, κατ-), παθ. παρχκ. κέκρουμαι (και σύνθ. άπο-, επι-) Ρημ. επίθ. κρυπτός.

κτάομαι ὠμαι (άποκτῶ) άποθετ. (και σύνθ. άνα-, επι-, κατ-, προσ-, συγκατ-), παρχκ. εκτώμην, μέσος μέλλ. κτήσομαι (και σύνθ. άνα-, κατ-, προσ- συγ-), μέτ. άόρ. εκτησάμην (και σύνθ. άν-, έπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρχκ. μέσ. κέκτημαι (και σύνθετος έγ-) και σπανίως εκτημαι, ύποταχτ. κεκτῆται και κεκτῆσθε και κεκτημένος ὠ, εύκτ. κεκτῆμην, κεκτῆτο και κεκτῆμεθα και κεκτημένος ειην, ύπερσ. μέσος εκεκτῆμην και κεκτημένος ήν, μετ' όλ. μέλλ. μέσος κεκτῆσομαι και σπανίως εκτήσομαι Παθ. άόρ. εκκτῆθην και παρχκ. παθ. κεκτημένα και τᾶ προκεκτημένα. Ρημ. παράγ. κτήσις, κτήμα, κτητικός.

κτείνω (φονεύω) και άποκτείνω και άποκτινύμι, παρχκ. εκτεινον και άπέκτεινον και άπεκτινύην, μέλλ. κτενῶ και άποκτενῶ, άόρ. εκτεινα και άπέκτεινα (και σύνθ. προσαπ-, άνταπ-), παρχκ. άπέκτονα, ύπερσ. άπεκτόνειν και άπεκτονώς ήν, εύκτ. άπεκτονώς ήν. Παθ. παρχκ. εκτεινόμην, ως παθ. δε εινε το θνήσκω και άποθνήσκω υπό τινος. Το μέσον αύτοπαθές κατ' άνάλυσιν κτείνω έμαυτόν και άποκτείνω έμαυτόν.

κτίζω (κτίζω) παρχκ. εκτιζον, άόρ. εκτισα Παθ. κτίζομαι παρχκ. εκτιζόμην, άόρ. παθ. εκτίσθην. Ρημ. επίθ. νεόκτιστος. Ρημ. παράγ. κτίσις και σύνθετον άμφικτίονες

κυλίνδω (κυλίω), παρατ. εκύλινδον (και σπαν. έπ-). Μέσον

κυλίνδομαι (και περι-, συγ) και κυλινδοῦμαι (και σύνθ. προ-),
παρκατ. μόνον ἐκυλινδοῦμαι (και σύνθετος προ-), ἀόρ. παθ. ἔξε-
κυλίσθη και παθ. παρκατ. κατακεκυλίσμαι Ῥημ. παρκατ. κυλί-
στρα, κυλίνδησις.

ΣΗΜ. Ὁ ἀόρ. παθ. ἐξεκυλίσθη και παρκατ. κατακεκυλίσμαι ἔγει-
ναν ἐκ ρίζ. κυλινδ., διὰ τοῦτο και τὸ εἶνε μακρόν.

κλύπτω (σκούπτω) (και σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-, συγ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀνακλύφομαι, ἀόρ. μόνον σύνθετος -ἐκλύψα (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, παρκατ., πρὸς, ὑπό), παρκατ. σύνθετος κέκλυφα (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν και πρὸς).

κωλύω (ἐμποδίζω) (και σύνθετον ἀπο-, δια-, κατα-), παρκατ. ἐ-
κώλυον (και σύνθετ. δι-, κατ), μέλλ. κωλύσω (και σύνθ. ἀπο-,
δια-, ἐπι-), ἀόρ. ἐκώλυσα (και σύνθετ. ἀπο-, δι-, ἐπι-, κατ-), πα-
ρκατ. κεκώλυκα, εὐκτ. κεκωλυκῶς εἶην. Παθ. κωλύομαι (και σύν-
θετ. ἀπο-, δια-, κατ-), παρκατ. ἐκωλύομαι (και σύνθετ. ἀπο-, δι-),
μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. κωλύσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκωλύθη (και σύνθετ.
δι-, κατ), παρκατ. παθ. κεκώλυμαι, μετ' ὀλίγον μέλλ. κεκωλύσο-
μαι. Ῥημ. ἐπιθ. κωλυτέον και διακωλυτέον. Ῥημ. παρκατ. κώλυ-
μα, κωλύρη, κώλυσις, κωλυτής, κωλυτικός.

λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω, μετέχω και ἐνζήω εἰς δίκην)
(και σύνθετον ἀντι-, δια-, μετα-), παρκατ. ἐλάγχανον, μέλλ. μέσ. ὡς
ἐνεργ. λήξομαι (και σύνθετος συλ-), ἀόρ. β' ἔλαχον (και σύνθετ.
ἀπο-, ἀντι-, δι-, ἐπι-), παρκατ. εἶληχα (και σύνθετος συν-, προσ-), ὑπερσ.
εἰλήχειν. Παθ. λαγχάνομαι, ἀόρ. παθητ. ἐλήχθη και παθ. παρκατ.
εἶληγμα. Ῥημ. ἐπιθ. ληκτέος. Ῥημ. παρκατ. λήξις.

λαμβάνω (λαμβάνω) (και σύνθετον ἀνα-, ἀπο-, ἀνταπο-, δια-,
κατα-, συλ-, προσ-, συμπαρκατ-), παρκατ. ἐλάβανον (και σύνθετος
ἀπο-, ἐπι-, κατ-, προσ-, συν-, ὑπο-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. λήψομαι
(και σύνθετ. ἀνα-, ἀντι-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐπι-, κατα-, μετα-, παρα-,
προκατ-, ἐπι-, συλ-, ὑπο-), ἀόρ. β' ἔλαβον (και σύνθετος κατ-,
παρ-, δι-, προσ-, ἐπι-, συν-, περι-, ἀν-, ὑπο-, ἀντι-, ἀπο-, μετ-,
προκατ-, ἐγκατ-, προσαν-, συμπαρκατ-), παρκατ. εἶληφα (και σύνθετος
ἀν-, παρ-, ἀπο-, κατ-, ὑπο-, προσ-, συν-, μετ-, ὑπο-, προ-, συγκατ-

περι-, δι-, προσπειρι-), ὑποπαρκατ. εἰλήρω (και σύνθετ. ἀπο-, ὑπο-) και
εἰληρώς ᾧ (και σύνθετ. προ-), ὑπερσ. εἰλήρειν (και σύνθετ. ἀπο-, ἀν-),
κατ-, παρ-, προσ-, δι-, μετ-, προ-, προσπειρι-) και εἰληρώς ἦν (και
σύνθετ. περι-, συγκατ), εὐκτ. εἰληρώς εἶην (και σύνθετ. συν-,
προσ-, μετ-), μετ' ὀλ. μέλλ. εἰληρώς ἔσομαι. Μέσον και παθητ.
λαμβάνομαι (και σύνθ. ἐπι-, ἀπο-, συλ-, περι-, κατ-, ἀνα-, ἀντι-,
ὑπο-, ἐναπο-, προσπειρι-, ἐγκατ-, προκατ-, συνεπι-), παρκατ. μέσος
και παθ. μόνον σύνθετος ἐλαμβανόμεν (μετὰ τῶν ἐπί, ἀπό, ἀντι,
σὺν και ἐγκατ-), μέλλ. παθητ. ληφθήσομαι (και σύνθετος συλ-), ἀόρ.
μέσος β'. ἐλαβόμεν (και σύνθετος ἐπι-, ἀντι-, συν-, συνεπι-). ἀόρ.
παθητ. ἐλήφθη (και σύνθετος ἀπο-, κατ-, περι-, παρ-, συν-, ὑπο-, ἐπι-,
κατ-, προκατ-), παρκατ. παθητ. εἶλημαι (και σύνθετ. ἀπο-, ἀν-, δι-,
κατ-, περι-, συν-, ὑπο-), παρκατ. μέσ. ἐπειλημαι, ὑπερσ. παθητ.
σύνθετος μόνον -εἰλήμην (μετὰ τῶν ἀνά, κατὰ, σύν), ὑπερσ. μέσ.
ἐπειλήμην, μετ' ὀλ. μέλλ. παθ. κατειλημένος ἔσομαι. Ῥημ.
ἐπιθ. ληπτός, ὄληπτος, ἐπιληπτος, ἀνεπιληπτος, εὐληπτος, κατα-
ληπτός, περιληπτός, παραληπτός, νυμφόληπτος, ληπτέον, παρα-
ληπτέον, ἀντιληπτεον, ἀναληπτέον, διαληπτέον, μεταληπτέον,
ὑποληπτέον. Τὸ μέσον αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν ἀναλαμβάνω ἐ-
μαυτόν. Ῥημ. παρκατ. λαβή, ἀντιλαβή, λήψις, ἀνάληψις, ἀπόλη-
ψις, ἀντιλήψις, ἐπιλήψις, κατάληψις, μετάληψις, πρόσηψις,
σύλληψις, ὑπόληψις, λήμμα.

ΣΗΜ. Ρίζ. λαβ-, λαβ-, λα-μ-δ-άνω.

λανθάνω (μένω ἄγνωστος). παρκατ. ἐλάνθανον (και σύνθετ. δι-),
μέλλ. λήσω (και σύνθ. δια-), ἀόρ. β' ἔλαθον (και σύνθ. δι-, παρ-),
παρκατ. λελήθα (και σύνθ. δι-), ὑποσ. λελήθω, εὐκτ. λελήθοιμι, ὑ-
περσ. ἐλελήθειν. Μέσον ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ), παρκατ. ἐπε-
περσ. ἐλελήθειν. Μέσον ἐπιλήσομαι, ἀόρ. β' ἐπελαβόμεν, παρκατ.
μέσ. λελήσται (σπακνίως) και συνθή. ἐπιλέλησμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐ-
πελελήσθη. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστῶς λέγεται σπακνίως και λήθω. Τὸ δὲ
μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. λανθάνω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρκατ. λήθη-
ἐπιθ. ἐπιλήσμων.

ΣΗΜ. Ρίζ. λαθ-, λαθ-, λα-ν-θ-άνω.

λέγω (συνάγω, συλλέγω). Πάντοτε σύνθετον συλλέγω, ἐκλέγω,

καταλέγω, παρεκλέγω, παρκατ. συνέλεγον, ἐξέλεγον, καὶ κατέλεγον, μέλλ. συλλέξω καὶ καταλέξω, ἀόρ. συνέλεξα ἐξέλεξα, κατέλεξα, ἀπέλεξα, καὶ ἐπέλεξα, παρκατ. μόνον συνειλοχα. Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, καταλέγομαι, ἐκλέγομαι μέσ. καὶ παθ. παρκατ. συνελεγέμεν, καὶ μέσ. ἐξελεγόμεν, μέλλ. μέσ. συλλέξομαι καὶ ἐκλέξομαι, μέλλ. παθ. συλλεγήσομαι καὶ ἐκλεγήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλεξάμεν (μετὰ τῶν ἐκ, ἀπό, ἐπί, κατὰ, σύν), ἀόρ. παθ. ἐλέγην (μετὰ τῶν σύν, κατὰ, παρὰ, ἐγκατ-) καὶ σπκν. ἐξελέχθην, συνέλεχθην, παρκατ. μέσ. καὶ παθ. συνειλεγμαι καὶ ἐξειλεγμαι καὶ παθητ. εἴλεγμαι (μετὰ τῶν ἐξ-, προεξ-, ἐπι-, ἀπ-, κατ-) καὶ ἐπιλέγμαι, ὑπερσυντ. μέσ. καὶ παθ. συνειλεγμένοι ἦσαν καὶ παθητ. προεξελεγμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος, ἀπέλεκτος, ἐκλεκτός, -τέον, καταλεκτέος. Ῥημ. παρὰγ. ἐκλογή, συλλογή.

λέγω (λέγω) (καὶ σύνθ. ἀντι-, ἐπι-, προ-), παρκατ. ἔλεγον καὶ σύνθ. ἀντ-, ἐπι-, προ-), μέλλ. λέξω (καὶ σύνθετ. ἀμφι-, ἀντι-), καὶ ἔρω (καὶ ἀντ-, προ-, κατ), εὐκτ. ἔροίην (καὶ κατ-), ἀόρ. ἔλεξα (καὶ ἀμφ) καὶ ἀόρ. β' εἶπον ἄνευ δευτέρου πληθυντικοῦ προσώπου τῆς ὀριστικῆς ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ εἶπα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προ-, κατ-), ἀόριστος α'. εἶπα, εἶπας (καὶ προ-), προεἶπατε, εἶπατην, εὐκτ. εἶπαιμεν, προστ. εἶπον, εἶπάτω, εἶπατον, εἶπατε μόνον. Παρκατ. εἶρηκα (καὶ προ-), ὑπερσ. εἰρήκειν (καὶ προ-) καὶ εἰρηκῶς ἦν (καὶ προ-), εὐκτ. εἰρηκῶς εἶην. Παθ. λέγομαι καὶ ἀντιλέγομαι (ὅπερ σπανίως καὶ ὡς μέσ.), παρκατ. παθητ. ἐλεγόμεν (καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. παθ. ῥηθήσομαι καὶ σπανιώτερ. λεχθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐρρήθην (καὶ προ-) καὶ σπανιώτερ. ἐλέχθην, παρκατ. παθ. εἶρημαι (καὶ προ-) καὶ εἰρημένος εἶμι καὶ σπανιώτ. λέλεγμαι, ὑπερσυντ. παθητ. εἰρήμην (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ εἰρημένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλων εἰρήσομαι καὶ σπκν. λελέξομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀντιλεκτός, μυριόλεκτος, λεκτέος, -τέον, ῥητός, ἀπόρρητος, ἄρρητος, ἐπίρρητος, ἀπρόρρητος, ἀντιρρητέον, προρρητέον. Τὸ μέσ. αὐτοπ. κατ' ἀνάγ. λέγω ἑμαυτόν. Ὡς παθ. τοῦ εὐ λέγω καὶ κακῶς λέγω εἶνε τὸ εὐ ἀκούω ὑπὸ τινος καὶ κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος. Ῥημ. παρὰγ. λόγος, λέξις, ῥήμα, ῥήσις.
 [ΣΗΜ. Ῥίζ. λεγ-, φεπ-, καὶ φπ-, ἐξ οὗ (ἐ.φε.φπον, ποιητ. ἔειπον πεζο-λόγ. εἶπον) καὶ φερ- καὶ φρε-, ἐξ οὗ εἶρηκα (=εἶφρηκα).

λεηλατέω (λεηλατῶ), παρ. ἐληλατίουν, μέλλ. λεηλατήσω καὶ ἀόρ. ἐληλατίησα. Ῥημ. παρκατ. λεηλασία.

λείπω (λείπω) (καὶ σύνθ. ἐλ-, κατ-, ἀπο-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, παρκατ. προ-, ἐγκατ-) παρκατ. εἰλεπον (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἐν, κατ-, ἀπ-, παρ-, ὑπ-), μέλλ. λείψω (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐλ-, ἐπι-, ὑπο-, ἐκ-, κατ-, ἐγκατ-, παρκατ-), ἀόρ. εἴλειπον (καὶ σύνθ. παρ-, δι-, ἐξ-, ἐν-, κατ-, προ-, ὑπ-, ἀπ-, ἐγκατ-, παρκατ-, συγκατ-), παρκατ. εἰλεπας λέλοιπα (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατ-, δια-, ὑπο-, παρκατ-, ἐκ-, ἐλ-, ἐπι-, ἐγ-, κατ-), ὑπερσ. ἐλελοίπειν (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐξ-, κατ-) καὶ καταλελοίπων ἦν, παρκατ. εἰλεπας ἦν, εὐκτικῆ. λελοίποιμι καὶ λελοίπως εἶην (καὶ κατ-). Παθ. λείπομαι (καὶ σύνθετ. ἐλ-, ἐκ-, περι-, παρκατ. ἐγκατ-), καὶ μέσ. καὶ παθ. ὑπολείπομαι, ἀπολείπομαι, καταλείπομαι, παρκατ. παθ. ἐλειπόμην, (καὶ ἀπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέσ. καὶ παθ. ὑπελειπόμην, μέσ. μέλλ. ὑπολείψομαι, ἀπολείψομαι, καὶ καταλείψομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀπολειφθήσομαι, μέλλ. παθητ. καταλειφθήσομαι καὶ ὑπολειφθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὑπελειπόμην, κατελειπόμην καὶ ἀτελειπόμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἀτελειφθήν καὶ ὑπελειφθήν, ἀόρ. παθητ. ἐλειφθήν (καὶ σύνθ. κατ-, ἀπ-, ὑπ-, ἐν, δι-, παρ-, περι-, ἐγκατ-), παρκατ. παθ. λέλειμμα (καὶ σύνθ. κατ-, ἀπο-, ἐλ-, ἐκ-, παρκατ., περι-, ἐγκατ-), παρκατ. μέσ. ὑπολέλειμμα, ὑπερσ. παθητ. ἐλελείμμην καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-, ἐξ-), ὑπερσ. μέσ. ὑπελελείμμην, μετ' ὀλίγ. μέλλων λελείψομαι (καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-). Ῥημ. ἐπίθετ. ἀνέλειπτος, ἀδιάλειπτος, λειπτέον, ἀπολειπτέον, παραλειπτέον. Ῥημ. παρκατ. ἐλλειψις, ἔλλειμμα, διάλειμμα, ἀπόλειψις, ἐκλειψις, ἐπιλειψις, λείψανον, λοιπός, ὑπόλοιπος.

λεύω (λιθοβολῶ), παρκατ. κατέλευον, ἀόρ. κατέλευσα. Παθ. μέλλ. καταλευσθήσομαι, ἀόρ. παθ. κατελεύσθην.

λήγω (τελειώνω) παρκατ. ἔληγον, μέλλ. λήξω, καὶ ἀόρ. ἔληξα.
λήζω (ληστεύω). Μόνον ὁ παρκατ. ἔληζον. Μέσ. λήζομαι, παρκατ. ἐληζόμεν καὶ μέσ. ἀόρ. ἐλησάμεν. Ῥημ. παρκατ. ληστής.

ληστεύω (ληττεύω), παρκατ. ἐλήστευον. Παθ. ληστεύομαι, παρκατ. ἐληστεύομην, Ῥημ. παρκατ. ληστεία.

λογίζομαι (λογαρίζω, συλλογίζομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθ. δια-,

ἐκ-, κατ-, ἀν-, ὑπο-, παρ-, ἀντι-, προσ-, ἐγκατα-), παρκατ. ἐλο-
γισθῆν (καὶ σύνθ. δι, ἀπ-, ἀν-, ὑπ-, συν-, ἀντ-), μέλλ. λογιού-
μαι (καὶ σύνθ. ὑπο-, ἐπι-), ἀόρ. μέσ. ἐλογισάμην (καὶ σύνθ. δι-,
ἐξ-, κατ- ἀν-, ὑπ-, παρ-, ἀντ-, συν-, ἀπ-, ἐπ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ.
δικθ. ἐλογίσθη (καὶ σύνθ. συν-), παρκατ. μέσ. καὶ παθ. λελόγι-
σμαι (καὶ σύνθ. συν-, ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀλόγιστος, λογιστέον,
ὑπολογιστέον, συλλογιστέος. Ῥημ. παράγ. λογισμός, συλλογι-
σμός, διαλογισμός, ἀπολογισμός, ἀναλογισμός.

λοιδορέω ῶ (κακολογῶ, ὑβρίζω), παρκατ. ἐλοιδοροῦν, μέλλ.
λοιδορήσω, ἀόρ. ἐλοιδορήσα, παρκατ. λελοιδόρηκα. Μέσ. λοιδοροῦ-
μαι, παρκατ. μέσ. ἐλοιδορούμην, μέσ. μέλλ. λοιδορήσομαι, ἀόρ. μέσ.
ἐλοιδορησάμην, καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλοιδορήθην. Παθ. λοιδο-
ροῦμαι (ὑπό τις), ἀόρ. παθ. ἐλοιδορήθην καὶ παθ. παρκατ. λελοι-
δορημένος. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθεῖς καὶ ἀναλελυμένον λοιδοροῦσιν
ἀλλήλους. Ὡς ἀποθετ. δὲ εἶνε τὸ διαλοιδοροῦμαι, οὗτινος μόνον
εὐχρηστος ὁ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελοιδορήθην. Ῥημ. παράγ. λοι-
δόρησις καὶ σύνθ. φιλολοιδορός.

λούω (λούω) (καὶ σύνθ. ἀπο-). Μέσον λούται, ἀπαρ. λούσθαι καὶ
μετοχ. λούμενος, παρκατ. ἐλούντο, μέλλ. μέσ. λούσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐ-
λουσάμην, παρκατ. μέσ. λελουμένος. Ῥημ. παράγ. λουτρά, λουτρῶν.

λυμαινόμεαι (βλάπτω) ἀποθετ. (καὶ σύνθ. κατ-), παρκατ. ἐ-
λυμαινόμην, μέλλ. λυμανοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐλυμηνάμην (καὶ σύνθ.
κατ-), παρκατ. μέσ. λελυμάσμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. λελυμασμέ-
νος ἔσομαι. Παθ. λυμαινόμεαι, ἀόρ. παθ. διελυμάνθην καὶ παρκατ.
παθ. λελυμάσμαι. Ῥημ. παράγ. λυμαντήρ.

λυπέω-ῶ (προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ, πειράζω) (καὶ σύνθ. παρκατ.,
ἀντιπαρκατ-), παρκατ. ἐλύπουν (καὶ παρ-), μέλλ. λυπήσω (καὶ παρ-),
ἀόρ. ἐλύπησα, παρκατ. λελύπηκα. Μέσ. λυποῦμαι (καὶ σπαν. πα-
θητ. καὶ σύνθ. συν-, προ-), μέσ. παρκατ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλλ. συν-
λυπήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλυπήθην (καὶ προ-), παρκατ. παθ.
λελυπημένος (ὑπό τις). Ῥημ. ἐπίθ. λυπητέον, ἀλυπήτως. Τὸ
μέσ. καὶ λυπῶ ἑμαυτόν.

λύω (ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ) (καὶ σύνθ. δια-, κατ-, παρ-, ἀπο-,
ἐπι-) παρκατ. ἐλύον (καὶ σύνθ. ὡς ὁ ἐνεστ.), μέλλ. λύσω (καὶ δια-

ἀπο-, κατ-) ἀόρ. ἐλύσα (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-, ἐξ-, παρ-, ἐπ-, προκατ-,
συγκκατ-), παρκατ. λελύκα (καὶ κατ-, ἀπο-), εὐκατ. λελυκώς εἶην.
Μέσ. λυῖσθαι (καὶ ὑπο-, ἐκ-, κατ-, παρ-, ἀπο-, ἐπι-, δικ-), καὶ
παθ. λυῖσθαι (καὶ κατ-, ἀπο-, δι-), παρκατ. μέσ. ἐλυόμην (καὶ ἀπ-),
παθ. ἐλυόμην (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μέσ. μέλλ. λυῖσθαι (καὶ ἀνκ-,
δικ-, ἐπι-, ἀπο-), μέλλ. παθ. λυθήσομαι (καὶ δικ-, κατ-, ἀπο-).
ἀόρ. μέσ. ἐλυσάμην (καὶ δι-, ἀπ-, ἐξ-, ἀόρ. παθ. ἐλυθήην (καὶ ἀπ-,
δι-, ἐξ-, κατ-, παρ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελυθήην, παρκατ. μέσ. καὶ
παθ. λέλυσθαι (καὶ σύνθ. δικ-, ἀπο-, κατ-, ἐκ-, παρ-), ὑπερσ. μέσ.
διελυθῆν, ὑπερσ. παθ. ἐλελυθῆν, (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-) μετ' ὄλ.
μέλλ. λελύσομαι (καὶ ἀπο-, κατ-). Ῥημ. ἐπίθ. λυτός, ἀλυτός, εὐ-
λυτός, εὐκατάλυτος, διαλυτός, ἀδιάλυτος, λυτέος -τέον, ἀπολυ-
τέον. Τὸ μέσ. αὐτοπ. καὶ λύω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. λύσις, ἀπό-
λυσις, διάλυσις, ἐκλύσις, κατάλυσις, διαλύτης.

λωθάομαι ῶμαι (βλάπτω) ἀποθετ. μέλλ. μέσ. λωθήσομαι, ἀόρ.
μέσ. ἐλωθησάμην. Παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθήσθαι ἐλωθήθην. Παρκατ.
παθ. λελώθημαι.

λωποδυστέω-ῶ (εἶμι λωποδύτης). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρκατ.
κατ. ἐλωποδύτου.

ΞΙ.

μαίνομαι (εἶμι μανικός, τρελαίνομαι), παρκατ. ἐμαινόμην, ἀόρ.
παθ. ὡς μέσ. ἐμάνην. Ῥημ. ἀφηρημ. μανία.

ΣΗΜ. Ῥιζ. μαν, μαίνομαι (=μάν-ζομαι).

μακαρίζω (καλοτυγίζω), παρκατ. ἐμακαρίζον, μέλλ. μακαριώ-
καὶ ἀόρ. ἐμακάρισα. Παθ. μακαρίζομαι, καὶ ἀόρ. παθ. ἐμακαρί-
σθην. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. μακαρίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. μακα-
ριστός, ἀξιομακαριστός. Ῥημ. παρ. μακαρισμός.

μανθάνω (μανθάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐκ-,
κατ-, συμ-, προ-, μετ-), παρκατ. ἐμάνθανον (καὶ σύνθ. κατ-),
μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατ-), ἀόρ. ἐ-
μάθην, (καὶ σύνθ. κατ-, ἐπ-, συν-), παρκατ. μεμάθηκα (καὶ σύνθ. ἐκ-,
κατ-, προ-), ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ μεμαθηκώς ἦν. Παθητ. μόνον
μανθάνομαι (καθ' ὅριστ., ὑποκατ. καὶ μετοχ.) Ῥημ. ἐπίθ. μαθητός,
δυσκαταμάθητος, μαθητέον καὶ προσμαθητέον. Ῥημ. παρ. μάθη-
σις, μάθημα, μαθητής, ἀμαθής, πολυμαθής.

μαντεύομαι ἀποθετ (προφητεύω, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μαντεύω) καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα) παρατ. ἐμαντεύομαι, μέλλ. μέσ. μαντεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμαντεύσομαι (καὶ σύνθ. δι-), παρακ. μετὰ παθ. διαθέσεως οἱ μεμαντευμένοι λόγοι. Ῥημ. ἐπιθ. μαντεύτος, μαντεύτεον. Ῥημ. παρ. μαντεία, μαντεύμα, μαντεῖον.

μαραίνω (κάμνω τι νὰ μαρῶνεται, σβήνω) καὶ ἄορ. ἐμαράνα. Παθ. μαραίνομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, συναπι-), παρατ. ἐμαραίνομαι, μέλλ. μαρτυρήσω (καὶ σύνθ. δια-, προσ-), παρατ. ἐμαρτύρουν καὶ σύνθετος συν-, κατα-, δια-, προσ-), παρατ. ἐμαρτύρουν καὶ σύνθετος συν-, κατα-, δια-, προσ-), μέλλ. μαρτυρήσω (καὶ σύνθ. κατα-, ἐπι-, ἄορ. ἐμαρτύρησα (καὶ σύνθ. κατα-, συν-, δι-, ἐξ-, προσ-, προσδι-), παρακ. μεμαρτύρηκα (καὶ σύνθ. κατα-, δια-, προσ-, προσδι-), ὑπερσ. διεμαρτυρήκειν. Παθ. μαρτυροῦμαι (καὶ σύνθ. κατα-, δια-), παρατ. κατεμαρτυροῦμαι, μέλ. ἐμαρτυρήθη (καὶ σύνθ. δι-, κατα-), ἄορ. μέσ. ἐμαρτυρήσομαι, ἄορ. παθ. ἐμαρτυρήσομαι (καὶ σύνθ. δι-, κατα-), ἄορ. μέσ. ἐμαρτυρήσομαι, ἄορ. παθ. ἐμαρτυρήσομαι (καὶ σύνθ. κατα-, δια-). Τὸ μέσον ἀναλελυμ. διαμαρτυρῶ ἐμαυτὸν.

μαρτυροῦμαι (ἀποθετ. ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-) παρατ. ἐμαρτυροῦμαι (καὶ σύνθ. δι-, ἐπι-), ἄορ. μέσος ἐμαρτυροῦμαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, δι-, ἐπι-).

μαστιγῶω (μαστιγῶω) παρατ. ἐμαστιγῶω, μέλλ. μαστιγῶω, ἄορ. ἐμαστιγῶω. Παθ. μαστιγῶωμαι μέλ. μέσος ὡς παθ. μαστιγῶωμαι, ἄορ. παθ. ἐμαστιγῶωθην, παθ. παρακ. διαμαστιγῶωμένος.

μάττω (ζυμώνω, ἐκθλίβω, σπαγγίζω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, ἐκ-), ἄορ. ἐμάττω. Παθ. ἄορ. ἐματτήθην, παρακ. πατήτη μεματτήθην. Ῥημ. παράγ. μάττω, σύνθ. ἐματτήθην, χειρομακτρον.

μάχομαι (ἀποθετ., συνάπτω μάχην, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι) (καὶ σύνθ. συμ-, δια-, περι-, ἀντι-, προσ-, ἀπο-, ἀνα-, συνδι-), παρατ. ἐμαχόμαι (καὶ σύνθ. συν-, δι-, προσ-, ἀπο-, προ-), μέλ. μαχόμαι (καὶ σύνθ. συμ-, δια-, ἀνα-), εὐκτική μαχοῦμαι (καὶ σύνθ. συμ-, δια-, ἀνα-), εὐκτική μαχοῦμαι (σπανίως), ἄορ. μέσ. ἐμαχεσάμαι (καὶ σύνθ. συν-, ἀπο-, ἀνα-), παρακ. μέσος μεμαχόμαι (καὶ σύνθ. δια-). Ῥημ. ἐπιθ. περιμάχης, ἀράχης, μαχέτης, διαμαχέτης καὶ δυσμαχέτης. Ῥημ. παράγ. μαχητικός, σύνθ. ἀγχέραχος.

μεθύσκω μεθύω τινά) καὶ ἄορ. κατερέβησα. Μέσον μεθύσκομαι (μεθύω ἐγώ) καὶ συνθέστ. μεθύω, παρατ. μόνον ἐμεθύσκομαι καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσος ἐμεθύσθην.

χ. μειδιάω (χαίρω) (καὶ σύνθ. ἐπι-) καὶ ἄορ. ἐμειδιάω (καὶ σύνθετος ἐπι-, δι-).

[μείρομαι]. Μόνον ὁ παρακ. εἰμαρταί (εἶνε παρωμένον), εὐκτ. εἰμαρμένον εἶη, μεταγ. εἰμαρμένον, -η, -ον, ὑπερσ. εἰμαρτο.

ΣΗΜ. Ῥημ. συμ-, συμ-, εἰμαρταί (=εἰμαρταί).

μέλει (ἔστι μοι φροντίς) καὶ γ' πληθ. μέλουσι, ὑποτακτική μέλη, εὐκτ. μέλοι, προστ. μέλεα, ἀπαρ. μέλειν, μεταγ. μέλον, παρατ. ἐμελε, μέλλ. μελήσει, εὐκτ. μελήσει, ἀπαρ. μελήσειν, ἄορ. ἐμελήσει, ὑποτ. μελήσει, ἀπαρ. μελήσειν, παρακ. μεμέληκε, ἀπαρ. μεμεληκέναι, ὑπερσ. ἐμεμέληκει. Ῥημ. ἐπιθ. μελητέον. Ὅρα καὶ μεταμέλει.

μέλλω (σκοπεύω, βραδύνω) (καὶ σύνθ. δια-), παρακ. ἐμελλον, καὶ ἡμελλον, (καὶ σύνθ. δι-), μέλλ. μελλήσω (καὶ σύνθ. δια-), ἄορ. μόνον ἐρέλλησα (καὶ σύνθ. δι-, ἀντ-). Παθ. μέλλεται, εὐκτική μέλλοιτο, καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι. Ῥημ. ἐπιθ. μελλητέον. Ῥημ. παράγ. μέλλησις, μελλητής.

μέμφομαι (ἀποθετ. κατηγορῶ) (καὶ σύνθ. δια-, κατα) παρατ. ἐμεμφοῦμαι (καὶ σύνθ. κατα-, δι-), μέλλ. μέσ. μέμφομαι, ἄορ. μέσ. ἐμεμφοῦμαι, (καὶ σύνθ. κατα-), ἄορ. παθ. ὡς μέσος ἐμεμφοῦθην. Ῥημ. ἐπιθ. μεμπτός, ἀμεμπτός, μεμπτέον. Τὸ μέσον αὐτοπαθῆς κατ' ἀνάγκην μέμφομαι ἐμαυτὸν, καταμέμφομαι ἐμαυτὸν. Ῥημ. παράγ. μέμφις, μομφή, κατὰμεμφις, σύνθ. μεμψίμορος.

μένω (μένω, περιμένω, εὐχαριστοῦμαι) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, παρα-, ἐπι-, περι-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, προσ-), παρατ. ἐμενον (καὶ σύνθ. ἐπι-, παρα-, περι-, ὑπο-, ἀνα-, συν-, προσ-, κατα-), μέλλ. μενῶ (καὶ σύνθετος δια-, παρα-, ἐπι-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, περι-, κατα-), ἄορ. ἐμενῶ (καὶ σύνθ. δι-, ἐπι-, παρα-, ἐπι-, περι-, ὑπο-, ἀνα-, συν-, κατα-), ἐπικατ. συμπαρ-, παρακ. μεμένηκα (καὶ σύνθ. συμ-, ἐπι-, ὑπο-, δια-). Ῥημ. ἐπιθ. μενετός, ὑπομενετός, μενετέος, ὑπομενετέον, ἐμενετέον. Ῥημ. παρ. μονή, διαμονή, ἐμμονή, ἐπιμονή.

μεταμέλει (ἔστι μοι μεταμέλεια, μετανοῶ), εὐκτ. μεταμέλει,

ἀπαρ. μεταμέλειν καὶ μεταγ. μεταμέλιον, παρ. μετέμελε, μέλλ, μεταμελήσει, ἀπαρ. μεταμελήσειν, ἀρ. μετερέλησεν, ὑποτ. μεταμελήσει, εὐκτ. μεταμελήσεις, προστ. μεταμελήσάτω. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος. Ῥημ. παρ. μετάρμελος, μεταρέλαια.

μεταμέλωμαι (ἀποθετ. μετνωθῶ), παρ. μετεμελόμην, μέλλ. τὸ μεταμελήσομενον (ἢ γενησομένη μεταμέλαια). Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος.

μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι) καὶ ἀρ. μεταχειρίσαι καὶ μεταχειρίσας. Μέσ. συνθέστ. μεταχειρίζομαι (καὶ σύνθ. συμ-) παρ. μετεχειρίζομην, μέλλ. μεταχειρισθῆμαι, ἀρ. μετεχειρισάμην, παρ. μεταχειρίσασθαι. Ἄρ. παθ. μετὰ παθ. διαθέστ. μεταχειρισθῆναι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐμεταχειρίστος, δυσμεταχειρίστος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἀλλὰ τὸ μέσον εἶνε συνηθέστερον.

μηχανῶμαι (ἀποθετ. τεχνικῶς κατασκευάζω τι, πικρῶς ἐπινοῶ, μηχανεύομαι) (καὶ σύνθ. συμ-, δια-, προσ-, ἐπι-), παρ. ἐμηχανάμην, μέλλ. μέσ. μηχανήσομαι, ἀρ. μέσ. ἐμηχανήσασθαι (καὶ σύνθ. δι-, ἀντι-), μέσ. παρ. μεμηχάνημαι. Παθ. χρόνοι μετὰ παθ. διαθ. μόνον ὁ παρ. παθ. μεμηχάνηται καὶ ὑπερσ. παθ. ἐμεμηχάνητο. Ῥημ. ἐπίθ. μηχανητέον. Ῥημ. παρ. μηχανήμα, μηχανητικός.

μιαίνω (μολύνω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρ. ἐρίαίνον, μέλλ. μινάω. Παθητικ. μιαίνομαι, μέλλων παθ. μινθήσομαι, ἀόριστος παθ. ἐριάνθη, παρ. παθ. μεριάζομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀριαντός. Ῥημ. παρ. μιάσμα μιᾶρός,

μίγνυμι (μίσγω) (καὶ σύνθ. συμ-, ἐπι-, ὑπο-, προσ-, συγ-, κατα-), καὶ συμμιγνύω καὶ μίσγω (καὶ σύνθ. συμ-, ἐπι-, προσ-), παρ. συνεμίγνυν καὶ προσεμίγνυν καὶ ἐμισγον (καὶ σύνθετον συν-προσ-), μέλλ. συμμίξω καὶ καταμίξω, ἀρ. ἐμίξω (καὶ σύνθ. προσ-, συν-, ἀν-, ἐπι-, ὑπο-, συμπροσ-). Μέσ. καὶ παθ. μίγνυμαι (καὶ ἐπι-, ἀν-, συμ-, συγκατα-) καὶ ἐπιμίσσομαι καὶ συμμίσσομαι, παρ. μέσ. ἐπεμιγνύμην καὶ κατεμιγνύμην, μέλλ. παθ. ἀναμιχθήσομαι, ἀρ. μέσ. ἐμίξασθαι, ἀρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐμίχθη (καὶ σύνθ. συν-, ἀν-), ἀρ. ἐμίχθη, καὶ ὡς μέσ. ἐμίχθη (καὶ σύνθετ. συν-), παρ. παθ. μέμιγμα

(καὶ σύνθ. συμ-, ἀν-, παρ-, ὑπο-, ἐπι-, ἐγκατα-). Ῥημ. ἐπίθ. μικτός, σύμμικτος, ἄμικτος, δύσμικτος, μικτέον καὶ συμμικτέον. Ῥημ. παρ. μίξις, μίγξις, πρόσμιξις, σύμμιξις.

μεινύσκω (ἐνθυμίζω). Πάντοτε σύνθ. ἀναμνήσκω, ἐπαναμνήσκω καὶ ὑπομνήσκω, παρ. ἀνεμνήσκον, καὶ ὑπεμνήσκον, μέλλ. ἀναμνήσω καὶ ὑπομνήσω, ἀρ. ἀνεμνήσω (καὶ ἐπαμνήσω) καὶ ὑπεμνήσω. Μέσ. μνησκόμαι καὶ συνήθως ἀναμνήσσομαι καὶ ὑπομνήσσομαι, παρ. ἀνεμνήσκομην, μέλλ. μέσ. ἀναμνήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. μνησθήσομαι (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐπι-), ἀρ. παθ. ὡς μέσος ἐμνήσθη (καὶ σύνθετον ἀν-, συν-, ἐπι-), παρ. κείμενος μέσ. μεμνήμαι (καὶ σύνθ. δια-, συμ-, ἐπι-), ὑποτ. μεμνῶμαι, μεμνήται καὶ μεμνῶμεθα, εὐκτ. μεμνήσο μεμνήσθε καὶ μεμνήσομεθα καὶ μεμνήσθεσθε, ὑπερσ. ἐμεμνήμην, μετ' ὄλ. μέσ. μεμνήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναμνηστός, ἀεμνηστός καὶ ἐμνηστέον. Τὸ μέσ. καὶ ἀναμνῶμαι ὑπομνήσκω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρ. μνήμη, ἀνάμνησις, ὑπόμνησις, μνήμων, μνημονικός, μνήμα, ἀμνήμων.

μιμούμαι (ἀποθετ. μιμούμαι, εἰκονίζω) (καὶ σύνθ. ἀπ-, εκ-, συμ-), παρ. ἐμιμούμην, μέλλ. μέσ. μιμήσομαι, ἀρ. μέσ. ἐμιμήσασθαι, (καὶ σύνθ. ἀπ-), παρ. μέσ. μεμίμημαι. Χρόνοι μετὰ παθ. διαθ. εἶνε ὁ παθ. μέλλ. μιμηθήσομαι, ἀρ. παθ. ἐμιμήθη καὶ παρ. παθ. μεμίμηται. Ῥημ. ἐπίθ. μιμητός, εὐμίμητος, μιμητέος-έον. Ῥημ. παρ. μίμησις μιμητής, μίμημα, μιμητικός.

μισέω-ῶ (ἔχω μῖσος πρὸς τινε), παρ. ἐρίσουν, μέλλ. μισήσω, ἀρ. ἐμίσησα, παρ. μεμίσηκα. Παθ. μισοῦμαι, ἀρ. παθ. ἐμισθήθη καὶ παρ. παθ. μεμισθῆμένος. Ῥημ. ἐπίθ. μισητός, εὐμισήτος, μισητέος. Τὸ μέσ. αὐτοπ. κατ' ἀνάλ. μισῶ ἐμαυτόν.

μισθώω-ῶ (δίδω τι ἐπὶ μισθῷ), παρ. ἐμισθουν, μέλλ. μισθώσω, ἀρ. ἐμισθώσω (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἀπ-), παρ. μεμισθώκα (καὶ ἀπο-, προσ-), ὑπερσ. μεμισθώκως ἦν. Μέσ. μισθοῦμαι τι (=λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ καὶ σύνθετ. προσ-), παρ. μέσ. ἐμισθούμην, μέσ. μέλλ. μισθώσομαι (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀρ. μέσ. ἐμισθώσασθαι (καὶ σύνθ. προσ-), παρ. μέσ. μεμισθώμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐμεμισθώμην. Παθ. μισθοῦμαι (=λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ), ἀρ. παθ. ἐμισθώθη (καὶ ἐξ-), παρ. παθ. μεμισθώμαι. Ῥημ. ἐπίθ. μισθωτός, ἀμισθωτός. Τὸ μέσ.

αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. μισθῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. μισθῶσις, μισθῶμα, μισθῶσιμος, μισθωτής, μισθωτικός.

μνησικακέω-ῶ (εἶμι μνησικακός, ἔχω μνησικακίαν), μέλλ. μνησικακήσω καὶ ἄθρ. ἐμνησικάκησα.

μνοχθέω-ῶ (κοπιᾶζω), μέλλ. μνοχθήσω καὶ ἄθρ. ἐμνοχθήσω.

μυσέω-ῶ (εἰσάγω τινά εἰς τὰ μυστήρια), μέλλ. μυήσω καὶ ἄθρ. ἐμύησα. Παθ. μυοῦμαι, ἄθρ. παθ. ἐμυήθην καὶ παθ. παρὰ γ. μεμυημένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμύητος.

μυσάτιομαι (ἀποθ. σικχαίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς σπανίως.

μύω (κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα) καὶ καταμύω, ἄθρ. ἐμύσα καὶ ξυνέμυσα, παρὰ γ. συμμέμυκα.

N

ναυαγέω ὦ (καρκευτσακίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄθρ. ἐναυάγησα.

ναυαρχέω-ῶ (εἶμι ναύαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρὰ γ. ἐναυάρχησα.

ναυμαχέω ὦ (κάμνω ναυμαχίαν) καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, παρὰ γ. ἐναυμάχουν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. ναυμαχήσω (καὶ σύνθετ. δια-, ἄθρ. ἐναυμάχησα (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, συγκατα-), παρὰ γ. ἐμναυμάχωνος νεναυμάχηκα. Τοῦ παθητ. μόνον ἄριστ. παθητ. κατεναυμαχήθην.

ναυπηγέω-ῶ (κατασκευάζω ναῦν, εἶμι ναυπηγός). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (διὰ τοῦ ναυπηγοῦ κατασκευάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου ναῦν) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρὰ γ. μέσ. ἐναυπηγούμην, μέλλ. μέσ. ναυπηγήσομαι, ἄθρ. μέσ. ἐναυπηγησάμην. Παθητ. ἄθρ. ἐναυπηγήθην καὶ παθ. παρὰ γ. ἀντινεναυπηγημένος.

νεανιεύομαι (ἀποθετ. εἶμι νεανίας, φέρομαι ἀλαζονικῶς, κομπιάζω), μέλλ. μέσ. νεανιεύσομαι, ἄθρ. μέσ. ἐνεανιευσάμην. Παθ. παρὰ γ. τὰ νεανιευμένα.

νεανισκεύομαι (ἀποθετ., εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων ἀνήκω). Μόνον ὁ ἐνεστώς σπανίως.

νέμω (μοιράζω, βόσκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-, προσ-, ἐπι-),

παρὰ γ. ἐνεμον (καὶ σύνθετ. δια-), μέλλ. νεμῶ, ἄθρ. ἐνεμι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατ-, προσ-), παρὰ γ. διανεμένηκα. Μέσ. νέμομαι (καὶ δια-, κατα-), παρὰ γ. μέσ. ἐνεμόμην, μέσ. μέλλ. νεμοῦμαι καὶ διανεμοῦμαι, ἄθρ. μέσ. ἐνεμόμην (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατ-, ἐπι-, συγκατα-, προσδι-), παρὰ γ. μέσ. νενέμμαι (καὶ δια-, προσ-, κατα-). Παθητ. νέμομαι (=κατοικοῦμαι, βόσκομαι, διακινεῖσθε), ἄθρ. παθ. ἐνεμήθην (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατ-), παρὰ γ. παθ. νενέμημαι (καὶ δια-), ὑπερσ. παθ. διανενηθήμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλ. διανέμω καὶ προσνέμω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνέμητος, διανεμητός καὶ ἐπινεμητέος. Ῥημ. παρ. νέμησις, νομή, διανομή, ἐπινομία, σύννομος, συννομή, νόμος.

νεύω (γέθω, κάμνω νεύμα) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-, προσ-, συγκατα-), παρὰ γ. ἀνένευον, μέλλ. μέσ. ἐνεργ. ἀνανεύσομαι καὶ κατανεύσομαι, ἄθρ. ἐνευσα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐξ-, ἐπι-, κατ-), παρὰ γ. προνένευκα καὶ διανένευκα. Ῥημ. παρ. νεύμα.

νέω, νεῖς, νεῖ κτλ. (πλέω) (καὶ σύνθετ. δια-) παρὰ γ. εἰσένευον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι, ἄθρ. διένευσα, ἐξένευσα καὶ προσένευσα, παρὰ γ. διανένευκα. Ῥημ. ἐπίθ. νευστέον.

νήρω (εἶμι νηράλιος, ἐκτός μέθης). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

νήζω (νίπτω). Σύνθετον ἀπονίζω, ἄθρ. ἐκνίψειε. Μέσ. μέλλ. ἐκνίφομαι, ἄθρ. μέσ. ἀπενιψάμην. Ῥημ. ἐπίθ. δυσέκνιπτος.

νικάω-ῶ (νικῶ), παρὰ γ. ἐνίκων, μέλλ. νικήσω, ἄθρ. ἐνίκησα, παρὰ γ. νενίκηκα (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-), ὑπερσ. ἐνενικήκει, εὐκτ. νενικηκώς εἶην, μετ' ὄλ. μέλλ. νενικηκώς ἔσομαι. Παθ. νικάμαι, ἄθρ. παθ. ἐνίκηθην, καὶ παθ. παρὰ γ. νενικημένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνίκητος. Ἀντὶ τοῦ παθ. συνηθέστ. εἶναι τὸ ἴστωμαι. Ῥημ. παρὰ γ. νικητικός.

νίφω (χιονίζω) καὶ ἐπινίφω, παρὰ γ. ὑπένιψε. Παθ. νίφομαι καὶ ἐπινίφομαι.

νηέω-ῶ (ἐννοῶ, σκέπτομαι) (καὶ σύνθετ. μετα-, συν-, κατα-, ὑπο-, προσ-, ἐπι-, παρὰ γ. ὄρα καὶ ἐννοῶ), παρὰ γ. ἐνόουν (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συν-), μέλλ. νοήσω (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-), ἄθρ. ἐνόησα (καὶ σύνθετ. μετα-, συν-, κατ-, ὑπο-, προσ-, ἐπι-, παρὰ γ. εἰς-), παρὰ γ. νενόηκα (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-). Παθ. νοοῦμαι (καὶ σύνθετ. ὑπερ-),

κατκ-), άόρ. παθ. ένοίθην, παρκκ. παθ. νενόημαι. Μέσ. προνοούμαι και συννοούμαι, παρκατ. μέσ. προύνοομένην και ύπενοοούμην, μέλλ. μέσ. προνοήσομαι, μέσ. άόρ. προύνοησάμην, και άόρ. παθ. ώς μέσ. προύνοήθην. Άποθετ. μετ' ένεργ. διαθέσ. άόρ. άπενοήθην και παρκακ. άπονενοήμαι και άπονενοημένος είμί. Ρημ. επίθ. νοητός, άνόητος, άπρονόητος, άνυπονόητος, προνοητέον, κατανοητέον, Ρημ. παράγ. νόησις, νόημα, κατανόησις, κατανόημα.

νομίζω (πιστεύω, σέδομαι, κατκ νόμον όρίζω, νομίζω), παρκατ. ένόμιζον, μέλλ. νομιώ, άόρ. ένόμισα, παρκακ. νενόμικα. Παθ. νομίζομαι, παρκατ. ένομιζόμην, μέλλ. παθ. νομισθήσομαι, άόρ. παθ. ένομισόθην, παρκακ. παθ. νενόμισμαι. Ρημ. επίθ. νομιστέον. Τό μέσ. κατ' άνάλυσ. νομίζω έμαυτόν. Ρημ. παράγ. νόμισις, νόμισμα-

νοσέω-ώ (άσθενώ) παρκατ. ένόσουν, μέλλ. νοσήσω, άόρ. ένόσησα, και παρκακ. νενόσηκα. Ρημ. παράγ. νόσημα.

νουθετέω-ώ (συμβουλεύω), παρκατ. ένουθέτουν, μέλλ. νουθετήσω, και άόρ. ένουθέτησα. Παθ. νουθετοῦμαι, άόρ. παθ. ένουθετήθην. Ρημ. επίθ. ένουθέτητος. Ρημ. παράγ. νουθέτημα, νουθέτησις.

νυκτερεύω (πράττω τι έν καιρώ νυκτός), παρκατ. ένυκτέρευον. μέλλ. νυκτερεύω, άόρ. ένυκτέρευσα (και σύνθ. δι-). Ρημ. παράγ. νυκτερεία, νυκτερευτής.

νυστάζω (νυστάζω). Μόνον ό ένεστώς νυστάζω και ύπονυστάζω.

Ξ

ξενίζω (φιλεύω και ξενικώς λαλώ), παρκατ. έξένιζον και άόρ. έξένισα. Παθ. ξενίζομαι και άόρ. παθ. έξενίσθην. Ρημ. παράγ. ξένισις, ξενισμός.

ξενόομαι-οῦμαι (άποθετ. συνδέω μέ τινα ξένιον, ώς παθητ. δι=φιλοξενούμαι) και άπόξενούμαι και έπιξενούμαι, άόρ. παθητ. ώς μέσ. έξενώθην, παρκακ. μέσ. έξένωμαι και έπεξένωμαι. Παθ. ξενούμαι, άόρ. παθ. έξενώθην και άπεξενώθην.

ξέω (σκαλίζω, ξύω) (και σύνθ. κατα, άπο-, άνα), άόρ. άνέξεσα και άπέξεσα. Ρημ. επίθ. ξεστός. Ρημ. παράγ. ξόανον.

ξηραίνω (κάμνω τι ξηρόν, άποξηραίνω) (και σύνθετ. άπο), άόρ.

έξηρανα. Παθ. ξηραίνομαι (και σύνθετ. κατκ-) και άόρ. παθ. έξηράνθην (και άπ-).

Ξυλίζομαι (άποθετ. συλλέγω ξύλα). Μόνον ό ένεστώς.

Ξυρέω-ώ (ξυρίζω). Μόνον ό ένεστώς σπαρκώς.

ξύω (ξύω). Μόνον ό άόρ. άνέξυσα. ό μέσ. άόρ. ξυ'σαισθαι και ό άόρ. παθητ. έπιξυσθεΐς. Ρημ. επίθ. ξυστός. Ρημ. παράγ. ξυΐλη (=μάγκικα προς τό κόπτειν ή ξύειν ξύλα).

Ο

όδυνώμαι (άποθετ. έχω όδύνην) και παρκατ. άδυνάμην μόνον.

όδύρομαι (άποθ. θρησθή, παρκατ. άδιδρόμην (και σύνθετ. δι-), μέλλ. όδύρομαι, άόρ. μέσ. άδιδράμην (και σύνθετ. άν-, άπ-, κατ-). Ρημ. παράγ. όδυρμός.

όζω (γενικώς και επί εύχρήστου και δυσχρήστου ύσμής μυρίζω). Μόνον ό ένεστώς είναι εύχρηστος, τή δέ άλλα ποιητικά και μεταγενέστερα.

οΐγω Άπλοῦν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις πάντοτε σύνθετον, άνοίγει (και σύνθ. δικν-, ύπκν-) και άνοίγνυμι. παρκατ. άνέμγον (και σύνθ. ύπκν-), μέλλ. άνοίξω, άόρ. άνέμξα (και σύνθ. παρκν-), παρκακ. άνέμχα. Παθ. άνοίγομαι και διοίγομαι. παρκατ. άνεμγόμην, μετ' έλ. μέλλ. ώς παθ. άνεμξομαι, άόρ. παθ. άνεμχόθην και διοιχθείς. παρκακ. παθ. άνέμχημαι, ύπερτ. άνεμχόμην, Ρημ. παράγ. άνοιξις.

οΐδα (γνωρίζω) (και σύνθ. συν-, προ-, δι-, προσ-, κατ-), οΐσθαι, οΐδε, Ιστον, Ιστον, Ισμεν, Ιστε, Ισασιν, ύποτακτ. ειδώ, ειδής, ειδή, κτλ., εύκτ. ειδείην, ειδείης, ειδείη, κτλ., προστ. Ισθί, Ιστω, κτλ., άπαρέμφ. ειδέναι, μετοχ. ειδώς, -υία, -ός, ύπερτ. ήδη (και προ-, συν) και ήδειν, ήδησθα και ήδειςθα και ήδεις, ήδει και ήδει ήσμέν, ήστε, ήσαν (και ήδειμεν, ήδειτε, ήδεσαν), μέσ. μέλλ. ώς ένεργητ. είσομαι. Τό μέσ. κατ' άνάλυσιν οΐδα έμαυτόν και πρόοιδα έμαυτόν. Ρημ. επίθ. Ιστέον.

ΣΗΜ. 'Ο οΐδα είναι θ' παρακείμε, εις σημεσίαν ένεστώς μεταπεσών, εις δε τον πληθ. γίνεται εκ βραχυτ. μίξης' ύποτ. ειδώ (=Fe-Fi-ώ), άπαρέμφ. ειδέναι (=Fe-Fi-έναι), μετοχ. ειδώς (=Fe-Fi-ώς).

οἰδέω-ᾧ (πρίσσομαι), παρκατ. ἀνψιδουν, ἀόρ. ᾤθησα καὶ ἀνψι-
δησα. Ῥημ. παρκατ. οἰδησις

οἰκτι-ῥω (εὐσπλαγγνίζομαι, ἔλεᾶ, ἔχω οἰκτον πρὸς τινα) (καὶ
σύνθ. κατ-), παρκατ. ᾤκτιρον, καὶ ἀόρ. ᾤκτιρα. Παθ. οἰκτι-ῥομαι.

ΣΗΜ. Γράφεται καὶ οἰκτεῖρω, ἀλλ' ὀρθή γραφή εἶναι μόνον τὸ οἰκτι-ῥω
διὰ τοῦ Ι, ὡς δεικνύουσι καὶ τὰ ὀνόματα οἰκτιρ-μός καὶ οἰκτιρ-μων ἐν δὲ
ἤτο οἰκτεῖρω, ἔπρεπε ταῦτα νὰ εἴνε οἰκτερ-μός, οἰκτέρμων.

οἰμῶζω (θρηνηῶ, ὀδύρομαι). Μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργητικὸς
οἰμῶζομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἀνψωμῶξα καὶ ἀπψωμῶξα. Ῥηματ. παρκατ.
οἰμωγή.

οἰνοχεῖω ᾧ (κερνῶ εἶνον) καὶ μέλλ. οἰνοχοήσω.

οἶομαι (ἀποθετ. νομίζω) καὶ οἶμαι, οἶει κτλ. (καὶ σύνθ. συν-),
παρκατ. ᾤομην καὶ ᾤμην, ᾤου, ᾤετο κτλ., μέσ. μέλλ. οἶησομαι, ἀόρ.
παθ. ὡς μέσ. ᾤήτην (καὶ σύνθ. συν-, ἀντ-). Ῥημ. παρκατ. οἶησις.

οἰστράω ᾧ (μακικῶς κινεῖμαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ.

οἶχομαι (ἀποθετ. ἀναχωρῶ, φεύγω) (καὶ σύνθ. δι-, ἐξ-, κατ-),
παρκατ. ᾤχομην (καὶ σύνθ. περ-), μέλλ. μέσ. οἶχίσσομαι.

ΣΗΜ. Τὸ οἶχομαι ἔχει σημασίαν παρακειμένου.

οἰωνίζομαι (ἀποθ. ἐκ σημειῶν εἰκάζω), παρκατ. οἰωνίζομην,
ἀόρ. μέσ. εὐκτ. οἰωνίσαίτο, προστ. μετοωνίσασθε (=μετάθεσθε
τὸν φαῦλον οἰωνόν), ἀπαρ. μετοωνίσασθαι. Ῥημ. παρκατ. οἰωνι-
στήριον, οἰωνιστικὸς.

ὀκέλλω (πλησιάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), παρκατ. ἐπώκελλον,
ἀόρ. ᾤκειλα (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἐπ-).

ὀκνέω-ᾧ (βαρύνομαι, φοβοῦμαι, βαρδύνω, ὀκνεύω) (καὶ σύνθ. συν-
ἀπ-, κατ-) παρκατ. ᾤκνουν (καὶ σύνθ. ἐπ-, κατ-), μέλλ. ὀκνήσω
(καὶ σύνθ. ἀπ-, κατ-), ἀόρ. ᾤκνησα (καὶ σύνθ. ἀπ-, κατ-). Ῥημ. ἐπίθ.
ὀκνητέον, ἀποκνητέον.

ὀλιγαρχοῦμαι (ἀποθετ. ὀλιγαρχικῶς κυβερνῶμαι) καὶ ἀόρ. παθ.
ὀλιγαρχηθῆναι.

ὀλιγορέω-ᾧ (ἀμελῶ), παρκατ. ὀλιγῶρουν, μέλλ. ὀλιγωρήσω,
ἀόρ. ὀλιγώρησα (καὶ σύνθ. παρ-, κατ-). Παθ. ὀλιγωροῦμαι, ἀόρ.
παθ. ὀλιγωρήθην καὶ παρκατ. παθ. ὀλιγώρημαι (καὶ σύνθ. παρ-).
Ῥημ. ἐπίθ. ὀλιγωρητέον,

ὀλισθάνω (γλιστρεῶ) καὶ ἀπολισθάνω καὶ διολισθάνω μόνον.

ὀλλυμι (ἀρνίζω, ὀλεθεύω). Μόνον σύνθ. ἀπόλλυμι (καὶ σύνθ.
προσκατ-, ἀντικατ-) καὶ ἀπολλύω καὶ διόλλυμι καὶ ἐξόλλυμι, παρκατ.
ἀπάλλυον καὶ ἀπέλλυον, μέλλων ἐπολλῶ (καὶ σύνθ. συνκατ-,
προσκατ-) καὶ διολῶ, ἀόρ. ἀπώλεσα καὶ σύνθ. συνκατ-) καὶ διώ-
λεσα καὶ ἐξώλεσα, παρκατ. ἀπολάλεκα (καὶ σύνθ. προσκατ-) καὶ διώ-
λάλεκα, ὑπερσυντ. ἀπωλαλέκειν, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀπωλαλέκως
ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι (καὶ σύνθ. προσκατ-, προσκατ-, συνκατ-) καὶ
διόλλυμαι, παρκατ. ἀπαλλύομην (καὶ σύνθ. προσκατ-, συνκατ-), μέσ.
ὡς παθ. ἀπολοῦμαι (καὶ σύνθ. προσκατ-), διολοῦμαι καὶ ἐναπολοῦμαι,
μέσ. ἀόρ. β'. ὡς παθ. ὑπαλλόομην (καὶ σύνθ. προσκατ-, ἐνακατ-, προσκατ-,
συμπκατ-, συνκατ-) καὶ διαλλόομην, παρκατ. β'. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπόλωλα
(καὶ σύνθ. παρκατ-, προσκατ-, προσκατ-) καὶ ἐξόλωλα, διόλωλα, ὑπερσ.
ἀπωλάλειν. Τὸ μέσον κατ' ἀνάγνωσιν ἀπόλλυμι ἐμαυτόν. Σύνθ. ῥημ.
ἐξώλης, προώλης ῥημ. παρκατ. ὀλεθρος.

ὀλοῦζω (φωνάζω μεγαλοφώνως, ἐπὶ γυναικῶς), παρκατ. συν-
ωλόουζον καὶ ἀόρ. ὀλόουζα. Ῥημ. παρκατ. ὀλοουγή.

ὀλοφυ-ῥομαι (ἀποθετ. θρηνηῶ, ὀδύρομαι), παρκατ. ὀλοφυροῦμην,
μέλλ. ὀλοφυροῦμαι, ἀόρ. μέσος ὀλοφυροῦμην (καὶ σύνθετος ἀν-ἀπ-
κατ, προσ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ὀλοφυρθεῖς. Ῥηματ. παρκατ. ὀλο-
φυρμός, ὀλοφυρσις,

ὀμιλέω-ᾧ (συναναστρέφομαι) (καὶ σύνθ. προσ-, ἐξ-), παρκατ. ὠ-
μίλουν, μέλλ. ὀμιλήσω, ἀόρ. ὠμίλησα, παρκατ. ὠμίληκα, ὑπερσ. ὠ-
μίληκειν. Ῥηματ. ἐπίθ. ἀνομίλητος. Ῥηματ. παρκατ. ὀμιλητής,
ὀμιλητικὸς.

ὀμνύμι (ὀμνύω) (καὶ σύνθ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, συνεπ-, ἐξ-, προσ-, προσ-),
παρκατ. ᾤμνυν (καὶ ἐπ-, ξυν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὀμοῦμαι (καὶ
σύνθ. ἐξ-, ἀπ-, δι-), ἀόρ. ᾤμοσα (καὶ ἀπ-, συν-, ἐπ-, ἐξ-, προσ-, προσ-),
παρκατ. ὀμώμοκα (καὶ σύνθ. συν-, ἀντ-, δι-), ὑπερσ. ὀμωμόκειν, μετ'
ὄλ. μέλλ. ἀντομωμοκῶς ἔσομαι. Μέσον διόμνυμαι, ἐξόμνυμαι, ἀν-
τόμνυμαι καὶ ὑπόμνυμαι, παρκατ. μέσ. διωμνύμην καὶ ὑπαμνύμην.
ἀόρ. μέσ. διωμοσάμην, ἐξωμοσάμην καὶ ἀντωμοσάμην καὶ ἀνψυ-
πωμοσάμην καὶ ἐπωμοσάμην καὶ κατωμοσάμην. Παθ. χρόν. μέλλ.

πρθ. ὁμοσθήσομαι, ἀόρ. πρθ. ὁμόσθη, πρρκτ. πρθ. ὁμάροται, ὁ-
μάρονται καὶ μετοχὴ ὁρωμοσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνώμοτος, ἀπώ-
μοτος καὶ τὸ ζυνάμοτον. Ῥημ. πρρζγ. ἀνταμοσία.

ὁμοιοῶ-ᾶ (κἀμνω ὁμοιον) (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, ἀν-, προσ-), πρ-
ρκτ. ὁμοιοῦν (καὶ σύνθ. ἀφ-), μέλλ. ἀνομοιάσω, ἀόρ. ὁμοιοῖσα
(καὶ σύνθ. ἐξ-). Μέσον καὶ πρθ. ὁμοιοῦμαι (καὶ σύνθ. ἀφ-, ἐξ-, ἀν-),
μέλλ. πρθ. ὁμοιωθήσομαι, ἀόρ. πρθ. καὶ ὡς μέσος ὁμοιωθήην (καὶ
σύνθ. ἀφ-), πρρκτ. μέσος καὶ πρθ. ὁμοιωμαι (καὶ σύνθ. ἀφ-). Τὸ μέ-
σον ἀνακλειμ. ὁμοιω ἑμαυτὸν (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ῥημ. πρρζγ. ὁμοί-
οιμα, ὁμοιώσις, ἀνομοιώσις.

ὁμολογέω-ᾶ (λέγω ταύτά, συμφωνᾶ, ὁμολογᾶ) (καὶ σύνθετον
συν-, προσ-, καθ-), πρρκτ. ὁμολόγουν (καὶ σύνθετος συ = προσ-),
μέλλ. ὁμολογήσω (καὶ σύνθ. συν), ἀόρ. ὁμολόγησα (καὶ σύνθ. συν =
δι-, προσ-), πρρκτ. ὁμολόγηκα (καὶ σύνθ. συν), ὑπερσ. ὁμολογή-
κειν καὶ ὁμολογηκῶς ἦν. Παθ. καὶ σπκνιώτ. μέσον ὁμολογοῦμαι
(καὶ σύνθ. ἀν-, προσ-, συν-), μέσον διομολογοῦμαι, πρρκτ. πρθ. καὶ
σπκν. μέσ. ὁμολογοῦμην (καὶ σύνθ. συν-, ἀν-), μέσ. διομολογοῦμην,
μέλλ. μέσ. ὡς πρθ. ὁμολογήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὁμολογησάμην (καὶ
σύνθ. δι-, συν-, ἀν-, ἀνθ=), ἀόρ. πρρθητ. ὁμολογήθην (καὶ σύνθ. δι-,
συν-), πρρκτ. πρρθητ. ὁμολόγημαι (καὶ σύνθ. δι-, προσ-, συν-), μέσ.
διομολόγημαι, ὑπερσ. πρθ. ὁμολογήμην (καὶ σύνθ. προσ-) καὶ διο-
μολογημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐομολόγητος, ὁμολογητέον, διο-
μολογητέον, ἀνομολογητέον. Ῥημ. πρρζγ. ὁμολόγημα.

ὄνειδιζέω (ἐλέγχω, ἐπιτιμᾶ), πρρκτ. ὄνειδιζον, μέλλ. ὄνειδιῶ,
ἀόρ. ὄνειδισα, πρρκτ. ὄνειδικῶς. Τοῦ παθητικοῦ μόνον ὁ ἐνεστώς
ὄνειδιζομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπὶ ὄνειδιστος, ὄνειδιστέον.

ὄνειναι (ὄφελω). Μόνον γ'. ἐνικ. ὄνειναι, ἀπρρ. ὄνινάει καὶ
θηλ. μετοχ. ὄνινάεισα, πρρκτ. ὄφελουν, μέλλ. ὄνησω καὶ ἀόρ. ὄνη-
σα. Μέσον ὄνινάειμαι (καθ' ὀριστικ., εὐκτ. καὶ ἀπαρέμφ. μόνον), πρ-
ρκτ. ὄνινάειμην, μέσ. μέλλ. ὄνησομαι, μέσ. ἀόρ. ὄνημην (ἔνευ ὄ-
ποτκτ., προσκτ. καὶ μετοχῆς). Παθ. ἀόρ. ὄνηθῆναι (= ὄφελη-
θῆναι). Ῥημ. ἐπίθ. ἀνόνητος. Ῥημ. παρ. ὄνησις.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ὄνα· μετ' ἀναδιπλώσεως ἐν μέσῳ τῆς ῥίζης ὄνι-να-

ὀξύνω (κἀμνω τι ὀξύ). Πρρζγ. ταῖς Ἀττικοῖς μόνον σύνθετον πα-

ροξύνω (καὶ σύνθ. συμ.), πρρκτ. παρωξύνον, μέλλ. παρωξύνω, ἀόρ.
παρωξύνω. Μέσ. καὶ πρθ. παρωξύνομαι, πρρκτ. παρωξύνομην, ἀόρ.
παρωξύνη. καὶ ὡς μέσος παρωξύνθην, πρρκτ. παρωξύνωμαι, ὑπερσ.
γ'. ἐνικ. παρωξύνω. Ῥημ. πρρζγ. παρωξυσμός, παρωξυντικός.

ὀπλιζέω (δίδω τινὶ ὀπλα, ἐξοπλιζέω) (καὶ σύνθετος ἐξ-, καθ-), πρρκτ.
ὀπλιζον καὶ ἀόρ. ὀπλιζα (καὶ σύνθ. ἐξ- καθ-). Μέσ. ὀπλιζομαι (καὶ
σύνθ. ἐξ-), πρρκτ. ὀπλιζομην (καὶ σύνθ. ἐξ-), ἀόρ. πρθ. καὶ ὡς μέσ.
συνήθως ὀπλιζθην (καὶ σύνθ. ἐξ-) καὶ ἀόρ. μέσ. ὀπλιζάμην (καὶ
σύνθ. ἐξ-, ἀνθ-) πρρκτ. μέσ. ὀπλιζομαι (καὶ σύνθ. ἐξ-, καθ-) καὶ πρρ-
νίως ὡς πρθ. (καὶ σύνθ. ἀνθ-), ὑπερσ. ὀπλιζομην (καὶ σύνθ. ἐξ-).
Ῥημ. πρρζγ. ὀπλιζις, ὀπλιζισμα, ἐξὀπλιζις, καθὀπλιζις, ἐξὀπλιζισία.

ὄρα-ᾶ (βλέπω) (καὶ σύνθ. ἐν-, ἐρ-, εἰσ-, ἀφ-, πρρ-, δι-, ὑπερ-,
προ-, προσ-, συνδι-, προσκath-), πρρκτ. ὄραων (καὶ σύνθ. ἐρ-, καθ-,
προ-, προσ-, συνδι-, προσκath-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὄφωμαι (καὶ σύνθ. περι-,
κατ-. πρρ-, ἐπ-, δι-, ὑπ-), ἀόρ. εἴ- εἶδον (καὶ συν-, ἐν-, κατ-, ἀπ-,
ἐπ-, πρρ-, περι-, προσ-, ὑπερ-), πρρκτ. ὄραρα καὶ ὄρῶτερον
ὄραρα (καὶ σύνθ. συν-, ἐν-, περι-, ὑπερ-, καθ-) καὶ σπκνίως ὄραρα,
ὑπερσ. ὄραρα καὶ ὄραρακῶς ἦν, εὐκτ. ὄραρακῶς εἶην. Παθ. ὄ-
ράωμαι (καὶ σύνθ. καθ-, ἐρ-, περι-, ὑπ-, ὑπερ-) πρρκτ. πρθ. ὄραω-
μην (καὶ σύνθ. καθ-, ἐρ-, περι-), μέλλ. πρθ. ὄραθήσομαι (καὶ σύνθετ.
περι-). ἀόρ. πρθ. ὄραθην (καὶ σύνθ. ὑπερ-, περι-, κατ-, πρρ-), πρρκτ.
πρθ. ὄραμαι (καὶ σύνθ. προσ-, πρρ-, ὑπερ-) καὶ σπκνίως ὄραμαι, ὄ-
ραται (καὶ κατ-) καὶ περιῶφθαι. Μέσ. προοράωμαι, ὑφοράωμαι τι καὶ
περιοράωμαι τι, πρρκτ. μέσ. προοράωμην, μέσ. ἀόρ. β'. προοράωμην.
ὑπειδόμεν καὶ συνειδόμεν. Τὸ μέσ. αὐτοπρθ. κατ' ἀνάγκη. ὄρα
ἑμαυτὸν καὶ περιορᾶ ἑμαυτὸν. Ρημκτ. ἐπίθ. προῶπτος, ὑποπτος,
κάτοπτος, ἄοπτος, ἀνύποπτος, εὐσύνοπτος, ἀσύνοπτος, ἀπερίο-
πτος, εἴσοπτος, ὄρατός, ὄραρατός, δυσὄρατος, προὄρατός, περιο-
πτέον, ὑπεροπτέον, παροπτέον, κατοπτέον. Ῥημ. πρρζγ. ὄρατις,
ὄραμα, ὄραματός, ὄραμα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ὄρα-, ὄπ-, καὶ Fiδ-, ἐξ ἧς εἶδον (= εἶδον)

ὀργίζω (παροργίζω τινά) (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ὀργισῶ, ἀόρ.
ὀργισα (καὶ σύνθ. ἐξ-). Μέσ. ὀργίζομαι, πρρκτ. ὀργίζομην, μέλλ.
ὀργισομαι καὶ πρθ. ὡς μέσ. ὀργισθήσομαι (καὶ σύνθ. συν-), ἀόρ. πρθ.

ὡς μέσ. ὀργίσθην (καὶ σύνθ. συν-, πκρ-), πκρκκ. μέσ. ὀργισμαι Ἰημ. ἐπίθ. ὀργιστέον.

ὀρέγω (ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας) καὶ ἄβρ. ἄρεζα. Μέσον ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι) (καὶ σύνθ. ἐπ-), πκρκτ. ὀρεγόμην, μέλλ. μέσ. ἐπορέζομαι, ἄβρ. πκθ. ὡς μέσ. ὀρέχθην καὶ ἄβρ. μέσ. ὀρεζάμην. Προσχηματισμὸς αὐτοῦ εἶνε τὸ ἀποθ. ὀριγνῶραι καὶ ἄβρ. πκθ. ὡς μέσ. ὀριγνηθῆναι. Ἰημ. πκράγ. ὀργυιά.

ὀρμάω-ῶ (βᾶλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ) (καὶ σύνθ. προ-, παρ-, συν-, ἐξ-), πκρκτ. ὀρμαιν (καὶ σύνθ. πκρ-), μέλλ. ὀρμήσω, ἄβρ. ὀρμησα (καὶ σύνθ. ἀφ-, ἐξ-, συναξ-, προ-), πκρκκ. ὀρμηκα. Μέσ. ὀρμῶμαι (καὶ σύνθ. ἀφ-, ἐξ-), πκρκτ. μέσ. ὀρμάμην (καὶ σύνθ. ἐξ-), μέσ. μέλλ. ὀρμήσομαι, ἄβρ. πκθ. ὡς μέσ. ὀρμήθην (καὶ σύνθ. ἀφ-), πκρκκ. μέσ. ὀρμημαι (καὶ σύνθ. ἐξ-, προ-), ὑπερσ. μέσ. ὀρμήμην (καὶ σύνθ. ἐξ-). Τὸ ὀρμῶ καὶ συναξορμῶ εἶνε=καὶ τῷ ὀρμῶμαι. Ἰημ. πκράγ. ὀρμή, ἀφορμή, ἐξορμή, παρόρμησις, ὀρμητήριον.

ὀρμέω-ῶ (ἀράζω) (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἐφ-, ἀνθ-, περι-), καὶ πκρκτ. ὀρμουν (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἐφ-, περι-, ἀνθ-). Πκθ. ἐφορμείσθαι (=πολιτοκραεῖσθαι, ἀποκλειεῖσθαι) καὶ ἐφορμούμενος. Ἰημ. πκράγ. ἐφόρμησις.

ὀρμίξω (φέρω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα) καὶ ἐξορμίξω, πκρκτ. ἐξ- ὀρμιξον καὶ ἄβρ. ὀρμισα (καὶ σύνθ. ἐξ-, προσ-, συν-, μεθ-, περι-, πκρ-). Πκθ. ὀρμίξομαι Μέσ. ὀρμίξομαι (καὶ σύνθ. προσ-), πκρκτ. μέσ. ὀρμιξόμην, μέλλ. μέσ. ὀρμιούμαι (καὶ σύνθ. προσ-), ἄβρ. μέσ. ὀρμισάμην (καὶ σύνθ. καθ-, μεθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ἐγκαθ-), ἄβρ. πκθ. ὡς μέσ. ὀρμισθην (καὶ σύνθ. καθ-, εἰσ-). Ἰημ. πκράγ. προσόρμισις.

ὀρύττω (σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακκ) (καὶ σύνθετον δι-, κατ-, ἐξ-), πκρκτ. ὀρυττόν (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐξ-, παρ-), μέλλων διορύξω καὶ κατορύξω, ἄβρ. ὀρυξα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κκτ-). Πκθ. ὀρύττομαι (καὶ σύνθ. δι-, ἐξ-, κατ-), πκρκτ. κατωρυττόμην, μέλλ. πκθ. κατορυχθήσομαι, ἄβρ. πκθ. περιωρύχθην καὶ κατορύχθην, πκθ. παρκκ. ὀρώρυγμα (καὶ δι-, κατ-), ὑπερσ. πκθ. ὀρώρυκτο (καὶ δι-). Ἰημ. ἐπίθετ. ὀρυκτός. Ἰημ. πκράγ. ὀρυγμα, διόρυγμα, διῶρυξ (διῶρυχος), τοιχωρύχος.

ὀρχοῦμαι (ἀποθ. χορεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), πκρκτ. ὀρχοῦμην,

μέλλ. μέσ. ὀρχήσομαι, ἄβρ. μέσ. ὀρχησάμην (καὶ σύνθ. ἐξ-) Ἰημ. πκράγ. ὀρχησις, ὀρχησιτής, ὀρχηστικός.

ὀσφραίνομαι (ἀποθετ. μυρίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώσ. Ἰημ. πκράγ. ὀσφρησις.

ὀφείλω (χρεωστῶ) (καὶ σύνθ. πκρ-, ἐν-), πκρκτ. ὀφείλον (καὶ σύνθ. προσ-), μέλλ. ὀφείλῃσω, ἄβρ. ὀφείλῃσαι (καὶ σύνθ. ἐπ-), ἄβρ. β' ὀφείλον, ὑπερσ. ὀφείλῃκειν. Πκθ. ὀφείλομαι (καὶ σύνθ. προσ-, ἐν-, προ-), πκρκτ. ὀφείλόμην (καὶ σύνθ. προσ-) καὶ ἄβρ. πκθ. ὀφείλῃσεια. Ἰημ. πκράγ. ὀφείληρα.

ὀφλισκάνω (καταδικάζομαι εἰς τι) (καὶ σύνθ. προσ-), πκρκτ. ὀφλισκάνον, μέλλ. ὀφλήσω (καὶ σύνθ. προσ-), ἄβρ. β'. ὀφλον (καὶ προσ-) ἔνευ προστκκτ. πκρκκ. ὀφληκα, ὑπερσ. ὀφλήκειν καὶ ὀφληκός ἦν. Πκθ. πκρκκ. ὀφλημένος. Ἰημ. πκρ. ὀφληρα.

ὀχετεύω (φέρω δι' ὀχέτου) (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἀπ-, πκρ-), πκρκτ. ὀχετεύον καὶ ἄβρ. ὀχετεύομαι. Μέσ. ἄβρ. ἐπαχετεύομην. Πκθ. πκρκκ. ἀπωχετευμένος.

ὀχέω-ῶ (φέρω τινὰ ἐπὶ ὀχλήματι, κκτῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώσ. ἐνεστ. Μέσ. ὀχοῦμαι (=φέρομαι ἐπὶ ὀχλήματι) (καὶ ἐπ-), πκρκτ. μέσ. ὀχοῦμην καὶ παρωχοῦμην. Ἰημ. πκράγ. ὀχημα, ὀχησις.

II

παιανίζω (ἄδω παιάνη), πκρκτ. ἐπαιάνιζον (καὶ σύνθετ. συν-) καὶ ἐπαιώνιζον, ἄβρ. ἐπαιάνισα καὶ ἐπαιώνισα. Πκθητικ. ὑπερσ. ἐπεπαιώνιστο. Ἰημ. πκράγ. παιανισμός.

παιδαγωγέω-ῶ (ἀγκυτρέφω παιδα) (καὶ σύνθ. δια-), πκρκτ. ἐπαιδαγῶγον, μέλλ. παιδαγωγῆσω. Πκθ. διαπαιδαγωγοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς πκθ. παιδαγωγῆσομαι καὶ ἄβρ. πκθ. ἐπαιδαγωγῆθην.

παιδεύω (διδάσκω, ἀγκυτρέφω), πκρκτ. ἐπαιδεύον, μέλλ. παιδεύσω, ἄβρ. ἐπαιδεύομαι, πκρ. πεπαιδευκα. Πκθ. παιδεύομαι, πκρκτ. ἐπαιδευόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. πκθ. παιδευθήσομαι καὶ σπανίως μέσ. μέλλ. ὡς πκθ. παιδεύομαι, ἄβρ. πκθ. ἐπαιδευθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν- προ-), πκρκκ. πκθ. πεπαιδευμαι, ὑπερσ. πκθ. ἐπεπαιδευμην, πκρκκ. μέσ. πεπαιδευμαι. Ἰημ. ἐπίθ. παιδευτός, ἀπαι-

δευτος, παιδευτέος κχι παιδευτέον. Ῥημ. παράγ. παιδευμα, παιδευσις, παιδεία, παιδευτής.

παίζω (παίζω, κταγελω) (κχι σύνθετ. άντι-, προσ-), παρκτ. έπαιζον (κχι προσ-), μέλλ. δωρ. παιζοῦμαι, άόρ. έπαισα (κχι σύνθετ. προσ-) Παθ. παρκκ. προστ. πελαίσω, άπαρμψ. πεπαίσσθαι κχι μετοχ. διαπεπαισμένος. Ῥημ. παράγ. παιδιά κχι παιγνιον, σύνθετ. συμπαιστής, συμπαιστωρ.

παίω (κτυπῶ, πληγῶν) (κχι σύνθετ. παρκκ-), παρκτ. έπαιον, μέλλ. παίω, άόρ. έπαισα, παρκκ. υπερπαίπεκα (= υπερβέβληκα). Παθ. παίομαι, παρκτ. έπαιόμην κχι άόρ. μέσ. έπαισατο (τόν μηρόν). Ῥημ. παράγ. άνάπαιστος.

παλαίω (παλαίω) (κχι σύνθ. προσ-), παρκτ. έπάλαιον (κχι σύνθ. προσ), άόρ. έπάλαισα (κχι σύνθ. κατ-). Ῥημ. έπίθ. δυσπάλαιστος. Ῥημ. παράγ. πάλαισμα, παλαιστής, παλαιστρα.

πάλλω (κινῶ, σείω) κχι παθ. ένεστ. πάλλομαι μόνον. παραινῶ (συμβουλεύω), παρκτ. παρήνουν, μέλλ. παραινέσω, κχι σπανιώτ. μέσ. μέλλ. ως ένεργ. παραινέσομαι, άόρ. παρήνεσα, παρκκ. παρήνεκα. Παθ. παραινοῦμαι, άόρ. παθ. παρηνήθη, παρκκ. παρήνημαι. Ῥημ. παράγ. παραίνεσις.

παραιτούμαι (παρακαλῶν ζητῶ τι παρά τινος) άποθετ., παρκτ. παρητούμην, μέσ. μέλλ. παραιτήσομαι, μέσ. άόρ. παρητησάμην. Ῥημ. έπίθ. παραιτητός, άπαραίτητος. Ῥημ. παράγ. παραίτησις.

παρακλεύομαι, ὄρα κλεύω.

παραμυθέομαι-οῦμαι (άποθετ. = παρηγορῶ), παρκτ. παρεμυθοῦμην, μέτ. μέλλ. παραμυθήσομαι κχι μέσ. άόρ. παρεμυθησάμην. Ῥημ. έπίθ. είπαραρύθητος, δυσπαραμύθητος, παραμυθητέον.

παρανομέω-ῶ (κάμνω τι παράνομον), παρκτ. παρενόμουν, άόρ. παρενόμησα, παρκκ. παρανενόμηκα, ύποτακτ. παρανενομικώς ὦ, ύπερσ. παρενενομίκειν. Παθ. παρανομοῦμαι, άόρ. παθ. παρανομηθείς κχι παρκκ. παθ. παρανενομήσθαι. Ῥημ. παράγ. παρανόμημα.

παρασκευάζω (έτοιμάζω) (κχι σύνθ. συμ-, προσ-), παρκτ. παρεσκευάζον, μέλλ. παρασκευάσω, άόρ. παρεσκεύασα (κχι συμ-), παρκκ. παρεσκεύασα (κχι συμ-) ύπερσ. παρεσκευάκειν. Μέστον παρασκευάζομαι (κχι άντι-), παρκτ. παρεσκευαζόμην (κχι άντι-), μέλλ.

παρασκευάσομαι, άόρ. παρεσκευασόμην (κχι σύνθ. επι-, συμ-), παρκκ. παρεσκεύασομαι, ύπερσ. παρεσκευασόμην κχι παρεσκευασμένος ήν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. παρεσκευασμένος έσομαι. Παθητ. παρασκευάζομαι, παρκτ. παρεσκευαζόμην, μέλλ. παρασκευασθήσομαι, άόρ. παρεσκευασθήν, παρκκ. παρεσκεύασμαι, ύπερσ. παρεσκευασόμην κχι παρεσκευασμένος ήν. Ῥημ. έπ. παρασκευαστός κχι παρασκευαστέον. Τῶ μετ. κχι παρασκευάζω έραυτόν. Ῥημ. παράγ. παρασκευαστής, παρασκευασμα, παρασκευαστικός.

παρηθῶ ὄρα ήθῶω-ω.

παροινοῦ-ῶ (κακῶ διὰ μέθην, ὀβρίζω), παρκτ. έπαρφηνον, άόρ. έπαρφηνησα, παρκκ. πεπαρφηνηκα. Παθ. παροινοῦμαι (ὀβρίζομαι) κχι άόρ. παθ. έπαρφηνήθη.

παρρησιάζομαι (άποθ. μεσυχμαρίζομαι παρρησίαν, έλευθεροστομίαν), παρκτ. έπαρρησιαζόμην, μέλλ. μέσ. παρρησιάζομαι, άόρ. μέσ. έπαρρησιαζήν, παρκκ. μέσ. πεπαρρησιασομαι. Παθητ. παρκκ. τῶ πεπαρρησιασμένα (= τῶ μετῶ παρρησίας είρημένα).

πάσχω (πάσχω) (κχι σύνθ. άντι-, προσ-), παρκτ. έπασχον (κχι άντ-), μέλλ. μέσ. παίσομαι (κχι προσ-), άόρ. ὄ' έπασον, παρκκ. ὄ' πέπονθα (κχι προσ-, προσ-), ύποτ. πεπόνθαι, έκτ. ποπονθάς είην κχι σπκν. πεπόνθομοι, ύπερσ. έπεπόνθειν κχι πεπονθάς είην, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπονθάς έσομαι. Τῶ εὔ πάσχω κχι κακῶς πάσχω εἶνε ως παθητ. τοῦ εὔ ποιῶ κχι κακῶς ποιῶ.

πατάσσω (κτυπῶ). Μόνον ὄ άόρ. έπάταξα, σί δέ έλλείποντες χρονοί άνεπληροῦνται ὑπό τοῦ τέτατω κχι παίω.

παύω (κάμνω τινά νῆ παύση, άποτρέπω, κταπαύω) (κχι σύνθ. άνκ-, άπο, κτα-), παρκτ. έπαυον (κχι σύνθ. άν-), μέλλ. παύσω (κχι σύνθ. κτα-), άόρ. έπαυσα (κχι σύνθ. άν-, άπο-, δι-, κτα-), παρκκ. πέπαυκα. Μέσ. κχι παθ. παύομαι (κχι σύνθ. άπο-, δια-, άνκ-, κτα-), παρκτ. μέσ. έπαυόμην (κχι μέσ. άν-), μέλλ. μέσ. κχι ως παθ. παύσομαι (κχι μέσ. μόνον άνκ-), μέλλ. παθ. παυσθήσομαι, άόρ. μέσ. έπαυσάμην (κχι σύνθ. άν-, δι-, έξ-), άόρ. παθ. έπαυσθήν, παρκκ. μέσ. κχι παθ. πέπαυμαι (κχι σύνθ. άνκ-, κτα-), ύπερσ. μέσ. έπέπαυτο κχι παθ. διεπέπαυτο. Ῥημ. έπίθ. άπαυοτος, δυσκατάπαυτος κχι παυτέον. Ῥημ. παράγ. παύλα, άνάπαυλα, άνάπαυσι, άνάπαυτήριος.

παχύνω (λάμνω τινά παχύν) και άόρ. επάχυνα. Μέσ. και παθ. παχύνομαι.

πειθω (καταπειθω) (και σύνθ. άνα-, μετ-, συμ-, παρ-, συνκιν-), παρκτ. έπειθον (και άν-, συν-, συνκιν), μέλλ. πείσω (και άνα-), άόρ. έπεισα (και άν-, μετ-, συν-), παρκκ. πέπεικα (και άνα-), ύπερσ. έπεπεικείν. Μέσ. και παθητ. πείθομαι (και σύνθ. άνα-) και παθητ. μεταπειθόμεναι, παρκτ. μέσ. έπειθόμεν, παρκτ. παθητ. άνεπειθόμεν, μέλλ. μέσ. πείσομαι, μέλλ. παθ. πεισθήσομαι (και άνα-, μετ-, συμ-), άόρ. παθητ. και ώς μέσ. έπεισθην (και άν-, μετ-), μέσ. άόρ. έ' επιθόμεν, παρκκ. μέσ. και παθητ. πεπεισμένος (και άνα-), ύπερσ. μέσ. και παθητ. έπεπεισμεν, μετ' όλ. μέλλ. πεπεισμένος έσομαι. Παρκκ. έ' ενεργητ. ώς μέσ. πέποιθα (=έχω πεποίθησιν, θαρρώ), ύπερσ. έπεποιθείν. Ήρμ. επίθ. εύπειστος, δύσπειστος, μεταπειστος, δυσανάπειστος και πειστέον. Το μέσ. και πείθω έραυτόν. Ήρμ. παράγ. πειθώ.

πεινώ, **πεινής**, **πεινή**, κτλ. (έχω πείναν, πεινώ), παρκτ. έπεινώων, μέλλων πεινήσω, άόρ. έπεινήσα, παρκκ. πεπεινήκη.

ΣΗΜ. Το ρήμα ήτό ποτε πεινώ-πεινώ, πεινήεις-ής, κτλ., διά τούτο συναιρείται εις Η και ουχι εις Α.

πειράω-ω (λαμβάνω πείραν και λόγους προτείνω επ' αίσχυρας σημασίας), παρκτ. έπειρών, μέλλ. πειράσω (και σύνθετ. άπο-, κατα-), άόρ. έπειράσα, (και άπ-). Μέσ. πειράμαι (και άπο-, δια-), και παθ. πειράμαι (επ' αίσχυρας σημασίας) και ναύς αναπειρωμένη (=εις την θάλασσαν άφιεμένη προς δοκιμήν), παρκτ. μέσ. έπειρώμεν (και άν-, άπ-), μέλλ. μέσ. πειράσομαι (και δια-), άόρ. παθ. ώς μέσ. έπειράθην (και άπ-, δια-) και μέσ. άόρ. έπειρασάμεν. σπανιώς. άόρ. παθ. μετ' παθ. διαθ. πειραθείς, παρκακίμ. μέσ. πεπειράμαι (και δια-). Ήρμ. επίθ. άπειρατος, πειρατέος, έον και άπόπειρα-

Ήρμ. παραγ. πείρασις.

πέμπω (στέλλω) (και σύνθ. όρα παρκτ.), παρκτ. έπεμπον (και σύνθ. άν-, άπ-, δι-, εισ-, έξ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, συν-, συμπρο-), μέλλ. πέμψω (και σύνθετ. άπο-, άνα-, έκ-, μετα-, προ-, συμ-), άόρ. έπεμψα (και σύνθ. άπ-, άν-, άντ-, δι-, εισ-, έξ-, μετ-, κατ-, προ-, προς-, προσε-, πρόσ-, παρ-, περι-, συν-, συμπρο-, συνεξ-, ύπ-), παρκακίμ. πέπομφα (και σύνθ. έκ-, προ-), ύπερσ. έπεπόμφειν (και σύνθετ. δι-),

και εκπεπομφής ήν. Παθητ. πέμπομαι (και σύνθ. εισ-, εκ-, άνα-, παρ-, έπι-, προ- και μέσ. σύνθ. πέμπομαι (μετ' τής άπο-, μετ-, επιμετ-), παρκτ. παθ. έπεμπόμεν και μέσ. σύνθ. έπεμπόμεν (μετ' τών μετ-, προ-, έξ-, δι-, άπ-), μέσ. μέλλ. μεταπέμπομαι, μέλλ. παθητ. εκπεπομφήσομαι, άόρ. μέσ. σύνθ. έπεμψάμεν (μετ' τών άπ-, μετ-, δι-, προσμετ-, προκπ-), άόρ. παθητ. έπεμψήν (και σύνθ. άπ-, κατ-, εισ-, παρ-, ύπ-, έπ-, παρ-, προ-, προκπ-, συν-, μετ-, έξ-, περι-), παρκακίμ. παθ. πεπεμμένος (και σύνθετ. μετα-) και τρίτ. ένικ. προπέπεμπται, ύπερσυντ. προδπέπεμπτο και έξελεπεμπτο και μεταπεπεμμένοι ήσαν. Ήρμ. επίθ. πεμπτός, κατάπεμπτος, ύπόπεμπτος, πεμπτέον και μεταπεμπτέος. Ήρμ. παράγ. πομπή, πέμφις.

πενθέω-ω (έχω πένθος, πενθω τινά), παρκτ. επένθουν, μέλλ. συμπενθήσω. άόριτος επένθηρα (και σύνθετ. συν-), παρκακίμ. συμπενθήκη. Παθ. πενθούμαι.

πένομαι (επι πένης) άποθετ. και παρκτ. επενόμεν.

πέπρωται όρα πορείν

περαίνω (φέρω τι εις πέρας, τελειώνω) (και σύνθ. δια-, διακ-), παρκτ. επέραινον, μέλλ. περανώ, άόρ. επέρανα (και σύνθ. δι-, συν-, συνδ-). Παθητ. περαίνομαι (και δια-, εκ-), παθ. παρκτ. επεραινόμεν, άόρ. παθ. επεράνθην (και δι-, συν), μέλλ. μέσ. διαπερανούμαι, άόρ. μέσ. διεπερανώμεν και συνεπερανώμεν, παρκκ. παθ. πεπεράνται και διαπεπεράνται, προσκτ. πεπεράνθω (και σύνθ. δια-), άπκ. πεπεράνθαι (και σύνθ. δια-), μετοχή πεπερασμένος, ευντ. πεπερασμένον ειη Ήρμ. επίθ. άπεραντος, διαπεραντέον.

περάω-ω (περῶ) (και σύνθετ. δια-, εκ-, διακ-, συνκ), μέλλ. περάσω, άόρ. διεπεράσα, παρκκ. πετέρακα.

περιέπω όρα έπω.

πετάννυμι (άνοίγω). Σύνθ. μόνον αναπετάννυμι και περιπεταννώ, παρκτ. ανεπετάννυν, άόρ. ανεπέτᾶσα. καταπέτᾶσσ, περιεπέτᾶσα, επεπέτᾶσα, προσεπέτᾶσσ. Παθητ. αναπετάννυμαι, παρκτ. ανεπεταννώμεν και παρκκ. αναπέτᾶμαι και καταπέτᾶμαι.

ΣΗΜ. Ήρμ. πετισ-, πετάννυμι (=πετίσ-νομι), επέτᾶσσ (=επέτασσ δι' άπλοποίησης τών δύο Σ, διά τούτο δέν τρέπεται τό Α εις Η.

πέτομαι (άποθετ. πετώ) (και σύνθ. δια-, συνδισ-), μέλ. αναπή-
7

σομαι, ἄορ β'. σύνθετος—ἐπτόμην (μετὰ τῶν δια-, ἐξ-, ἀν-, προσ- ἐπι-, ἀπ-) ἔνευ προστακτικῆς.

πήγνυμι (πήγω τι) (καὶ σύνθ. συμ-, παρκατα-) καὶ πηγνύω, ἄορ. ἐπηξα (καὶ σύνθ. δι-, κατ-, ἐπ-). Παθ. ἢ μέσον πηγνύμαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, συμ-), παρκατ. ἐπηγνύρην (καὶ σύνθ. περι), εὐκτ. πήγνυτο, μέλλ. παθητ. παγήσομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-), ἄορ. παθ. ἐπάγην (καὶ σύνθ. συν=), ἄορ. μέσ. παρεπηξάμην, παρκατ. ἐνεργ. ὡς μέσος πέπηγα (καὶ σύνθ. συμ-, παρκα-), ὑπερσ. ἐπεπήγειν. Ῥημ. ἐπίθ. πηκτός. Ῥημ. παράγ. πήξις.

πηδᾶω (πηδῶ, πάλω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκδικ-, κατα- ἐπι-, παρκα-, προσ-, ὑπερ-, ἐπεισ-), παρκατ. ἀπεπήδων καὶ ἀνεπήδων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπιπηδήσομαι, ἄορ. ἐπήδησα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, κατ-, παρ-, ὑπερ-, εἰσ-), παρκατ. ἐκπεπήδηκα, εἰσπεπήδηκα καὶ ὑπερπεπήδηκα, ὑπερσ. ἐξεπεπήδηκειν καὶ ἐκπεπήδηκώς ἦν. Ῥημ. παράγ. πήδησις.

πιέζω (σφίγγω, στενοχωρῶ) (καὶ σύνθ. συμ-), παρκατ. ἐπιέζον, ἄορ. ἐπίεσα (καὶ σύνθ. συν-). Παθ. πιέζομαι (καὶ σύνθ. συμ=), παρκατ. ἐπιεζόμεν καὶ ἄορ. παθ. ἐπίεσθην. Μέσον πιέζω ἑμαυτόν.

πίμπρωμι (γεμίζω) (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, ἐμ-, ἐκ-, συγκατα-), παρκατ. ἐπίμπρην (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐν-, ἐξ-), μέλλ. ἐμπλήσω καὶ ἀναπλήσω, ἄορ. ἀνέπλησα, ἐνέπλησα, ἐξέπλησα, ἀπέπλησα, ἐπέπλησα, ἀντενέπλησα, παρκατ. ἐμπέπληκα. Μέσον καὶ παθ. πίμπρᾶμαι (καὶ σύνθετον ἀνα-, ἐμ-, ἀντεμ-, ὑπερ-, ὑπο-, κατα-), παρκατ. ἐνεπιμπλάμην καὶ ἀνεπιμπλάμην, μέλλ. παθ. ἐμπλησθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐνεπλησάμην καὶ ἄορ. μέτ. β'. ἐνεπλήμην (σπικνώτατα), ἄορ. παθ. ὡς μέσος ἐπλήσθην (καὶ σύνθ. ἐν-, ἀπ-, ὑπ-) καὶ παθ. ἐνεπλήσθην, περιεπλήσθην καὶ διεπλήσθην, παρκατ. παθ. ἐμπέπλησται καὶ μέσ. διαπεπλησμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπληστος καὶ ἐμπληστέος.

ΣΗΜ. Ῥιζ. πλα-, πλη- καὶ ἀναδιπλώσει πίμπρωμι, τὸ δὲ παρεντιθέμενον Μ. οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πίμπρωμι (καίω) καὶ συνήθως σύνθ. ἐμπίπρωμι, παρκατ. ἐνεπίμπρην καὶ περιεπίμπρην, μέλλ. ἐμπρήσω, ἄορ. ἐνέπρησα. Παθ. ἐμπίμπραμαι καὶ παραπίμπραμαι, ἄορ. παθ. ἐνεπρήσθην.

ΣΗΜ. Ῥιζ. πρ-, πρη- καὶ ἀναδιπλώσει πίμπρωμι, τὸ δὲ παρεντιθέμενον Μ. οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πίνω (πίνω) (καὶ σύνθ. προ-, συμ-, ἐπι-, ὑπερ-, ὑπο-, ἐκ-, δια-), παρκατ. ἐπίνον (καὶ προ-, συν-, κατ-, ὑπ-), μέλλ. πίνομαι (καὶ συμ-, ἐκ-) ἄορ. θ. ἐπιον (καὶ προ-, ἐξ-, συν-, ὑπ-, ἐν-), παρκατ. πέπακα (καὶ προ-, ὑπο-, ἐκ-). Παθ. παρκατ. ἐπινόμην. ἄορ. παθ. καταπόθην καὶ προεπόθην, καὶ παρκατ. παθ. προπέποιται. Ῥημ. ἐπίθ. οὐσιαστικόν, ἄποτος, ποτέος, ποτέον. Ῥημ. παρ. πότος, πόσις, συμπότης, πόμα, ἔκτωμα, ποτήριον.

πιπράσκω (πάλω). Μόνον ὁ παρκατ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακώς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, μετ' ὄλ. μέλλ. ὡς παθ. πεπράσομαι, ἄορ. παθ. ἐπράθην, παρκατ. παθ. πέπραμαι, (καὶ σύνθ. ἐκ-), ὑπερσ. ἐπέπρωτο. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πάλω. Ῥημ. ἐπ. ἀπρατος, πρατέος. Τὸ μέσον κατ' ἀνάγκ. πέπρακα ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. πράσις, πρατήρ.

πίπτω (πίπτω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, ὑπο-, δια-, συμ-, ἀνα-, κακα-, περι-, μετα-, προσ-, παρκα-, ἐμ-, συνεισ-, παρεμ-, ἐπεισ-), παρκατ. ἐπίπτον (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐξ-, συν-, μετα-προσ-, παρκα-, ἐν, εἰσ-), μέλλ. δωρ. πεσοῦμαι, (καὶ σύνθ. ἐπι-, ἐκ-, συμ-, προσ-, ἐμ-, εἰσ-, ὑπο-), ἄορ. β' ἔπεσον (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐξ-, ὑπ-, δι-, συν-, ἀν-, κατ-, περι-, μετ-, προσ-, παρκα-, ἐν-, εἰσ-, συνεισ-, ἐπεισ-, προ-), παρκατ. πέπτωκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προσ-, παρκα-, ἐμ-, εἰσ-). ὑπερτυντ. ἐπεπτώκειν (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἀν-, κατ-, ἐν-, μετ-) καὶ περιπεπτώκως ἦν, ὑποτακτ. ἀναπεπτώκως ὦ, συμπεπτώκως ὦ, εὐκτ. πεπτώκως εἶην καὶ ἐμπεπτώκως εἶην καὶ ἐμπεπτώκοι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀρετάπτωτος. Τὸ αἵπτω εἶνε καὶ ὡς παθ. τοῦ βάλλω. ὡς ἐκβάλλω τῆς πόλεως καὶ παθ. ἐκπίπτω τῆς πόλεως. Ῥημ. παράγ. πτώμα, πτώσις καὶ ἀπτώς.

πλανᾶω (ἀποπλανῶ, ἐξαπκτῶ) (καὶ σύνθ. ἀπο-), παρκατ. ἐπλάνων καὶ παρκατ. πεπλανηκώς. Μέσ. καὶ παθ. πλανᾶμαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, περι-), παρκατ. μέσ. ἐπλανώμην, μέσ. μέλλ. πλανήσομαι, ἄορ. παθ. ὦ μέσ. ἐπλανήθην (καὶ σύνθ. ἀπ-), παρκατ. πεπλάνημαι. Ῥημ. ἐπίθ. πλανητός, πλανητέον. Ῥημ. παρκατ. πλάνησις, ἀποπλάνησις, πλάνης, ἀπλανής.

πλάττω (μορφῶνω, πλάττω, ψεύδη λέγω) (καὶ σύνθ. ἀνα-, συμ-,

μετα-), παρκατ. ἐπλαττον, ἀόρ. ἐπλάσσα (καὶ σύνθ. συν-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. πλαττομαι (καὶ σύνθ. δι-). παρκατ. μέσ. ἐπλαττόμην, ἀόρ. μέσος ἐπλασσάμην, ἀόρ. παθ. ἐπλάσθην, παρκατ. μέσ. καὶ παθ. πέπλασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. πλαστός, εὐπλαστός, ἀδιάπλαστός. Ῥημ. παράγ. πλάσμα, πλάστης, πλαστικός, κοροπλάσος.

πλέκω (πλέκω, τεχνάζομαι δόλους) (καὶ σύνθ. συμ-, ἐμ-, δια-, περι-, ἀντιδια-), ἀόρ. ἐπλέξα (καὶ σύνθ. συν-, δι-). Παθ. πλέκομαι (καὶ σύνθ. περι-), μέσος συμπλέκομαι, παρκατ. μέσ. συνεπλεκόμην, ἀόρ. παθ. ἐπλέχθην (καὶ σύνθ. συν-), ἀόρ. εἴ' παθ. καὶ ὡς μέσ. συνεπλάκην, ὡς παθ. δὲ διεπλάκην καὶ ἐνεπλάκην, παρκατ. παθ. ἐπλεγμαι (καὶ σύνθ. ἐμ-, περι-, ἐγκατα-), μέσ. καὶ παθ. συμπέπλεγμαι. Ῥημ. ἐπίθ. πλεκτός. Ῥημ. παράγ. πλέγμα, πλοκή, πλόκανον.

πλέω, πλεῖς, πλεῖ, κτλ. (πλέω) (καὶ σύνθ. δι-, εἰς-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, κατα-, προσ-, ἀνα-, παρκατ-, προ-, συμ-, ἀπο-, δια-, ἐπανα-, συνεπι-, ἐπεισ-, ἀντεκ-), παρκατ. ἐπλεον (καὶ δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἀπ-, κατα-, περι-, συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντεπ-, ἐπεισ-, ἐπιξ-), μέλλ. μέσ. πλεύσομαι (καὶ εἰς-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, κατα-, συμ-) καὶ διαφ. πλευσούμαι (καὶ εἰς-, συμ-, ἀπο-, ωνεκ-, ἐπεισ-), ἀόρ. ἐπλευσα, (καὶ δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἐν-, ἀπ-, κατ-, συν-, περι-, παρ-, προσ-, συνεξ-, συνεισ-), παρκατ. πέπλευκα (καὶ εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, κατα-, παρκατ-, δια-, περι-, συμ-, ἐπανα-), ὑπερσ. εἰσαεπλεύκειν, παρεπεπλεύκειν καὶ περιεπεπλεύκειν. Παθ. παρκατ. πεπλευσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπλευστός καὶ πλευστέον. Ῥημ. παράγ. [πλόος] πλοῦς, ἐκπλοῦς, ἐπίπλοῦς, ἐπέκπλοῦς, παράπλοῦς.

πλήθω (εἰμί πλήρης). Μόνον ἡ θηλ. μετοχ. πλήθουσα.
πλήττω (μισυπῶ) Ἄπλοῦν εἶναι τὸ παῖω καὶ τύπτω, ὃ δὲ πλήττω, σύνθ. ἐκπλήττω, ἐπιπλήττω καὶ καταπλήττω, παρκατ. ἔπαιον καὶ ἔτυπτον, σύνθετος δὲ ἐξέπληττον, ἐπέπληττον καὶ κατέπληττον, μέλλ. παῖσω καὶ τυπήσω καὶ σύνθ. ἐκπλήξω, ἐπιπλήξω, καταπλήξω, ἀόρ. ἔπαισα, ἐπάταξα καὶ σύνθ. ἐξέπληξα, ἐπέπληξα, κατέπληξα, παρκατ. πέπληγα. Παθ. τύπτομαι, ἐπιπλήττομαι, μέσον δὲ ἐκπλήττομαι, παρκατ. παθ. ἐτυωτόμην καὶ μέσ. ἐξέπληττόμην, μέλλ. παθ. πληγήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἐκπλαγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπλήγην καὶ ὡς μέσ. ἐξεπλάγην καὶ κατεπλάγην, παρκατ. παθ. πέπληγμα (καὶ σύνθ. παρκατ-) καὶ μέσ. καὶ παθ. παρκατ. καταπέ-

πλήγμα καὶ ἐκπέπληγμα, ὑπερσ. μέτ. ἐξεπλήγημην, κατεπεπλήγημην καὶ ὑπερεπεπλήγημην, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπλήξομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνέκπληκτος, ἐμπληκτος, ἀπόπληκτος, ὑπλήκτος, ἀνεπλήκτος καὶ καταπληκτέον. Ἄντι τοῦ ἐκπλήττομαι λέγεται σπανίως καὶ ἐκπλήγνυμαι. Ῥημ. παράγ. πληγή, ἐκπληξίς, ἐπίπληξις, ἐκπληκτικός, κατέπληξις, καταπλήξ, παραπλήξ.

πλουτέω-ῶ (εἶμι πλούσιος), παρκατ. ἐπλούτουν, μέλλ. πλουτήσω, ἀόρ. ἐπλούτησα, καὶ παρκατ. πεπλούτηκα.

πλουτέζω (κάνω ἕλλον πλούσιον) (καὶ σύνθ. κτκα-), μέλλ. πλουτήσω, ἀόρ. ἐπλούτησα, παρκατ. πεπλούτηκα. Παθ. πλουτίζομαι, καὶ μέτ. πλουτίζομαι, καὶ σύνθετος κτ' ἀνάλοισιν πλουτίζω ἐραυτόν.

πλύνω (πλύω, καθαρῶς δι' ὕδατος) (καὶ σύνθ. ἀπο-, κτκα-), μέλλ. πλυνῶ, ἀόρ. ἐξέπλυνα καὶ περιεπλύνω. Παθ. μόνον παρκατ. καταπέπλυνται. Ῥημ. ἐπίθ. ἐκπλύτος, ἀνέκπλύτος. Ῥημ. παράγ. πλυντικός.

πνέω (φυσῶ) (καὶ σύνθ. ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-, ὑπεκ-), παρκατ. ἐπνεον, ἀόρ. ἐπνευσα (καὶ ἀν-, ἐξ-, ἐν-, συν-, ἐξκν-, ἐπ-), παρκατ. ἐπιπέπνευκα. Παθ. διαπνέομαι. Ῥημ. παρ. πνεῦμα, πνεύμων, πνοή.

πνίγω (σφίγγω τὸν λαχμόν, στραγγαλίζω, καταπνίγω ἐν τοῖς ὕδασι) καὶ ἀόρ. ἀπεπνίγα. Παθ. καὶ μέσ. ἀπεπνίγομαι, παρκατ. παθ. ἐπνίγομην (καὶ σύνθ. ἀπ-), ἀόρ. παθ. ἀπεπνίγην. Ῥημ. παρκατ. παράγ. τὸ πνίγος. πνιγμός.

ποθέω-ῶ (ἐπιθυμῶ ἀπόντα) καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-), παρκατ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω καὶ ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα καὶ σπανίως ἐπόθεσα. Παθ. ποθοῦμαι καὶ ἀντιποθοῦμαι μόνον.

ποιέω-ῶ (ἐργάζομαι, κατασκευάζω, κάνω) (καὶ σύνθ. εἰς-, ἐμ-, ἀντι-, μετα-, προσ-, ἐκ-), παρκατ. ἐποίουν (καὶ σύνθ. εἰς-, ἐν-, ἀντ-), μέλλ. ποιήσω (καὶ σύνθ. ἐμ-, προσ-). ἀόρ. ἐποίησα (καὶ σύνθ. ἐν-, εἰς-, μετ-, προσ-, προ-), παρκατ. πεποίηκα (καὶ σύνθ. εἰς-, ἐμ-) καὶ πεποιηκώς εἰμί, ὑπερσ. ἐμπεποιήκω καὶ πεποιηκώς ὦ, ὑπερσ. ἐπεποιήκειν καὶ πεποιηκώς ἦν, εὐκτ. πεποιηκώς εἶην καὶ σπαν. πεποιήκοιμι. Παθ. ποιούμαι (καὶ σύνθ. ἐμ-), παρκατ. παθ. ἐποιούμην, μέλλ. παθ. μεταποιηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐποιήθην (καὶ σύνθ. εἰς-) παρκατ. παθ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιήμην. Μέτ. ποιούμαι (καὶ

σύνθ. μετα-, άντι-, προσ-, είσ-), παρκατ. μέσ. έποιούμην (καί σύνθ. άντ-, προσ-), μέλλ. μέσ. ποιήσομαι (καί σύνθ. άντι-), άόρ. μεσ. έποιήσάμην (καί προσ-, είσ-, έξ-, άντ-, παρ-), παρκατ. μέσ. πεποίημαι, ύπερσ. έπεποίημην. Ῥημ. επίθ. ποιητός, είσποιητός, προσποιητός, χειροποίητος, θεοποίητος, δημοποίητος έκποίητος, ποιητέον, ποιητέα. Τό μέσ. αύτοπ. κατ' άνάλ. ποιῶ έμαυτόν. Τό εϋ ποιῶ καί κακῶς ποιῶ τινα έχουσι παθ. τό εϋ πάσχω καί κακῶς πάσχω. Ῥημ. παράγ. ποίημα, ποίησις, ποιητής, προσποιήσις.

ποικίλλω (κάμνω ποικίλον) (καί σύνθετ. κητκ-) καιζάόρ. διεποίκιλα καί κατεποίκιλα. Παθ. ποικίλλομαι καί παρκατ. πεποίκιλται (καί σύνθ. δια-, κητκ-), καί πελικοιλμένος (καί σύνθ. δια-). Ῥημ. επίθ. ποικιλτέον. Ῥημ. παράγ. ποίκιλσις, ποίκιλμα, ποικιλτής.

ποικαίνω (βόσκω ποίμνην) καί παρκατ. έποίμαινον. Παθητ. μόνον ποικαίνομαι.

πολεμέω-ω (κάμνω πόλεμον, οϋ άντίθ. τό ειρήνην άγω) (καί σύνθ. προ-, άπο-, προσ-), παρκατ. έπολέμουν, μέλλ. πολεμήσω (καί σύνθ. συμ, κατα-, δια-), άόρ. έπολέμησα (καί σύνθ. συν-, κητ-, δι-, προσ-, άντ-, σύγκατ-), παρκατ. πεπολέμηκα (καί σύνθ. κατα-). Παθ. πολερούμαι, παρκατ. παθ. έπολερούμην μέλλ. μέσ. ώς παθ. πολεμήσομαι, άόρ. παθ. έπολεμήθην (καί σύνθετ. κητ-), παρκατ. παθ. καταπεπολέμημαι καί εκπεπολέμημαι, μετ' όλ. μέλλ. διαπεπολερήσομαι Ῥημ. επίθ. δυσπολεμήτος καί πολεμητέον.

πολεμόω-ω (κάμνω τινά πολέμιόν τινι). Μόνον σύνθετον εκπολεμῶ καί άόρ. έξεπολέμωσα. Μέσ. πολεμούμαι (=πολέμιος γίνωμαι), μέλλ. μέσ. πολεμώσομαι, άόρ. μέσ. προσπολερώσασθαι, άόρ. παθ. ώς μέσ. έπολεμώθην, ύπερσ. μέσ. έπεπολέμωτο.

πολιορκέω-ω (πολιορκῶ) (καί σύνθ. συμ-), παρκατ. έπολιόρκουν μέλλ. πολιορκήσω καί άόρ. έπολιόρκησα (καί έξ-). Παθ. πολιορκούμαι (καί συμ-), παρκατ. έπολιορκούμην (καί συμ-), μέλλ. μέσος ώς παθ. πολιορκήσομαι καί σπαν. παθ. πολιορκηθήσονται, άόρ. παθ. έπολιορκήθην (καί έξ-), παρκατ. παθ. εκπεπολιόρκημαι. Ῥημ. επίθ. δυσπολιόρκητος καί πολιορκητέος.

πολιτεύω (είμι πολίτης κυβερνώ, ζῶ, διάγω) (καί σύνθ. συμ-, έμ-), παρκατ. έπολίτευον (καί σύνθ. συν-), μέλλ. πολιτεύσω, καί άόρ.

έπολίτευσα (καί σύνθ. συν-). Μέσ. καί παθ. πολιτεύομαι (καί σύνθ. συν-), παρκατ. μέσ. έπολίτευόμην, μέσ. μέλλ. πολιτεύσομαι, άόρ. παθητ. καί ώς μέσ. έπολιτεύθην (καί σύνθετ. ώς μέσ. έν-), άόρ. μέσ. έπολιτευσάμην, παρκατ. μέσ. καί παθ. πεπολίτευμαι (καί σύνθετ. ώς μέσ. συμ-), ύπερσ. μέσ. ήσαν πεπολιτευμένοι. Ἀποθετ. εἶνε τό άντιπολιτεύομαι, καταπολιτεύομαι, διαπολιτεύομαι καί μέσ. άόριστῶς κατεπολιτευσάμην. Ῥημ. παράγ. πολιτεία, πολιτεύμα.

πονέω-ω (κοπιῶζω, άγωνίζομαι) (καί σύνθ. έκ-, προ-, συμ-, έπι-, δια-, ύπερ-, συνδικ-), παρκατ. έπόνουν (καί σύνθ. έξ-), μέλλ. πονήσω, άόρ. έπόνησα (καί σύνθ. έξ-, προ-, έπ-, προσεπ-), παρκατ. πεπόνηκα (καί σύνθ. δικ-), ύπερσ. έπεπονήκειν. Μέσ. πονοῦμαι, μέσ. δε καί παθ. διαπονοῦμαι καί εκπονοῦμαι, παρκατ. μέσ. διεπονούμην, άόρ. μέσ. διεπονησάμην, άόρ. παθητ. ώς μέσ. σπανίως διαπονηθείς, άόρ. παθ. έξεπονήθην, παρκατ. παθ. καί σπαν. μέσ. τεπόνημαι (καί δικ-, έκ-, κητκ-, προ-), ύπερσ. παθ. διατεπονήμην. Ῥημ. επίθ. πονητέον. Ῥημ. παράγ. διαπόνημα.

(πορεύν). Μόνον ο παρκατ. πεπρωμένον έστί, μετοχ. θηλυκ. πεπρωμένη καί οϋδ. τό πεπρωμένον.

πορεύω (δικαθιβάζω τι, κάμνω νά δδοιπαρή τις) (καί σύνθ. δια-) μέλλ. πορεύσω, άόρ. έπόρευσα. Μέσ. πορεύομαι (καί δια-, συμ-), μέλλ. πορεύσομαι (καί δια-, συμ-), παρκατ. έπορεύομην (καί δι-, συν-, έξ-, άπ-, έκ-, άπο-, μετα-, περι-), παρκατ. έπορεύομην (καί δι-, συν-, έξ-, άπ-, είτ-, έπ-, άντ-, περι-), μέλλ. μέσ. πορεύσομαι (καί δια-, έκ-, άπο-), άόρ. παθ. ώς μέσ. έπορεύθην (καί δι-, συν-), παρκατ. μέσ. πεπόρευμαι (καί δια-). Ῥημ. επίθ. δυσπόρευτος, πορευτέον. Ῥημ. παρ. πορεία, πορεύσιμος.

πορθέω-ω (λεηλατῶ, έρημώνω) (καί σύνθ. έκ-), παρκατ. έπόρθουν, μέλλ. πορθήσω, άόρ. έπόρθησα (καί σύνθ. έξ-, δι-), παρκατ. πεπορθηκῶς. Παθ. πορθοῦμαι, παρκατ. έπορθούμην, παρκατ. πεπόρθημαι. Ῥημ. επίθ. άπόρθητος.

πορίζω (προμηθεύω) (καί σύνθ. έκ-), παρκατ. έπόριζον (καί σύνθ. έξ-), μέλλ. ποριῶ (καί σύνθ. έκ-, προσ-), άόρ. έπόρισα (καί σύνθ. συν-, προσ-, έξ-, συνεξ-), παρκατ. πεπόρικα (καί σύνθ. έκ-). Μέσ. καί παθ. πορίζομαι (καί σύνθ. έκ-), παρκατ. μέσ. καί παθ. έπορίζομην, μέλλ. συνηρ. ποριοῦμαι (καί σύνθ. έκ-), μέλλ. παθ. πορισθήσομαι,

ἀόρ. μέσ. ἐπορίσασθην (καὶ ἐξ-, συν-), ἀόρ. πρθ. ἐπορίσθην (καὶ ἐξ-),
πρκακ. μέσ. καὶ πρθ. πεπορίσμαι (καὶ σύνθ. ὡς μέσ. ἐκ-), ὑπερσ.
πρθ. ἐπεπορίστο καὶ μέσ. καὶ πρθ. πεπορισμένος ἦν. Ῥημ. παρ.
ποριστής, ποριστικός.

πραγματεδομαι (ἀποθετ., ἐκτοχολογικὴ εἰς τι), πρκακ. ἐπρα-
γματευσάμην, ἀόρ. μέσ. ἐπραγματευσάμην (καὶ σύνθ. δι-), ἀόρ. πρθ.
ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, πρκακ. μέσ. καὶ πρθ. πεπραγματεύμαι.
Ῥημ. παρ. πρ. πράγ. πραγματεία.

πράττω (ἐπιφύλαξι κἀνομ. ὡς εὐθέτ. εἰς τὸ πᾶν καὶ εἰς
πρᾶττω βέλτονα, γαίρη, ἄλλα) (καὶ σύνθ. συμ- κατὰ, ἐκ- εἰς, παρ-
κακ. ἐπράττον (καὶ σύνθ. συν-, εἰς), μέλλ. πράξω (καὶ σύνθ. συμ-,
ἀντι-, εἰς-), ἀόρ. ἐπράξα (καὶ σύνθ. συν-, κατ-, ἐξ-, εἰς-, δι-, ἀντ-,
συναίς, συνκν-), παρκακ. μεταβ. πέπραχα (καὶ σύνθ. δια-, κατ-), καὶ
πρκακ. β' ἀμεταβ. πέπραγα, ὑπερσ. μεταβ. ἐπεπράχθην, εὐκτ. πε-
πράχως εἶην, ὑπερσ. β' ἀμεταβ. ἐπεπράγειν. Μέσ. καὶ πρθ. πρᾶτ-
τομαι (καὶ σύνθ. δια-, εἰς-, ἀντι-, κατ-), πρκακ. μέσ. καὶ πρθ. ἐ-
πραττόμην (καὶ σύνθ. δι-, συνδι-, εἰς-), μέλλ. μέσ. πράξομαι (καὶ
σύνθ. δια-, εἰς-, προσδι-) καὶ σπανίως ὡς πρθ. μέλλ. πρθ. πραχθή-
σομαι ἀόρ. μέσ. ἐπράξάμην (καὶ σύνθ. δι-, εἰς-, προσ-, συγκκτ-), ἀόρ.
πρθ. ἐπράχθην (καὶ σύνθ. δι-, ἐξ-, εἰς-, κατ-), πρκακ. πρθ. καὶ μέσ.
πέπραγμα (καὶ σύνθ. δια-, εἰς-, κατ-), ὑπερσ. πρθ. καὶ μέσ. ἐπε-
πράγμην (καὶ σύνθ. δι-, εἰς-) καὶ διαπεπραγμένος ἦν, μετ' ὄλ.
μέλλ. πεπράξομαι, διαπεπράξομαι καὶ διαπεπραγμένος ἔσομαι.
Ῥημ. ἐπιθ. ἀπρακτος, εὐπρακτος, δυσκατάπρακτος, πρακτέος,
πρακτέον. Ῥημ. παρ. πράξις, πρᾶγμα, πράκτωρ.

πραῦνω (κατὰπραῦνω) (καὶ σύνθ. κατ-), παρκακ. κατεπραῦνον
μέλλ. πραῦνω καὶ ἀόρ. ἐπραῦνα (καὶ σύνθ. κατ-). Πρθ. πραῦνομαι
καὶ ἀόρ. πρθ. ἐπραῦνθην.

† **πρέπω** (διαπρέπω, ἐξέγω, ἀρμόζω). Ἀπαντᾷ κατὰ τὰ τρία πρό-
σωπα καὶ συνήθως μὲν εἶνε ἀπρόσωπον, σπανίως δὲ προσωπικόν, δια-
πρέπει, πρέπει καὶ πρέπον ἐστί, ὑποτ. πρέπη καὶ πρέπων ἢ εὐκτ.
πρέποι καὶ πρέπον εἶη καὶ πρέποιεν καὶ εἶεν πρέποντες, ἀπκρ.
πρέπειν (καὶ σύνθ. ἐπι-), μετ. πρέπων, πρέπουσα, πρέπον, παρκακ.
ἐπρεπε καὶ πρέπον ἦν, μέλλ. πρέψει καὶ πρέπον ἔσται, ἀόρ. ἐπρε-
ψε καὶ εὐκτ. διαπρέψειεν.

προσθεύω (εἰς πεισθότερος καὶ πεισθευτής καὶ τυπῶ) (καὶ σύνθ.
συμ-, πρκακ.), πρκακ. ἐπροσθευον, μέλλ. προσθεύσω, ἀόρ. ἐπρέ-
σθευσα (καὶ σύνθ. συν-, ἀπ-, πρκακ.), πρκακ. πεπροσθευκα (καὶ σύνθ.
συμ-), ὑπερσ. ἐπεπροσθεύκειν. Μέσ. προσθεύομαι (=δικπραγμα-
τεδομαι διὰ πρέσβων, πέμπω πρέσβεις) (καὶ σύνθ. πρκακ-), πρθ. προ-
σθεύομαι (=τιμωρικὴ καὶ πέμπωμαι πρέσβους), πρκακ. μέσ. ἐπροσθει-
σάμην (καὶ σύνθ. συν-), μέλλ. μέσ. προσθεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπρο-
σθευσάμην (καὶ σύνθ. κατ-), παρ. πρθ. πεπροσθεύσθαι (=τιμω-
ρῆσι τῶν πεισθέντων) καὶ μετὰ τὰ πεπροσθειμένους = ἐκ π-
πραγμάτων ἐπὶ τῶν πεισθέντων. Ἄπαν εἰς τὸ ἀντιπροσθεύομαι (=
πέμπω καὶ εἰς πρέσβει), μόνον κατὰ πρκακ. καὶ τὸ διαπροσθεύο-
μαι (=ἀρμόζω πᾶσι πρέσβει) μόνον κατὰ πρκακ. Ῥημ. παρ. πρ. πρ.
πρθεύειν, πρθεύεις, πρθευετής, παραπροσθεύειν.

προθυμοδομαι (εἰς καὶ πρόθυμος) ἀποθετ. (καὶ σύνθ. συμ-), πρ-
κακ. προθυμοσάμην (καὶ συμ-), μέλλ. μέσ. προθυμήσομαι (καὶ συμ-)
καὶ σπανίως πρθ. ὡς μέσ. προθυμηθήσομαι, ἀόρ. πρθ. ὡς μέσ. προ-
θυμήθην (καὶ συμ-). Ῥημ. ἐπιθ. προθυμητέον.

προσιμαίνομαι (κἀνομ. προσίμιον) ἀποθ., μέλλ. μέσ. προσιμι-
άσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπροσιμαίσαμην.

προσδοκᾶω (περιμένο, ἐλπίζω), πρκακ. προσεδόκων, ἀόρ.
προσεδόκησα. Πρθ. προσδοκᾶμαι, πρκακ. προσεδοκᾶμην, καὶ ἀόρ.
προσδοκήθην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπροσδόκητος καὶ προσδοκητέος. Ῥημ.
παρ. προσδόκιμος, προσδόκιμα, προσδοκία.

προσκυνέω (προσκυνῶ), πρκακ. προσεκύνουν, μέλλ. προσκυ-
νήσω καὶ ἀόρ. προσεκύνησα. Πρθ. μόνον προσκυνούμαι.

προφασίζομαι (προβάλλω πρόφασιν) ἀποθ., πρκακ. προφασι-
ζόμην, μέλλ. μέσ. προφασιοῦμαι, ἀόρ. μέσ. προφασισάμην, καὶ
ἀόρ. πρθ. μετὰ πρθ. διπθ. προφασισθέν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπροφάσιτος,
καὶ εὐπροφάσιτος.

πταίω (προσκόπτω, σφάλλωμαι, ἀμικρῶ, ἀποτυγχάνω) (καὶ
σύνθετ. προσ-), μέλλ. πταίσω, ἀόρ. ἑπταισα (καὶ σύνθ. προσ), πρ-
κακ. ἑπταυκα καὶ προσἑπταυκα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπταιστος. Ῥημ. πρ.
παρ. πρ. πταῖομαι.

† **πτήσσω** (ζαρώνω ὑπὸ φόβου, τρομάζω) (καὶ σύνθετ. ὑπο), παρκακ.

κπέλητθσον, ἄορ. ἔπτηξα (καὶ σύνθετ. ὑπ-), παρκα. ἔπτηχα καὶ ὑα. τέπτηχα.

πτύσσω (διπλώνω). Ἄπλοῦν εἶνε ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀπτικοῖς πεζολόγοις εἶνε μόνον σύνθ. ἀναπτύσσω (ξεδιπλώνω) καὶ ἄορ. περιέπτυσσα. Παθητ. ἀναπτύσομαι καὶ διαπτύσομαι, ἄορ. παθ. ἀνεπτύχθην καὶ παθ. παρκα. ἀνεπτύγμαι. Μέσον περιπτύσομαι καὶ παρκατ. μέσος περιεπτυσσόμην.

πτύω (πτύω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, δια-, κατ-) καὶ ἄορ. κατέπτυσσα μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. κατάπτυστος.

πτωχεύω (εἶμι πτωχός) καὶ ἄορ. ἐπτώχευσα. Ῥηματ. παράγ. πτωχεΐα.

πυθάνομαι (ἔρωτῶ, μανθάνω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετον ἄνκ-), παρκατ. ἐπυθανόμην (καὶ σύνθετος ἄν-). μέλλ. μέσ. πεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπυθόμην (καὶ σύνθ. ἄνκ- προ-, δι-), παρκατ. πέπυσομαι (καὶ σύνθ. δια-), ὑπερσ. ἐπεπύσμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐκπυστος, ἄπυστος καὶ πευστέον, Ῥημ. παράγ. πύστις.

πωλέω-ῶ (πωλῶ) (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ ἀποδίδομαι, παρκατ. ἐπώλουν (καὶ σύνθ. δι-) καὶ ἀπεδιδόμην, μέλλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσωμαι, ἄορ. μέσ. ἀπεδόμην, παρκατ. πέπρωκα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, παρκατ. ἐπωλούμην, μετ' ὄλ. μέλ. πεπράσομαι, ἄορ. παθ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, παρκατ. πέπρωμαι, ὑπερσ. ἐπέπρωτο. Ῥηματ. παράγ. πωλητής, πώλησις, πώλημα, πωλητήριον.

P

ῥαδιοουργέω-ῶ (μετ' εὐκολίας, κουργότητος καὶ ἀμελείας πράττω τι, οὗ ἀντίθετον τὸ γρονῶ καὶ φιλοπονῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς ῥαδιοουργῶ καὶ ὁ παθ. ῥαδιοουργοῦμαι.

ῥαθυμέω-ῶ (ἀμελῶ, ἀποφεύγω τοὺς κόπους) (καὶ σύνθ. ἀπορ-, καταρ-), μέλλ. καταρραθυμήσω, ἄορ. κατερραθύμῃσα καὶ ἀπερραθύμῃσα, παρκατ. ἐραθύμῃκα. Παθητ. παρκατ. τὰ κατερραθυμημένα (= τὰ διὰ ῥαθυμίας ἀποβεβλημένα).

ῥάπτω (ῥάπτω, κεντῶ, μηχανορροφῶ). Μόνον σύνθετ. συρράπτω, μέλλ. ἀπορράψω. Παθ. ἄορ. ἐρράφην καὶ παθ. παρκατ. ἐρραμμαι καὶ ἐγκατέρραμμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ῥαπτός.

ῥέπω (ἀμεταῖ. κλίνω, γέρνω) καὶ ἄορ. ἔρρεψα μόνον. Ῥημ. παράγ. ῥοπή καὶ ἀντίρροπος καὶ ῥόπαλον.

ῥέω- ῥεῖς, ῥεῖ κτλ. (ῥέω) (καὶ σύνθ. ἐκ-, κατ-, δια-, συρ-, ἄνκ-, παρκα-, ἀπο-, ὑπο-, εἰσ-, ἐπι-, περι-, ὑπεκ-, περικατ-), παρκατ. ἔρρεον (καὶ σύνθ. συν-, ἐπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. εἰσρρήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἐρρῦην (καὶ ἐξ-, δι-, συν-, εἰσ-, ἐπ-, παρ-, περι-, κατ-), παρκατ. ἐρρῦκα (καὶ ἐξ-, συν-, παρ-, περι-), ὑπερσ. συνερρῦκειν καὶ συνερρῦκώς ἦν. Παθ. παρκατ. περιερρεῖτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρρυτος, ἐπίρρυτος καὶ περίρρυτος. Ῥημ. παράγ. [ῥόος] ῥοῖς, ῥοή, ῥεῦμα, ῥύσις.

ῥήγγυμι (σχίζω) Μόνον σύνθ. καταρρήγγυμι, ἀναρρήγγυμι, παρκατ. ἀναρρήγγυμι καὶ περιρρήγγυμι παρκατ. ἀναρρήγγυνῶν καὶ καταρρήγγυνῶν, μέλ. ἀναρρήξω, ἄορ. ἐρρηξα (καὶ σύνθ. δι-, ἀπ-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. ῥήγγυμαι (καὶ σύνθ. κατ-, δια-, ἀπο-), παρκατ. ἐρρηγγύμην (καὶ σύνθ. περι-, παρ-), ἄορ. μέσ. καταρρηξάμην καὶ περικατερρηξάμην, ἄορ. παθ. ἐρράγην (καὶ σύνθ. ἄνκ-, ἀπ-, κατ-, δι-, ἐξ-), παρκατ. ῥ' ὡς παθ. ἢ μέσ. διέρρωγας ὑπερσ. συνερρώγει. Ῥηματ. παράγ. ῥήγμα.

ῥιγῶω-ῶ (κρῶνω), ὑποτακτ. ῥιγῶ, εὐκτική καὶ προστακτική ἐλλείπει, ἀπαρ. ῥιγῶν, μετοχ. ῥιγῶν, ῥιγῶντος, μέλλ. ῥιγῶσω.

ῥίπτω (ρίπτω) (καὶ σύνθ. δια-, μετ-) καὶ ῥιπτέωω (καὶ σύνθ. δια-, ἄνκ-, ἐπι-, ἐπακ-), παρκατ. ἐρριπτιον καὶ ἐρρίπτουν (καὶ σύνθ. δι-, ἄνκ-, ἐπ-, ἐπικατ-), μέλλ. ῥίψω (καὶ σύνθ. ἄνκ-), ἄορ. ἐρρίψα (καὶ σύνθ. δι-, ἄνκ-), παρκατ. ἐρριπα. Παθητ. ῥίπτομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-) καὶ ῥιπτοῦμαι, ἄορ. παθ. ῥ' ἐρρίψην (καὶ ἐξ-), παρκατ. παθ. ἐρριμμαι (καὶ ἀπ-, δι-). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσ. ῥιπτῶ ἑμαυτόν. Τὸ ῥιπτῶ καὶ διαρριπτῶ εἶνε ἀμετάβ. καὶ ἴσον μέσφ. Ῥημ. παράγ. ῥίψις καὶ σύνθ. ῥίψασις.

ῥοφέω-ῶ (ῥοφῶ) καὶ καταρροφῶ καὶ ἄορ. ἀπερρόφησα μόνον.

ῥώννυμι (ἐνδυναμώνω). Μόνον ὁ ἄορ. ἐπέρρωσα, ὁ ἄορ. παθητ. καὶ ὡς μέσ. ἐρρώσθην (καὶ σύνθ. ἄνκ-, ἐπ-), ὁ παρκατ. ἐρρωμαι καὶ

ὑπερσ. ἐρρωμένη (καὶ σύνθ. ὡς μέσ. ἐπ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἄρρωστος καὶ εὐρωστος. Ῥημ. παρᾶγ. ῥώρη.

Σ

σαλπίζω (σαλπίζω) καὶ ἀόριστ. ἐσάλπιγξα μόνον. Ῥημ. παρᾶγ. σαλπιγκτής.

† **σατραπεύω** (εἶμαι σατράπης ἢ διοικῶ τι ὡς σατράπης) καὶ παρ. ἐσατραπέυον μόνον. Ῥημ. παρᾶγ. σατραπεία.

† **σθενύμι** (σθένω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἐσθεσα (καὶ σύνθ. ἀπ, κατ-). Παθ. ἀποσθενύμαι καὶ κατασθενύμαι, παρ. ἀπεσθενύμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀποσθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεσθέσθην καὶ κατεσθέσθην, ἀόρ. β' ἐνεργ. ὡς παθ. μόνον κατ' ἀπ. ἀποσθῆναι. παρ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπέσθηκα καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπεσθήκειν. Ῥημ. παρ. σθεστήριος.

† **σέβω** (σέβομαι) μόνον ἔνεστώσ (σπανίως) καὶ συνηθέστερον τὸ μέσ. σέβομαι, παρ. ἐσεδόμην καὶ ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. σεφθείσθαι. Ῥημ. παρᾶγ. σεμ-νός, σύνθ. ἀσεθής, εὐσεθής.

† **σειώω** (κλονῶ, ταράττω) καὶ σύνθ. δια-, προ-), παρ. ἐσειον (καὶ κατ-), ἀόρ. ἐσεισα (καὶ ἀν-, δι-, κατ-). Παθ. σειομαι, ἀόρ. παθ. ἐσεισθην (καὶ προεταν-). Μέσ. ἀποσειομαι τι καὶ μέσ. ἀπεσειοσάμην τι. Ῥημ. ἐπίθ. διάσειστος. Ῥημ. παρᾶγ. σειομός.

† **σειμύνω** (κλινῶ σεμνόν, κκλωπίζω) (καὶ σύνθ. ἀπο-), παρ. ἐσεμνύνον. Μέσ. σεμνύομαι (=καμαρώνω) (καὶ σύνθ. ὑπερ), παρ. ἐσεμνυόμην καὶ ἀόρ. μέσ. ἐσεμνύναμην.

σημαίνω (δίδω σημαῖον, προστάσσω, δηλῶ, σφραγίζω) (καὶ σύνθ. προ-, ἐν-) παρ. ἐσήμαινον (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐπ-, προ-), μέλλ. σημανῶ, ἀόρ. ἐσήμηνα (καὶ σύνθ. ἀπο-, δι-) Παθ. σημαίνομαι, ἀόρ. παθ. ἐσημάνθην (καὶ σύνθ. κατ-, ὑπ-), παρ. παθ. σεσήμασμαι (καὶ σύνθ. κατα-, παρ-). Μέσ. ἐπισημαινομαι (=διὰ σημείου δηλῶ τι καὶ ἐγκρίνω) καὶ ἐνσημαίνομαι (=ἐνδείκνυμαι, ἐντυπῶ), παρ. μέσ. ἐπεσημαινόμην καὶ ἀπεσημαινόμην τι (=ἐδήμειον), μέλλ. μέσ. ἐνσημανοῦμαι. ἀόρ. μέσ. ἐσημηνάμην (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐν-, ἐπ-, κατ-, παρ-, συν).

σήπω (σκηπίζω) καὶ κατασήπω μόνον. Παθ. σήπομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-), μέλλ. παθ. σ' κατασαλήσομαι, ἀόρ. παθ. σ'. ἐσάπην,

παρ. σ'. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀποσάπιτα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσιπτος. Ῥημ. παρᾶγ. σήπις, σαπρός.

† **σιγάζω-σ** (σιγάζω, σιγάζομαι) (καὶ σύνθ. ὑπο-), παρ. ἐσίγων, ἀόρ. ἐσίγησα (καὶ σύνθ. κατ-), παρ. ἐσεσίγηκα. Παθ. σιγαμαι, μέλλ. παθ. σιγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιγήθην, παρ. παθ. ἐσεσίγημαι, μετ' ἄλλ. μέλλ. ἐσεσίγησομαι.

† **σίνωμας** (ἀποθετ. =βλάπτω) καὶ παρ. ἐσινώμην. Ῥημ. παρᾶγ. σίνος (τό), σύνθ. ἀσινής.

† **σιτώω-σ** (τρέφω). Μόνον σύνθετον συσσιτέω-σ (εἶμι σύσσιτος, συντρέγω) καὶ παρ. σιτώω (εἶμι παράσιτος), παρ. συνεσίτου. ἀόρ. συνεσίτησα καὶ ἀποσυνεσίτησα (=δὲν παρερρέθη ἐν τῷ συσσιτίῳ), παρ. συσσεσίτηκα. Μέσ. σιτοῦμαι (τρέφω) καὶ παρ. ἐσιτοῦμην. Ῥημ. παρᾶγ. σίτησις.

† **σιωπάω-σ** (σιωπῶ, δὲν ἐμιλῶ) (καὶ σύνθ. κατα-, ὑπο), παρ. ἐσιώπων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι, ἀόρ. ἐσιώπησα (καὶ σύνθ. ἀπο-, δι-, κατ-), παρ. ἐσεσιώπηκα (καὶ σύνθ. ἀπο-). Παθ. σιωπῶμαι, μέλλ. παθ. σιωπήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιωπήθην (καὶ κατ-), καὶ μέσ. ἀόρ. κατεσιωπησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. κατασιωπητέον.

σκάπτω (σκήπτω) (καὶ σύνθ. κατα-, ἀπο-), παρ. ἐσκαπτον (καὶ σύνθ. κατ-), μέλλ. σκάψω, ἀόρ. κατέσκαψα (καὶ σύνθ. συγ-, κατ-), παρ. κατέσκαφα. Παθ. σκάπτομαι (καὶ σύνθ. κατ-), παρ. κατεσκαπτόμην, ἀόρ. παθ. κατεσκάφη, παρ. παθ. ἐσκαμμαι (καὶ σύνθ. κατ-). Ῥημ. παρ. καταστροφή.

σκεδάννυμι (σκορπίζω). Μόνον σύνθ. διασκεδάννυμι, παρ. κατεσκεδάννυ, ἀόρ. διασκεδάσα, κατεσκεδάσα καὶ ἀπεσκεδάσα. Μέσ. καὶ παθ. σκεδάννυμαι (καὶ σύνθ. δι-, ἀπο-, ἐπι-), παρ. μέσ. ἐσκεδανύμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐσκεδάσθην (καὶ σύνθ. δι-), ἀόρ. μέσ. κατεσκεδασάμην τι καὶ ἀπεσκεδασάμην τι, παρ. μέσ. καὶ παθ. ἐσκεδάσμαι (καὶ δι-, κατ-), ὑπερσ. μέσ. διασκεδάσμην. Ῥημ. παρ. σκεδαστός. Ἄντι τοῦ ἀποσκεδάννυσθαι λέγεται σπανίως καὶ ἀποσκήπασθαι.

σκέπτομαι ὄρα σκοπέω-σ.

† **σκήπτω** (στηρίζω, πίπτω εἰς τι μεθ' ὀρμῆς, παραγγέλλω). Μόνον σύνθ. ἐπισκήπτω, παρ. ἐπέσκηπτον καὶ κατέσκηπτον, μέλλ.

ἐπισκήψω, ἀόρ. ἐπέσκηψα, ἐγκατέσκηψα καὶ ἀπέσκηψα. Μίσ. σκήπτομαι (=προσκαίζομαι) (καὶ σύνθ. ἐπι-), παρκτ. μέσ. ἐσκηπτόμην (καὶ σύνθ. ἐπ-), μέλλ. μέσ. σκήψομαι, ἀόρ. μέσ. ἐσκηψάμην (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐνεπ-), ἀόρ. παθ. ἐπεσκήφθην, παρκκ. μέσ. ἐπέσκημμαι. Ῥημ. παρὰγ. σκηπτός, σκήψις, ἐπίσκηψις, σκηπτοῦχος.

σκοπέω ὠ (παρκατηρῶ, σκέπτομαι) (καὶ σύνθ. ἐπι-, ἀνα-, δια-, προ-, περι-, συν-, ἐπανα-, συνδι-) καὶ σκοπέομαι οὔμαι (καὶ σύνθ. ἐπι-, δι-, κατα-, συνδι-), παρκτ. ἐσκόπουν (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, ἐπ-, προ-, συνεπ-) καὶ ἐσκοπούμην (καὶ σύνθ. δι-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. σκέψομαι (καὶ σύνθ. δι-, ἐπι-, κατα-, ἐπανα-, συνεπ-), ἀόρ. μέσ. ἐσκεψάμην (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἐπ-, κατ-, προ-, περι-, ἐπαν-, συνεπ-, συνδι-), παρκκ. μέσ. ἐσκεμμαι (καὶ σύνθ. ἐπ-). Παθ. σκοποῦμαι ὑπό τινος καὶ ἐπισκοποῦμαι (σπκνίως), παρκκ. παθ. προέσκεμμαι, ὑπερσ. παθ. προέσκεπτο, μετ' ὄλ. μέλλ. παθ. ἐσκέψομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσκεπτός, ἀπρόσκεπτος, ἀνεπίσκεπτος, εὐσκεπτός, ἀπερίσκεπτος, ἀξίωσκεπτος, σκεπτός, -τέον, διασκεπτέον, ἐπίσκεπτέος, -τέον, συσκεπτέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ἐπισπῶ ἐμαυτόν. Ῥημ. παρὰγ. σκέψις σκέμμα.

σκοτάζει (σκότος γίνεται). Μόνον σύνθετον συσκοτάζει καὶ συσκοτάζοντος, παρκτ. συνεσκόταζε καὶ ἀόρ. συνεσκότασε.

σκώπτω (περιπαίζω) (καὶ σύνθ. ἐπι-), παρκτ. ἐσκώπτον (καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἀόρ. ἐσκώψα (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Παθ. σκώπτομαι, παρκτ. διस्कωπτόμην, ἀόρ. παθ. διस्कώφθην, καὶ ὑπερσ. παθ. διέσκωπτο. Ῥημ. παρὰγ. σκώμμα.

σπάω — ὠ (ἐλαω, ἀνασπῶ) (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δι-, παρκα-, περι-, ὑπο-), παρκτ. συνέσπων καὶ ἐπέσπων, ἀόρ. ἐσπάσα, (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀπ-, ἀπ-, δι-, ἐπ-), παρκκ. ἀνέσπακα. Μέσ. καὶ παθ. ἐπισπῶμαι (καὶ σύνθ. συν-) καὶ παθ. διασπῶμαι καὶ κατασπῶμαι., παρκτ. μέσ. καὶ παθ. ἀπεσπῶμην καὶ μέσ. παρεσπῶμην, μέσ. μέλ. ἐπισπάσομαι, διασπάσομαι, μέλλ. παθ. διασπασθήσομαι, ἀόρ. ἐσπάσάμην τι (καὶ σύνθ. δι-, ἐπ-, παρ-, περι-, ὑπο-, συνεπ-), ἀόρ. παθ. ἀπεσπῶσθην, διεσπῶσθην, κατεσπῶσθην, ἐπεσπῶσθην καὶ συγκατεσπῶσθην, παρκκ. μέσ. ἐσπάσομαι, μέσ. καὶ παθ. διέσπασα: καὶ παθ. ἀνέσπασαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, εὐπερίσπαστος, νευρόσπαστος. Ῥημ. παρὰγ. σπάσμα, σπασμός,

σπειράω ὠ (συστρέρω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὡς ἀποθ. συσπειρώμαι (=συμμάζεομαι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. συνεσπειράσθην καὶ παρκκ. μέσ. συνεσπειρήμαι.

σπείρω (σπείρω), μέλλ. σπείρω, ἀόρ. ἐσπείρα (καὶ σύνθ. δι-, κατ-). Μέσ. καὶ παθ. σπείρομαι (καὶ σύνθ. δι-), παρκτ. μέσ. διεσπειρόμην, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐσπείραμην (καὶ δι-), παρκκ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπείρομαι (καὶ δι-) καὶ παθ. κατέσπαραμαι καὶ παρέσπαραμαι. Ῥημ. ἐπίθ. σπαιρός. Ῥημ. παρὰγ. σπέρμα, σπóρος, σπορά, ὁ σπορητός.

σπένδω (κίμων σπονδήν) (καὶ σύνθ. συ-), παρκτ. ἐσπενδῶν, ἀόρ. ἐσπείσα (καὶ σύνθ. ἀν). Μέσων σπένδομαι (κίμων συνθήκας διὰ σπονδῶν) (καὶ ἐπι-), παρκτ. ἐσπενδόμην, μέσ. μέλλ. σπείσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐσπείσάμην, παρκκ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπείσομαι, ὑπερσ. παθ. ἐσπείστο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσπείστος. Ῥημ. παρ. σπονδή, σύνθ. ἀσπονδος, ἐνσπονδος, παράσπονδος.

σπεύδῶ (βιάζω τινά, σνήθ. ἐματάθ. βιάζομαι, τυχύνω) (καὶ σύνθ. ἐπι-, κατα-), παρκτ. ἐσπευδῶν (καὶ ἀπ-, ἀντ-), μέλλ. σπεύσω (καὶ ἐπι-), ἀόρ. ἐσπευσα (καὶ ἐπ-, συνεπ-). Ῥημ. παρὰγ. σπουδή.

+ **σπουδάζω** (μετὰ σπουδῆς ἀσχολεῖσθαι, ποιῶ, παρκασκευάζω, σπουδαιολογῶ) (καὶ σύνθ. συ-), παρκτ. ἐσπούδαζον (καὶ σύνθ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἀόρ. ἐσπούδασα, παρκκ. ἐσπούδακα, ὑπερσ. ἐσπούδακείν. Παθ. σπουδάζομαι καὶ παθ. παρκκ. ἐσπούδασμαι καὶ διεσπούδασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. σπουδαστός, ἀξίωσπούδαστος, σπουδαιστέος, -τέον. Ῥημ. παρὰγ. σπούδασμα, σπουδαιστικός.

+ **στέλλω** (ἐνδύω, παρκασκευάζω, πίμπω). Σύνθ. μόνον ἀποστέλλω. ἐπιστέλλω, διαστέλλω, συστέλλω, περιστέλλω, προστέλλω, προαποστέλλω, παρκτ. ἀπέστελλον, ἀνέστελλον, ἐπέστελλον. καὶ συναπέστελλον, μέλλ. ἀποστελῶ, ἀόρ. ἐστείλα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, ἐπ-, περι-, συν-, συναπ-, προσεπ-, προκπ-), παρκκ. ἀπέσταλκα ἐπέσταλκα καὶ διαπεσταλκῶς ῶ, ὑπερσ. ἀπεστάλκειν καὶ ἐπεστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. στέλλομαι (καὶ σύνθ. συ-), παθ. ἀποστέλλομαι καὶ ἐπιστέλλομαι, μέτ. ἀποθ. ὑποστέλλομαι, παρκτ. παθ. ἀνεστέλλομην καὶ ἀπεστέλλομην, μέλλ. παθ. ἀποσταλήσομαι ἀόρ. παθ. ἀπεστάλην (καὶ συναπ-, προκπ-) καὶ ἐπεστάλην, ἀόρ. μέσ. ὑπεστειλῆαμην, παρκκ. μέσ. ἐσταλμαι (=ἐνδεδυμαι) καὶ παθ. ἀπέ-

στάλμαι, ἐπέσταλμαι (καὶ προσεπ-), συνέσταλμαι καὶ μέσ. καὶ πρῶθ. προσέσταλμαι, ὑπερσ. πρῶθ. ἀπεστάλην. Ῥημ. παρὰγ. στολή, ἀναστολή, ἐπιστολή, στόλος, ἀπόστολος.

στενάζω (στενάξω, ἀναστενάξω). Μόνον ὁ μέλλ. στενάξω καὶ ἄορ. ἐστενάξα καὶ ἀναστενάξα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστενάκτος. Ῥημ. παρὰγ. στεναγμός. Ὁ ἀνεστώς ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ στενά-

† στενώ (στενάξω) Μόνον ὁ ἀνεστώς, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ στενάξω. Ῥημ. παρὰγ. στόνος.

† στέργω (εὐχκριστοῦμαι, ἀκοῦμαι, ἀγκυῶ), μέλλ. στέρξω, ἄορ. ἔστερξα. Πρῶθ. στέργομαι. Ῥημ. ἐπίθ. στερκτέον. Ῥημ. παρὰγ. σιοργή, ἄσιοργος, φιλόσιοργος.

† στερέω ὦ (ἀποστερῶ) (καὶ σύνθ. ἀπο-) καὶ στερίσκω, παρὰγ. ἀπεστερουν, μέλλ. στερήσω (καὶ σύνθ. ἀπο-), ἄορ. ἐστέρησα (καὶ σύνθ. ἀπο-, συναπο-), παρὰγ. ἀπεστερήκα. Πρῶθ. στέρομαι (ὡς παρὰγ. = εἶμαι ἐστερημένος) καὶ στερίσκομαι καὶ ἀποστεροῦμαι, παρὰγ. ἐστερόμην καὶ ἀπεστερούμην, μέλλ. μέσ. ὡς πρῶθ. στερήσομαι καὶ ἀποστερήσομαι (ὁ δὲ ἀποστερηθήσομαι ἀγριόβολος), ἄορ. πρῶθ. ἐστερήθην (καὶ σύνθ. ἀπο-, προκπ-), παρὰγ. πρῶθ. ἐστέρημαι (καὶ σύνθ. ἀπο-), ὑπερσ. πρῶθ. ἐστερήμην (καὶ σύνθ. ἀπο-). Τὸ μέσον κατ' ἀνάγνωσιν στερῶ ἑμαυτόν καὶ ἀποστερῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰγ. στέρησις, ἀποστερήσις, ἀποστερητής

στεφῶ (στεφανῶ) καὶ ἄορ. ἐστεψα. Πρῶθ. παρὰγ. ἔστεμαι καὶ κατέστημαι. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ στεφανῶ.

Ῥημ. παρὰγ. στέφανος στεφάνη.

† στοχάζομαι (ἀποθ. σκοπεῖω, ἐπιτυχάζω, εὐχάζω), παρὰγ. ἐστοχάζομαι, μέλλ. μέσ. στοχάζομαι, ἄορ. μέσ. ἐστοχασάμην, παρὰγ. μέσ. ἐστόχασμαι. Ῥημ. παρ. στόχασις, στοχασμός, στοχαστικός.

† στρατεύω (ἐκστρατεύω) (καὶ σύνθ. ἐπι-, συ-, συνεπι-), παρὰγ. ἐστράτευον (καὶ σύνθ. ἐπι-, συν-, ἀντεπι-), μέλλ. στρατεύσω (καὶ σύνθ. συ-, συνεπι-), ἄορ. ἐστράτευσα (καὶ σύνθ. ἐπι-, συ-, ἐξ-). Μέσ. στρατεύομαι (καὶ σύνθ. ἐκ-, ἐπι-, ἀντι-, συ-), παρὰγ. μέσ. ἐστρατεύομαι (καὶ σύνθ. συν-), μέλλ. μέσ. στρατεύομαι (καὶ σύνθ. συ-), ἄορ. μέσ. ἐστρατεύομαι (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἐπι-, συν-), παρὰγ. μέσ. ἐστράτευμαι (καὶ σύνθ. ἐξ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. ἐστρατεύμην. Πρῶθ.

δὲ στρατεία γίγνεται. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστράτευτος, ἐκστρατευτέον. Ῥημ. παρὰγ. στρατεία, στρατεύμα, ἐπιστρατεία, συστρατεία, στρατεύσιμος.

† στρατηγέω ὦ (εἶμι στρατηγός) (καὶ σύνθ. ἀντι-) παρὰγ. ἐστρατήγουν (καὶ σύνθ. ὑπο-), μέλλ. μέσ. στρατηγήσω, ἄορ. ἐστρατήγησα (καὶ σύνθ. συ-), παρὰγ. ἐστρατήγηκα, μετ' ὄλ. μέλλ. ἐστρατηγικῶς ἔσομαι. Πρῶθ. στρατηγοῦμαι καὶ πρῶθ. παρὰγ. τὸ ἐστρατηγημένα. Ῥημ. ἐπι. ἀστρατήγητος καὶ στρατηγητέον. Ῥημ. παρ. στρατήγημα.

† στρατοπεδεύω (κάνω στρατόπεδον, συγκρατικῶ τὸν στρατόν, ἀμικτῶ δὲ σκηπῶ που μετὰ τοῦ στρατοῦ) (καὶ σύνθ. ἀντι-), παρὰγ. ἐστρατοπέδευον, ἄορ. ἐστρατοπέδευσα (καὶ σύνθ. ἐν-, κατ-, περι-). Μέσον καὶ πρῶθ. στρατοπεδεύομαι (καὶ σύνθετον ἀντι-), παρ. ἐστρατοπεδεύομαι. Ὡς ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀποστρατοπεδεύομαι (= μακρὰν στρατοπεδεύομαι) καὶ μεταστρατοπεδεύομαι (= μετατίθημι τὸ στρατόπεδον), παρὰγ. ἀπεστρατοπεδεύομαι καὶ συνεστρατοπεδεύομαι (= ὁμοῦ ἐστρατοπέδευον), ἄορ. μέσος ἀπεστρατοπεδευσάμην, ἐξεστρατοπεδευσάμην (= ἐξω ἐστρατοπέδευσα) καὶ μετεστρατοπεδευσάμην, παρὰγ. μέσ. ἐξεστρατοπέδευμαι. Ῥημ. παρ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις.

† στρεβλώω-ῶ (βλακνίζω διὰ τῆς στρέβλης, βλακνιστικῶ ὄργάνου) καὶ ἄορ. ἐστρέβλωσα (καὶ σύνθ. δι-). Πρῶθ. στρεβλοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς πρῶθ. στρεβλώσομαι, ἄορ. πρῶθ. ἐστρέβλώθην.

στρέφω (στρέφω τι, γυρίζω) (καὶ σύνθ. ἀντι-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, μετα-, παρ-, ὑπο-) παρὰγ. ἐστρεφον (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐπι-, μετα-), μέλλ. ἀποστρέψω, διαστρέψω, καὶ ἐπιστρέψω, ἄορ. ἐστρεψα (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀπο-, ἀντι-, ἐπι-, ἐπαν-, κατ-, μετ-, περι-, συν-, ὑπο-). Μέσον καὶ πρῶθ. στρέφομαι (καὶ σύνθ. ἐπι-, ἀντι-, ἀπο-, κατ-, περι-, μετα-, ὑπο-, δια-, ἐπαν-, συγκατ-), παρὰγ. ἐστρεφόμεν (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀν-, συν-, κατ-, περι-), μέλλ. μέσ. ἀποστρέφομαι καὶ καταστρέψομαι μέλλ. πρῶθ. ἀναστραφήσομαι καὶ μεταστραφήσομαι, ἄορ. μέσ. κατεστρεψάμην (καὶ συγκατ-), ἄορ. πρῶθ. καὶ ὡς μέσ. ἐστράφην (καὶ σύνθ. μετ-, συν-, ὑπο-, ἀπο-, ἀν-, ἐπι-, κατ-), ἄορ. πρῶθ. σπανίως στρεφθεῖς παρὰγ. πρῶθ. ἐστραμμαι (καὶ δι-, κατ-, συν-, ἀν-, περι-, ἀντι-) καὶ μέσος ἀπέστραμμαι, κατέστραμμαι, συνέστραμμαι, ὑπερσ. πρῶθ. κατεστράμην καὶ μέσ. συνεστράμην, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσος κατεστραμμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. στρεπτός, ἀναστρεπτέον. Τὸ

μέσον και στρέφω ἑμαυτόν. Τὸ δὲ στρέφω ἐνίοτε=στρέφομαι. Ῥημ. παρὰγ. στροφή, ἀναστροφή, ἀποστροφή, ἐπιστροφή, καταστροφή, μεταστροφή, περιστροφή, συστροφή ὑποστροφή.

στρώννυμι (στρώνω), παρκατ. κατεστρώννυν, ἀόρ. ἐστώρεσα, Παθ. ὑποστρόρνυμαι, παρκατ. παθ. ἐστρωμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστρωτος. Ῥημ. παρὰγ. στρώμα, στρωμνή, στρωματόδεσμος.

† συλάω-ω (ξεγυμνάω ρουιθέντα πολεμιστήν. λεηλατῶ, κλέπτω, κουρσεύω) (και σύνθ. ἀπο-), μέλλ. συλήσω, ἀόρ. ἐσύλησα, παρκατ. συούληκα. Παθ. συλάμαι (και σύνθ. περι-), ἀόρ. παθ. ἐσύληθην, παρκατ. παθ. σεούλημαι, ὑπερσ. παθ. ἐσεούλημην. Ῥημ. παρὰγ. σύλησις.

συμμαχέω-ω (εἶμαι σύμμαχος), παρκατ. συνεμάχουν, μέλλ. συμμαχήσω, ἀόρ. συνεμάχησα. Παθ. συμμαχία γίνεται και πράττεται.

† συρίττω (συρίζω), παρκατ. ἐσύριττον (και σύνθετος ἐξ-) και ἀόρ. ἐσύριξα. (Ῥημ. παρὰγ. σύριγξ, συριγμός.

† σφάγιαζομαι (θύω, σφάζω θύματα) ἀποθετ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. και σπανίως ὡς παθ. χίμαιρα σφαγιαζέται, παρκατ. ὡς ἐνεργ. ἐσφαγιαζόμην, ἀόρ. μέσ. ἐσφαγιασάμην (και σύνθ. ἐπ).

σφάλλω (κάννω τινά να σφάλληται, κλονῶ, ταράττω), μέλλ. σφαλώ, ἀόρ. ἐσφαλα (και σύνθ. ἀν). Μέσ. σφάλλομαι, παρκατ. μέσ. ἐσφαλλόμην, μέλλ. σφαλήσομαι και σπανίως σφαλοῦμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἐσφάλην (και σύνθ. ἀπ-, δι-), παρκατ. μέσος ἐσφάλμαι (και ἀπ-, παρ-). Παθ. σφάλλομαι (=κλονοῦμαι), ἀόρ. παθ. ἐσφάλην (= ἤτ-ήθην), παρκατ. παθ. ἐσφάλμαι (=ἤττημαι, βέβλαμμαι), ὑπερσ. παθ. ἐσφάλμην. Ῥημ. παρὰγ. σφάλμα, σφαλερός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής.

σφάττω (σφάζω) (και σύνθ. ἀπο-, προ-), παρκατ. ἐσφαττον (και σύνθ. ἀπ-) και σπαν. ἐσφαζον, ἀόρ. ἐσφαξα (και σύνθ. ἀπ-, ἐπ-). Παθ. σφάττομαι και μέσ. και παθ. ἀποσφάττομαι, μέλλ. παθ. ἀποσφαγήσομαι και ἐπισφαγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεσφάγην, ἐπεσφάγην και κατεσφάγην, παρκατ. παθ. ἐσφαγμαί. Τὸ μέσον κατ' ἀνάγνωστον σφάττω ἑμαυτόν (και σύνθ. ἀπο-, ἐπι-). Ῥημ. παρὰγ. σφαγή, σφάγιον.

† σφειτερίζω (σφειτερίζομαι, εἰκαιοποιῶμαι) και ἀόρ. ἐσφειτέρισα. Μέσον σφειτερίζομαι και μέσ. ἀόρ. ἐσφειτερισάμην.

† σφραγιζέω (ἐπιβάλλω σφραγίδα). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὡς ἀποθ. τὸ μέσ. ἐπισφραγιζομαι (και σύνθ. προσε-π) ἀόρ. μέσ. ἐσφραγισάμην (και σύνθ. ἐπ-). Παθ. μόνον ἀόρ. ἐπεσφραγίσθην και παθ. παρκατ. κατεσφραγίσμαι και προσεσφραγισμένος. Ῥημ. ἐπίθ. σφραγιστός.

† σχετλιάζω (νομίζων ἑμαυτόν σχέτλιον, ἄθλιον, ταλαίπωρον ἀγα-

νοετῶ, μιμῆμοι ὄλ. παρκατ. ἐσχετλιάζον, μέλλ. ἐσχετλιάσω, και ἀόρ. ἐσχετλιάσα. Ῥημ. παρὰγ. σχετλι-σμός.

σχίζω (διχωρίζω, δικρῶ, κόπτω), παρκατ. ἐσχίζον μέλλ. κατασχίσω, ἀόρ. ἐσχισα (και σύνθ. δι-, κπ-). Μέσον και παθ. σχίζομαι (και σύνθ. δι-, ἀπ-), παρκατ. παθ. ἀπεσχίζομην και μέσ. περὶ ἐσχίζομην, μέλλ. παθ. δικοσχισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσχίσθην, ὅστις και ὡς μέσος (=διωρίζω, διχρήθην) και παθ. και μέσ. διεσχίσθην, παρκατ. παθ. ἐσχισμαι (και σύνθ. δι-, ἀπ-), μετ' ὄλ. μέλλ. διεσχισμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. σχιστός, ἐσχιστος, ὀλέσχιστος. Ῥημ. παρὰγ. σχίσις.

† σχολάζω (ἀργῶ, εὐκκριῶ και ἀγρολαῶμαι περί τι), παρκατ. ἐσχόλαζον, ἀόρ. ἐσχόλασα, παρκατ. ἐσχόλακα.

σφῶω (σάζω, ἐλευθερῶ, δικουλάττω, δικτηρῶ) (και σύνθ. δι-, ἐκ-, ἀνα, συνδία), παρκατ. ἐσφῶζον (και σύνθ. δι), μέλλ. σφῶσω (και σύνθ. δι, συνδία-) ἀόρ. ἐσφῶσα (και σύνθ. δι, ἀπ-, ἀν. περι-ἐξ-, συναν-, συνδι-, συναξ-), παρκατ. σέσφακα (και σύνθ. δια-) ὑπερσ. σεσφκῶς ἦν και διεσεσφῶκει, μετ' ὄλ. μέλλ. διασεσφῶκῶς ἔσομαι. Μέσ. και παθ. σφῶσομαι (και σύνθ. δια-, ἀνα-), παρκατ. μέσ. και παθ. ἐσφῶζομην (και σύνθ. δι-), μέλλ. παθ. και ὡς μέσ. σωθήσομαι (και σύνθ. δια-), μέλλ. μέσ. διασφῶσομαι τι και ἀνασφῶσομαι τι, ἀόρ. παθ. και ὡς μέσ. ἐσώθην (και σύνθ. δι-, ἀπ-, ἀν, περι-), ἀόρ. μέσ. διεσφῶσάμην τι και ἀνεσφῶσάμην τι, παρκατ. μέσ. και παθ. σέσωραι και σεσφῶσαι κτλ., σέσωνται και σέσωνται (και σύνθ. δια-), ὑπερσ. ἐσέσωτο ἢ ἐσέσωστο. Τὸ μέσ. εὐτοπαθ. και σφῶω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. διασφῶστέον. Ῥημ. παρὰγ. σώμα, σωτήρ, ἄσωτος.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ δύο ἡμετέων σφῶω και τοῦ ποιητ. σώω· διὰ τοῦτο ὀπληθτικῶς μέλλων σωθήσομαι, ὁ ἀόρ. ἐσώθην και ὁ παρκατ. σέσωμαι, σώμα, σωτήρ, ἄσωτος εἶνε ἀνυπόγραφοι.

† σωφρονέω-ω (εἶμι σώφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής), παρκατ. ἐσωφρόνουν, μέλλ. σωφρονήσω, ἀόρ. ἐσωφρόνησα, παρκατ. σεσωφρόνηκα. Παθ. παρκατ. τὰ σεσωφρονημένα (=τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα). Ῥημ. παρὰγ. σωφρόνημα, σωφρονητικός.

† σωφρονίζω (ποιῶ τινε σώφρονα) και ἀόρ. ἐσωφρόνησα. Ἀόρ. παθ. ἐσωφρονίσθην και παθ. παρκατ. σεσωφρόνισμα. Ῥημ. παρὰγ. σωφρονιστήριον, σωφρονιστής, σωφρονιστός. †

† ταλαιπωρέω-ω (=κάννω τινά ταλαίπωρον, καταπονῶ, ἀμετῶ, δέ=κακοπαθῶ) (και σύνθ. ἐπι-, προσ-, συνδία-), παρκατ. ἐταλαιπώρουν, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, παρκατ. τεταλαιπώρηκα. Μέσ. και παθ.

ταλαιπωρούμαι. παρκτ. μέσ. ἐταλαιπωρούμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐταλαιπωρήθην, παρκκ. μέσ. καὶ παθ. τεταλαιπόρημαι.

ταμειύω (εἰμι ταμείας), παρκτ. ἐταμειύουν, μέλλ. ταμειύσω καὶ ἀόρ. ἐταμειύουσα. Μέσ. ταμειύομαι τι (φριδωλῶς ματαχειρίζομαι τι) (καὶ σύνθ. δια-), καὶ παθ. «δύναμις ταμειουμένη», ἀόρ. μέσ. ἐταμειουσάμην, παρκκ. μέσ. τεταμειύομαι τι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀταμειεύτος. Ῥημ. παρᾶγ. ταμεία, ταμείσμα, ταμείον.

ταράττω (εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω τι) (καὶ σύνθ. συν-, δια-), παρκτ. ἐτάραττον (καὶ σύνθ. δι-), μέλλ. συνταράξω, ἀόρ. ἐτάραξα (καὶ σύνθ. συν-, ἀν-). Μέσ. καὶ παθ. ταράττομαι (καὶ σύνθ. δια-, ἐκ-, συν-), παρκτ. μέσ. καὶ παθ. ἐταραττόμην, μέλλ. μέσ. ταράξομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐταράχθην (καὶ συν-), παρκκ. μέσ. καὶ παθ. τετάραγγμαι (καὶ ἀνα-, συν-, δια-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. ἐτεταράγγην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτάρακτος. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλ. ταράττω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρᾶγ. ταραχή, ταραχος.

τάττω (βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάττω, προσδιορίζω) (καὶ σύνθ. δια-, ἐπι-, προσ-, παρ-, συν-), παρκτ. ἐταττον (καὶ σύνθ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, συνεξ-, ἀντιπαρ-), μέλλ. τάξω (καὶ σύνθ. δια-, ἐπι-, προσ-), ἀόρ. ἐτάξα (καὶ σύνθ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, προ-, ἀντ-, ἀπ-, ἀνασυν-), παρκκ. τέταχα (καὶ σύνθ. συν-), ὑπερσ. ἐπετετάχειν. Μέσ. καὶ παθ. τάττομαι (καὶ σύνθ. ἐπι-, προσ-, παρ-, μετα-, ἀντι-, ἐκ-, συν-, ἀντιπαρ-, συμπαρα-), παρκτ. μέσ. ἐταττόμην (καὶ σύνθ. συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντιπαρ-), παρκτ. παθ. προσεταττόμην, μέλλ. μέσ. παρατάξομαι, μέλλ. παθ. ἐπιταχθήσομαι καὶ προσεταχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐταξάμην (καὶ σύνθ. δι-, ἐν-, ἐπ-, ἀντ-, προ-, παρ-, ἐξ-, συν-, μετ-, κατ-, συμπαρ-, ἀντιπαρ-), ἀόρ. παθ. ἐτάχθην (καὶ σύνθ. δι-, συν-, προσ-, ἐπ-, προ-), ὅστις κεί- τκι καὶ ὡς μέσος (=ἐταξα ἐμαυτόν καὶ σύνθ. ἀντ-, παρ-, συν-), παρκκ. μέσ. καὶ παθ. τέταγμα (καὶ σύνθ. ἐπι-, προσ-, παρ-, ἀντι-, συν-, ἐν-, προ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. ἐτετάγγην (καὶ σύνθ. δι-, ἐπ-, προσ-, συν-, παρ-, ἀντ-), μετ' ὄλ. μέλλ. τετάξομαι (καὶ σύνθ. προσ-). Ῥημ. ἐπίθ. τακτός, ἀτακτος, εὐτακτος, δύστακτος, ἀσύστακτος, ἀνεπίτακτος, τακτέος, προτακτέον, προστακτέον. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλ. τάττω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρ. ταγός, τάξις, τάγμα, σύνταξις, σύνταγμα, πρόσταξις, πρόσταγμα, ἐπίταξις, παράταξις.

ταχύνω (κάμνω τι ταχέως, σπεύδω) καὶ παρκτ. ἐπετάχυνον.

τείνω (τεντώνω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐπι-, ἐν-, ἀνα-, περι-, ἀντι-, παρ-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, συν-, προ-, κατα-, ὑπερ-), παρκτ. ἔτεινον, (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐν-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-, ὑπερ-), μέλλ. σύνθ. — τενῶ (μετὰ τῆς ἀντί, ἀπό, ἐν καὶ σύνθ.) ἀόρ. σύνθ. — ἔτεινα (μετὰ τῆς ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατὰ, παρὰ, πρό, σύν, ὑπέρ, ὑπό καὶ τῶν ἀντιπρο-

ἀντιπρο-, ἀντικατ-, προσεν-), παρκκ. ἀποτέτακα. Πάθητ. τείνομαι (καὶ σύνθετον κατ-, παρ-, ἐκ-), μέσ. καὶ παθ. σύνθ. — τείνομαι (μετὰ τῆς σύν, πρό, ἐν, ἐπί) καὶ μέσ. σύνθ. — τείνομαι (μετὰ τῆς ὑπό, διά, ἀνά, ὑπερδικ-), παρκτ. παθ. ἔτεινόμεν (καὶ σύνθ. ἐπκν-), παρκτ. μέσ. προτεινόμεν, μέλλ. παθ. παρατεθήσομαι, μέλλ. μέσ. προτενοῦμαι καὶ προτεινοῦμαι ἀόρ. παθ. σύνθ. — ἐτάθην (μετὰ τῆς ἐν, παρὰ, περί) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπετάθην καὶ ἐξετάθην, ἀόρ. μέσ. σύνθ. — ἔτεινάμην (μετὰ τῆς ἀνά, διά, ἐν, πρό, ὑπό), παρκκ. παθ. τέταμαι (καὶ σύνθ. ἐν-, παρὰ, ἀπο-, ἐπι-) καὶ μέσ. καὶ παθ. σύνθ. — τέταμαι (μετὰ τῆς διά, σύν, ἐκ, ἀνά, ὑπερ-, παθ. σύνθ. — ἐτετάμην (μετὰ τῆς ἀπό, ἐπί, παρὰ). Ῥημ. ἐπίθ. ἐκτατός, συντάτεον. Τὸ μέσ. αὐτοπ. καὶ συντείνω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρᾶγ. ἐντασις, ἐπίτασις, ἐκτασις, τόνος καὶ σύνθ. ἀτενής, ἐντονος σύντονος.

τεκμαίρομαι (ἀποθετ=συμπεριαινώ) (καὶ σύνθ. συν-), παρκτ. ἐτεκμαίρομην, μέλλ. τεκμαροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐτεκμηράμην (καὶ σύνθ. συν-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀτέκμηρος, ἀξιοτέκμηρος. Ῥημ. παρᾶγ. τέκμηροις.

τεκταινίνομαι (ἀποθ. =κατακταίνω), παρκτ. ἐτεκταινίμην (καὶ σύνθ. συν-) ἀόρ. μέσ. ἐτεκτηνάμην (καὶ σύνθετ. συν-). Ὁ ἐνεστώσ σπκνῶς καὶ ὡς παθ. τὰ τεκταινόμενα.

τελευτάω-ῶ (τελειώνω, ἀποθνήσκω) (καὶ σύνθ. ἀπο-), παρκτ. ἐτελεύτων, μέλλ. τελευτήσω, ἀόρ. ἐτελεύτησα (καὶ σύνθ. ἐν-), παρκκ. τετελεύτηκα, ὑποτ. τετελευτηκῶς ῶ εὐκτ. τετελευτηκῶς εἶην, ὑπερ. ἐτετελευτήκειν καὶ τετελευτηκῶς ἦν. Πάθ. τελευτῶ ὑπό τινος καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. τελευτήσομαι. Τὸ μέσον αὐτοπαθῆς τελευτῶ ἐμαυτόν.

τελέω-ῶ (ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς πέρας, πληρώνω, διακινῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, συν-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, συνκπο-, συνδια-), παρκτ. ἐτέλουν (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐπ-, προσ-, δι-, συνδι-), μέλλ. τελῶ (καὶ σύνθ. συν-, δια-, ἀπο, συνδικ-), ἀόρ. ἐτέλεσα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐπ-, προ-, δι-), παρκκ. τετέλεκα (καὶ σύνθ. δια, ἀπο-), ὑπερσ. προε-τετελέκειν. Πάθητ. τελοῦμαι (καὶ σύνθ. ἀπο, ἐπι-, εἰσ-, συν-), παρκτ. παθ. ἐτελοῦμην, μέλλ. παθ. ἀποτελεσθήσομαι, ἀόρ. π. ἐτελέσθην (καὶ σύνθ. ἀπ, ἐπ-, ἐξ), ἀόρ. μέσ. ἐτελεσάμην (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἀπ), παρκκ. παθ. τετέλεσμαι (καὶ ἀπο-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. ἀπετετελέσθημην καὶ ἐπετετελέσθημην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτέλεστος καὶ ἐπιτελεστέος. Ῥημ. παρ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός.

τέμνω (κόπτω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, συν-, ἐν-, δια-, κατὰ, ἐπι, κατ-), παρκτ. ἔτεμνον (καὶ σύνθ. κατ-, ἐξ-), μελ. τεμῶ (καὶ σύνθ. δια-), ἀόρ. β' ἑταμον (καὶ σύνθ. ἀπ-, συν-, δι-, κατ-, ἐξ, ἐπ-, ὑπ-), παρκκ. συνθ. — τέμηκα (μετὰ τῆς ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί). Πάθ. τέμνομαι

(και σύνθ. άπο-, περι-, έκ-) και μέσον τέμνομαι τι (και σύνθ. άπο-, ύπο-) παρκατ. παθ. έτεμνόμην (και σύνθ. άπο-), παρκατ. μεσ. ύπετεμνόμην, μέλ. παθ. άποτηρήσομαι (και σύνθ. άπο-), παρκατ. μεσ. ύποτεροῦμαι, άόρ. παθ. έτημήτην (και σύνθ. άπο-, έξ-) μέσ. άόρ. β' έτεμόμην (και σύνθ. άπο-), παρκατ. παθ. τέτηρημαι και σύνθ. άπο-, κατα-, συ-, ύπο-, έγκατκ-), ύπερσ. παθ. έτετημήμην (και κατκ-), μετ' όλ. μέλλ. έκτετηρήσομαι. Ῥημ. επίθ. ά-τηρητος, νεότηρητος, τηρητέος και άποτημητέον. Ῥημ. παρκατ. τηρημα, τηρήσις, τομή, άποτομή, έπιτομή, σύντομος, άπότομος.

τέρω (εύφραίνω), μέλλ. τέρωω και άόρ. έτερωα. Μέσον τέρωμαι, άόρ. παθ. ως μέσ. έτέρωθην. Ῥημ. παρκατ. τέρωσις, τερωπός.

τεχνόομαι-ώμαι (μετά τέχνης κατασκευάζω, τεχνάσσομαι με ταχειρίζομαι) άποθετ. μετ' ένεργητ. διαθ., παρκατ. έτεχνώμην και άόρ. μέσ. έτεχνησάμην (και σύνθ. έξ-). Παθητ. μόνον τὸ τεχνωτο (=κατασκευάζεται υπό τεχνίτου). Ῥημ. παρ. τέχνημα.

τήκω (λυώνω) (και σύνθ. άπο-, κατα-, συν-), παρκατ. περιέτηκον, άόρ. έξέτηξα, συνέτηξα και περιέτηξα παρκατ. τέτηκα ως παθ. ή μέσ. (και σύνθ. έν-), ύπερσ. ως παθ. ή μέσ. έτετήκειν. Παθ. τήκομαι (και σύνθ. κατα-, συν-, δια-), άόρ. παθ. έτάκην (και συν-) και σπκν. έτήχθην. Ῥημ. επίθ. τηκτός και άτηκτος.

τηρέω-ω (παρκατηρῶ, φυλάσσω, κειροφυλακτώ) (και σύνθ. έπι-, παρ-, συμπαρκα-), παρκατ. έτήρουν (και σύνθ. έπ-, δι-), μέλλ. τηρήσω, άόρ. έτήρησα (και σύνθ. έπ-, δι-). Παθ. τηροῦμαι, παρκατ. παθ. έτηρούμην, μέσ. μέλλ. τηρήσομαι, άόρ. παθ. έτηρήθην (και σύνθ. δι-), παρκατ. παθ. τετήρημαι. Ῥημ. επίθ. τηρητέον. Ῥημ. παρκατ. τηρησις.

τίθημι. Ὅρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλην. Γραμμ. σελ. 144—145.

τίκτω (γενῶ) (και σύνθ. έν-, άπο-, συναπο-), παρκατ. έτικτον, (και σύνθ. έν-), μέλλ. μέσ. ως ένεργ. τέξομαι, άόρ. β'. έτεκον (και σύνθ. έν-), παρκατ. β'. τέτοκα (και σύνθ. έν-), τὰ δὲ λοιπὰ συμπληρωθέντα υπό του γεννώ. Ῥημ. παρκατ. τόκος, τέκνον, τοκ-εύς, σύνθ. δὲ πρωτοτοκος (γονή), πρωτοτοκος (υίός).

τίλλω (μαδῶ). Μόνον ὁ ένεστώς σύνθετος έκτίλλω.

τιμῶ-ω Ὅρα Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 134—135.

τιμωρέω-ω (βοηθῶ και κλάζω), παρκατ. έτιμῶρουν, μέλλ. τιμωρήσω, άόρ. έτιμῶρησα (και σύνθ. προ-), παρκατ. τετιμῶρηκα, μετ' όλ. μέλλ. τετιμῶρηκῶ; έσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι τινα (=κολάζων τινα βοηθῶ έμαυτῶ). παρκατ. μέσ. έτιμωρούμην, μέσ. μέλλ. τιμωρήσομαι, άόρ. μέσ. έτιμωρησάμην (και σύνθ. άντ-, προ-), παρκατ. μέσ. τετιμῶρημαι, ύπερσ. μέσ. έτετιμωρήμην και τετιμωρημένος ήν. Παθ. μέλλ. τιμωρηθήσομαι υπό τινος, άόρ. παθ. έτιμωρήθην.

παρκατ. παθ. τετιμῶρημαι, ύπερσ. παθ. έτετιμωρήμην, μετ' όλ. μέλλ. τετιμωρημένος έσομαι. Ῥημ. επίθ. άτιμῶρητος, τιμωρητέος-τέον. Ῥημ. παρκατ. τιμῶρημα, τιμῶρησις.

τίνω (πληρώνω, άποδίδω τὰ ἕσκα) (και σύνθ. άπο-, έκ-), παρκατ. άπέτινον, μέλλ. τίσω (και σύνθ. άπο-, έκ-, συναπο-), άόρ. έτίσα, (και σύνθ. άπο-, έξ-, έκκατ-, προσιξ-), παρκατ. έκτέτικα. Ἄόρ. μέσ. έτισάμην και άπετισάμην. Παθ. άόρ. έξετίσθην και άπετίσθην, παρκατ. παθ. έκτέτισμαι, ύπερσ. παθ. έξετέτιστο. Ῥημ. παρκατ. τίσις, έκτισμα, έκτισις.

τιτρώσκω (πληγώνω), παρκατ. έτίτρωσκον, μέλλ. κατατρώσω, άόρ. έτρωσα (και σύνθ. κατ-, συν-). Παθ. τιτρώσκομαι, παρκατ. παθ. έτιτρωσκόμην, μέλλ. παθ. τρωθήσομαι, άόρ. παθ. έτρώθην, παρκατ. παθ. τέτρωμαι (και σύνθ. κατκ-), ύπερσ. παθ. έτετρώμην. Ῥημ. επίθ. τρωτός, άτρωτος.

[**τλάω-ω**]=άνέχομαι, ύποφέρω, τολμῶ. Μόνον ὁ άόρ. β'. έτλήην, άπκαρέμο. ανατλήηναι. Ῥημ. παρκατ. τλήμων.

τολμάω-ω (έχω τόλμην, δέν φοβούμαι) (και σύνθ. άντι-), παρκατ. έτόλμων, μέλλ. τολμήσω, άόρ. έτόλμησα (και σύνθ. άπο-, άντ-), παρκατ. τετόλμηκα. Παθ. άόρ. τρουτολμήθην, παρκατ. παθ. τετόλμημα (και σύνθ. άπο-) Ῥημ. επίθ. τολμητέον. Ῥημ. παρκατ. τόλμημαι, τόλμησις, τολμητής.

τραχύνω (σκληρώνω) και άόρ. παθ. έτραχύθην και παθ. παρκατ. άπκαρέμο. τετραχύθηναι.

τρέμω (τρέμω, φοβούμαι). Μόνον ὁ ένεργ. ένεστώς και σύνθ. ύποτρέμω. Ῥημ. παρκατ. τρόμος.

τρέπω (στρέφω τὰ ένω κάτω και τὰ κάτω άνω, γυρίζω, κλίνω, φυγαδεύω) (και σύνθ. άνκ-, άπο-, έπι-, παρκα-, προ-), παρκατ. έτρεπον (και σύνθ. άν-, άπο-, έξ-, έπ-), μέλλ. τρέψω (και σύνθ. άνκ-, άπο-, έπι-, προ-), άόρ. έτρεψα (και σύνθ. άν-, άπο-, έξ-, έπ-, παρ-, περι-, προ-), παρκατ. τέτροφα (και σύνθ. άνκ-). Μέσ. και παθ. τρέπομαι (και σύνθ. άπο-, άνκ-, έκ-, έν-, έπι-, παρκα-, προ-, προσ-, ύπακ-), παρκατ. μέσ. και παθ. έτρεπόμην (και σύνθ. άπο-, προ-), μέλλ. μέσ. τρέψομαι (έπί τι, εις τι, και σύνθ. άπο-, προ-), άόρ. μέσ. έτρεψάμην τινά (=άπόσας άπ' έμαυτοῦ έτρεψα εις ουγήν και σύνθ. προ-), άόρ. μέσ. β'. έτραλόμην (εις τι, επί τι, προς τι=έτρεψα έμαυτόν, και σύνθ. άπο-, έξ-, παρ-, προσπ). άόρ. παθ. έτραλήην (και σύνθ. άπο-, έπ-, π ο-) άόρ. παθ. ως μέσ. διετραλήην, άόρ. παθ. α'. σπκν. έτρέφθην (και σύνθ. έπ-), παρκατ. μέσ. και παθ. τέτραπται, τετραφεται και τετραμμένοι εισί προστ. έπιτετραφῶ, άπκαρέμο. τετραφῶται και τετραμμένοι εισί προστ. έπιτετραφῶ, άπκαρέμο. τετραφῶται (και σύνθ. άνκ-), μετ. τετραμμένος (και σύνθ. άνκ-, άπο-, έπι-, προ-), ύπερσ. μέσ. έτέτραπτο. Τὸ μέσ. και άνκαλελ. έπιτρέπω έμαυτόν. Ῥημ.

ἐπίθ. δυσσιτότρεπτος, τρεπτός και ἐπιτρεπτός. Ῥημ. παρ. τροπή, ἐπιτροπή, προτροπή, περιτροπή, ἀποτροπή, ἀνατροπή, ἀνατροπεύς.

τρέφω (πρέχω τρεφήν, ἀνατρέφω) (καὶ σύνθ. δικ-, ἐκ-, συν-, παρκ-, συνεκ-), παρκτ. ἔτρεφον (καὶ σύνθ. ἀντ-, δι-), μέλλ. θρέψω. ἄορ. ἔθρεψα (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἐξ-). Παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι (καὶ σύνθ. δικ-, ἐκ-, παρκ-, συν-, ὑπο-), παρκκ. παθ. καὶ μέσ. ἐτρεφόμεν, (καὶ σύνθ. δι-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. θρέψομαι, μέλλ. παθ. τραφήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐθρεψάμην (καὶ σύνθ. ἐξ-), ἄορ. παθ. ἐθρεφθήν, ἄορ. β'. παθ. συνηθέστ. ἐτράφην (καὶ σύνθ. δι-, ἐξ-, ἐν-, συνεξ-) ἄορ. β'. παθ. ὡς μέσος διετράφην (=διέθρεψα ἐμυαυτόν), παρκκ. παθ. καὶ ἄορ. μέσ. τέθραμμαι, τέθραπται, τεθράμμεθα (καὶ ἐκ-), τέθραψθε (καὶ συν-), ἀπαρ. τεθράφθαι, ματ. τεθραμμενος (καὶ σύνθ. συν-), ὑπερσ. ἐτεθράμην. Τὸ μέσ. αὐτοπ. καὶ κπτ' ἀνάλ. τρεφω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρκκ. τροφή, τροφός, τροφεύς, τροφεία, εὐτραφής. Ῥημ. ἐπίθ. θρεπτός, θρεπτέον.

τρέχω (τρέχω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, δικ-, ἐπι-, κκτκ-, παρκ-, περι-, συν-, ὑπο-), παρκτ. ἔτρεχον (καὶ σύνθ. δι-, προ-, προσ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. δραμοῦμαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐπι-, προσ-, συν-), ἄορ. β'. ἔδραμον (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κκτκ-, παρκ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, ἀντεξ-, ἐπεξ-, συνεξ-), παρκκ. ἐπιδεδράμηνκα, καταδεδράμηνκα, παραδεδράμηνκα, περιδεδράμηνκα, συνδεδράμηνκα, ὑπερσ. καταδεδραμήκειν καὶ παραδεδραμήκειν. Παθ. μόνον παρκκ. ἐπιδεδραμήκειν. Ῥημ. ἐπίθ. περιθρεκτέον. Ῥημ. παρκκ. δρόμος, δρομεύς, διαδρομή, ἐκδρομή, ἐπιδρομή, καταδρομή, ὑποδρομή, δρομαίος, πρόδρομος.

τρέω (τρέω, φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἄορ. ἔτρεσα καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἀτρεστος.

τρέφω (τρέφω, φθείρω, κατατρέφω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, δικ-, ἐν-, ἐπι-, κκτκ-, συν-, ἀποδικ-, ἐνδικ-, προσδικ-, συνδικ-) παρκτ. διέτρεφον (καὶ σύνθ. ἐνδι-), μέλλ. διατρέψω (καὶ συνδικ-), κατατρέψω. ἄορ. ἔτρεψα (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κκτκ-, συν-, ἐνδι-, συνδι-, συνεπ-) παρκκ. διατέτρεφα καὶ κατατέτρεφα. Παθ. τρίβομαι (καὶ σύνθ. δικ-, κκτκ-, συν-), καὶ μέσ. κατατρέβομαι καὶ ἐντρέβομαι, παρκτ. παθ. μόνον διετρέβην. μέλλ. μέσ. προστρέψομαι τι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. σπαν. τρίψομαι καὶ μέλλ. β' παθ. κατατρέβήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπετρεψάμην τι, προσετρεψάμην καὶ προσανετρεψάμην, ἄορ. παθ. ἐτρεψθήν (καὶ σύνθ. δι-) ἄορ. β'. παθ. διετρεβήν, κατετρεβήν καὶ συνετρεβήν, παρκκ. παθ. τέτριμμα (καὶ σύνθ. κατα-, συν-) καὶ μέσ. ἀποτέτριμμα τι καὶ ἐντέτριμμα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτριπτος, ἐπιτριπτος. Ῥημ. παρκκ. τριβή, διατριβή, ἀποτριβή, τρίβων, τρίψις, τριμμός, παιδοτριβής, ἀτριβής, ἐντριβής.

τριηραρχέω (εἶμι τριήραρχος) (καὶ σύνθ. ἐπι-, συν-), παρκτ. ἐτρηραρχοῦν (καὶ σύνθ. συν-), μέλλ. τρηραρχίσει, ἄορ. ἐτρηραρχήσεται (καὶ σύνθ. ἐπ-), παρκκ. τετρηραρχήκα. Μεσ. δίκαιος. τρηραρχοῦμαι. Παθ. παρκκ. ἐπιτετρηραρχοῦμαι, ὑπερσ. παθ. ἐπετετρηραρχήμην. Ῥημ. παρκκ. τρηραρχήρα.

τρυγέω (τρυγέω). Μόνον ὁ ἐνεστώς τρυγέω. Ῥημ. παρκκ. τρύγητος (ὁ κείνος τοῦ τρυγῆν) τρυγητός δι=τε τρυγῆν.

τρυπάω (τρυπῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρκκ. τετρυπημένος τὰ ὦτα καὶ τετρυπημένη ψήφος. Ῥημ. παρκκ. τρυπητής, τρυπανον.

τρυφάω (ζῶ τρυφήως) (καὶ σύνθ. ἐν-, δικ-), ἄορ. ἐνατρυφήσα καὶ παρκκ. τετρυφήκεναι.

τρυχώ (κατατρέχω κατὰ-τρέχω, διατρέφω) Ἐνεστώς τρύχαι, μέλλ. ἐκτρυχώσω (ἐκ τοῦ ἐκτρυχώω), ἄορ. ἐξέτρυχώσα. Παθ. τρύχομαι καὶ παρκκ. τετρυχωμένος.

τρώγω (ἔσθω ἔσθω, τρώγω ὄμα καὶ σκληρά) (καὶ σύνθ. ὑπο-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τρώξομαι. Ῥημ. ἐπίθ. τρωκτός. Ῥημ. παρκκ. τρώγημα (ἐκ βίξ. τρωγ-, ἐξ ἧς ὁ ποιητ. ἄορ. ἔτραγον).

τυγχάνω (εὐρίσκω, συμβαίνω, ἐπιτυγχάνω, συνκινῶ) (καὶ σύνθ. ἐν-, συν-, περι-, ἐπι-, προσ-, παρκ-, ἀπο-), παρκτ. ἐτύχαινον (καὶ σύνθ. ἐν-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τεύξομαι (καὶ σύνθ. ἐν-, ἐπι-, συν-, ἀπο-), ἄορ. β'. ἔτυχον (καὶ σύνθ. ἐν-, ἐπ-, συν-, περι-, ἀπ-, παρ-, κκτκ-), παρκκ. τετύχηκα (καὶ σύνθ. ἐν-, συν-, ἀπο-, παρκ-, περι-), ὑπερσ. περιφραστ. τετυχηκώς ἦν. Ῥημ. παρκκ. τύχη, ἐντευξίς, ἐπίτευξις καὶ σύνθ. εὐτυχής, ἀτυχής, δυστυχής, ἐπιτυχής.

τύπτω (κτυπῶ) (καὶ σύνθ. ἀντι-), παρκτ. ἐτυπτον, μέλλ. τυπήσω καὶ παίσω, ἄορ. ἐπάταξα καὶ ἐπαισα καὶ πληγὰς ἔδωκα (καὶ ἐνέτεινα), παρκκ. πέπληγα καὶ πληγὰς δέδωκα. Παθ. τόπτομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω, παρκτ. πληγὰς ἐλάμβανον, μέλλ. πληγὰς λήψομαι καὶ πληγήσομαι, ἄορ. πληγὰς ἔλαβον καὶ ἐπλήγην, παρκκ. πέπληγμαι καὶ πληγὰς εἴληφα. Ῥημ. ἐπίθ. τυπητός καὶ πληγὰς ληπτέον. Ῥημ. παρκκ. πληγή.

τυραννεύω (εἶμι τύραννος καὶ δικαῖω τυραννικῶς), ἄορ. ἐτυράννευσα, παρκκ. τετυράννευκα. Παθ. τυραννεύομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐτυραννεύθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτυράννευτος.

τυραννέω (εἶμι τύραννος καὶ δικαῖω τυραννικῶς), παρκτ. ἐτυράννου καὶ ἄορ. ἐτυράννησα. Παθ. τυραννοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. τυραννήσομαι.

τυφλώ (τυφλώω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἐκτυφλώ. Παθ. τυφλοῦμαι καὶ ἄορ. παθ. ἐτυφλώθην.

τυφώω (σκοτιζῶ, θαμβώνω, ξεμωραίνω). Μόνον ὁ παθ. παρκκ. τετύφωμαι.

✓ **ὕβριζω** (ἀμεταβ. = εἶμι ὕβριστής, οὐθιχθής, μεταβ. διέ = κίθιχθός, ὑπερηράτως μεταχειρίζομαι τινα, ἀπιμαζω) (καὶ σύνθ. ἐξ-, προσ-), παρκατ. ὕβριζον (καὶ σύνθ. ἐφ-), μέλλ. ὕβριω, ἄορ. ὕβρισα (καὶ σύνθ. ἐξ-), παρκακ. ὕβρικα, ὑπερσ. ὕβρισκεῖν. Παθ. ὕβριζομαι, παρκατ. ὕβριζομένην, μέλλ. παθητ. ὕβρισθήσομαι, ἄορ. παθ. ὕβρισθην (καὶ σύνθ. προσ-), παρκακ. ὕβρισμαι, ὑπερσ. ὕβρισμην καὶ ὕβρισμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ὕβριστέος. Ῥημ. παρκατ. ὕβρισμα, ὕβριστής, ὕβριστικός.

✓ **ὕγιαίνω** (εἶμι ὑγιής), παρκατ. ὑγιαίνον, μέλλ. ὑγιανώ, ἄορ. ὑγιαίνα.

✓ **ὕγραίνω** (ὕγρον παιῶ, νοτίζω) καὶ παθητ. ὑγραίνομαι καὶ ἄορ. παθ. σπανίως ὑγραίνθεν.

✓ **ὕδρευομαι** (ἀποθετ. ἀντιπῶ ὕδωρ). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παρκατ. ὕδρεῖα.

✓ **ὕλακτέω-ῶ** (γαυρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ὕλακτώ, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περίφρ. διὰ τοῦ ὕλακῆ χρώμαι.

✓ **ὕμνέω ῶ** (ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω δι' ὕμνων) (καὶ σύνθ. ἐφ-), παρκατ. ὕμνον, μέλλ. ὕμνήσω, ἄορ. ὕμνησα, παρκακ. ὕμνηκα. Παθ. ὕμνούμαι (καὶ σύνθ. ἐφ-), παρκατ. ὕμνούμενην καὶ παθ. παρκακ. ὕμνημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ὕμνητέον. Ῥημ. παρκατ. ὕμνητής.

✓ **ὕπαντιάζω** (πηγαίνω εἰς ἀπάντησίν τινος) καὶ παρκατ. ὑπαντιάζον μόνον.

✓ **ὕπαντάω-ῶ** ὄρα ἀπαντάω ῶ.

✓ **ὕπεινω** ὄρα εἶκω (ἐνδίδω, ὑπεχωρῶ).

✓ **ὕπηρετέω ῶ** (εἶμι ὑπηρετής) (καὶ σύνθ. ἐξ-), παρκατ. ὑπηρετόν, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἄορ. ὑπηρετήσα, παρκακ. ὑπηρετήκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι μόνον.

✓ **ὕποσχέομαι οὐμαί** (ἀποθ. = ὑπόσχομαι), παρκατ. ὑποσχομένην, μέλλ. μέσ. ὑποσχίσομαι, ἄορ. μέσ. ὑπεσχήομαι, παρκακ. μέσ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. μέσ. ὑπεσχήμην. Ῥημ. παρκατ. ὑπόσχεσις.

✓ **ὕποκορίζομαι** (ἀποθ. = συμ κρύνω τι διὰ κολακείαν ἢ κολάζω τι εἰς ῥόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παρκατ. ὑποκορίσμα.

✓ **ὕποκρινόμαι** (ἀποθ. = ὑποκρίνομαι, περυστάνω ἐπὶ σκηνῆς ὡς ὑποκριτής, προσποιούμαι), παρκατ. ὑπεκρινόμενην, μέλλ. καθυποκρινούμαι, ἄορ. μέσ. ὑπεκρινάμην, παρκακ. μέσ. ὑποκέκριμαι. Ῥημ. παρκατ. ὑποκριτής.

✓ **ὕποπτεύω** (ὕποψίαν ἔχω), παρκατ. ὑπόπτειον καὶ ἄορ. ὑπόπτεισα. Παθητ. ὑποπτεύομαι ὑπὸ τινος (= νομίζομαι ὑποπτος) (καὶ σύνθ. ἀνθ-), παρκατ. παθ. ὑπωπτεύομένην καὶ ἄορ. παθ. ὑπωπτεῖσθην.

✓ **ὕποπτεύω-ῶ** (ὕποπτεῦω). Μόνον ὁ ἄορ. ὑπετόπτησα καὶ μέσ. παρκατ. ὑπετοποούην.

✓ **ὕπουργέω-ῶ** (ὕπρη-ῶ, βρηῶ) καὶ ἄορ. ὑπούργησαι μόνον. Ῥημ. παρκατ. ὑπούργημα.

✓ **ὕστερέω-ῶ** (εἶμι ὕστερος, βελιχύτερον ἔργον κτλ. μέγα ὀπίσω), μέλλ. ὑστερήσω, ἄορ. ὑστερήσα καὶ ὑπερσ. ὑστερήκειν.

✓ **ὕστερίζω** (= ὕστερῶ) (καὶ σύνθ. ἐφ-), παρκατ. ὑστερίζον, μέλλ. ὑστεριῶ, ἄορ. ὑστερήσα.

✓ **ὕφαινω** (ὕφαινω, πλέκω, μηχανώμαι) (καὶ σύνθ. ἀν. προσ. συν-), παρκατ. ὑφαίνον, ἄορ. ὑφηναι. Παθητ. ὑφαίνομαι (καὶ σύνθ. ἐξ-), ἄορ. μέσ. ὑφηνάμην (καὶ σύνθ. συν-), ἄορ. παθ. ὑφάνθην (καὶ σύνθ. συν-), παρκακ. παθ. παρφυασμένος. Ῥημ. ἐπίθετον ὑφαντός. Ῥημ. παρκατ. ὑφαομα, ὑφάντης, συνῦφανσις.

✓ **ῥῶ** (ῥί) (κάνω ὑετόν, ἐξ οὗ βρέγεται ἡ γῆ) καὶ παθ. παρκακ. ἐρυσμένος μόνον, τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. παρκατ. ῥά. ὑετός (πρῶλ. του ε-τός).

✓ **φαιδρύνω** (λαμπρύνω, χαροποιῶ) καὶ ἄορ. ἐφαιδρύνω. Μέσ. ἄορ. ἐφαιδρυνάμην τι καὶ ἄορ. παθητ. ὡς μέσ. ἐφαιδρύνθην (= ἐφαιδρύνω ἐμαυτόν).

✓ **φαινώ** (δεικνύω, φανερῶ, φέγγω) (καὶ σύνθ. ἀνα, ἀπο-, δια-, προ-, ὑπο-, ἀνταπο-, παρκαμ- προσκαπο-), παρκατ. φαινόν (καὶ σύνθ. ἀπ, ὑπ-), μέλλ. ἀποφανάω, εὐκτ. ἀποφανοίην, ἄορ. ἐφηναι (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀπ- ἐξ-, προ-, ὑπ), παρκακ. ἀποπέφαγκα. Μέσ. καὶ παθητ. φαίνομαι (καὶ σύνθ. ἀπο, ἀνα-, ἐκ, ἐπι-, ἐμ-, ἐπι-, κατα-, προ-, παρκα-, ὑπο, προσκαπο), παρκατ. μέσ. καὶ παθητ. ἐφαινόμην (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, δι-, κατ-, προ-, συνκαπ-), μέλλ. μέσ. φανοῦμαι (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ μέλλ. παθητ. ὡς μέσ. φανήσομαι (καὶ σύνθ. ἀνα, ἐκ. προσ-) ἄορ. παθητ. ὡς μέσ. ἐφάνην (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἐξ, ἐπ, κατ. παρ. προ-, ὑπερ-), ἄορ. μέσ. ἀπεφηνάμην (καὶ σύνθ. συνκαπ-, προσκαπ-), ἄορ. παθητ. διαθ. ἐφάνθην (= ἐλέγχθην, ἀπεδείχθην) καὶ ἀπεφάνθην, παρκακ. ἐφ. ἐνεργ. ὡς μέσ. ἐφηναι (καὶ σύνθ. ἀνα-), παρκακ. παθητ. τρίτ. ἐνικ. πέφανται (καὶ ἀνα-, ἀπο-) γ'. πληθ. ἀποφασισμένοι εἰσὶ, ἀπαρ. πεφάνθαι, μετοχ. πεφασμένος (καὶ ἀπο-). Τὸ μέσ. αὐτοπαθητ. κατ' ἀνάγκη ἀποφάνω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρκατ. φάσις ἀπόφασις, φάσμα, σύνθ. διαφανής, ἐπιφανής, ἐκφανής, καταφανής, περιφανής, προφανής, ὑπερφανής, συκοφάν-της.

✓ **φάσκω** (λέγω, διίσχυρίζομαι, κομπάζω) ἄνευ προστακτικῆς, παρκατ. ἐφασκόν. Ῥημ. παρκατ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις.

σύνθ. ὑπο-), παρκτ. μέσ. ἐφειδόμεν, μέλλ. μέσ. φείσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐφεισάμην. Ῥημ. ἐπίθ. φειστέον. Ῥημ. παρὰ γ. φειδῶ, φειδωλῶς καὶ σύνθ. ἀφειδής.

φέρω (βασιτάζω, παρὰ γω, καρποφορῶ, ὀδηγῶ) (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, κττι-, παρκα-, περι-, προ-, συμ-, ὑπο-, παρσι-, ἐπικα-, προσεπι-), παρκτ. ἔφερων (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ἐπικα-), μέλλ. οἴσω (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, περι-, προσ-, συν-, ὑπο-, ὑπερ-, προσι-, ἐπικα-), ἀόρ. α' ἴνεγκα, ας-ε, ἴνεγκάμεν, ατε. αν, διηνεγκάτην (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, κττ-, παρ-, μετ-, προσ-, συν-, προσι-), εὐκτ. ἐνέγκαιρι ἐνέγκαι, (καὶ σύνθ. δι-, εἰσ-) καὶ εἰσενέγκαιεν, προστ. μόνον ἐνεγκάτω (καὶ σύνθ. προσ-) καὶ ἀνενέγκατα, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ ε'. ἀορίστου, ὅστις ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀπικτιῶ μόνον κατὰ τὰ α' ἐνικ. διήνεγκον. ὑποτ. ἐνέγκω κτλ (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, περι-, προσ-, ἐπικα-). εὐκτ. ἐνέγκοιμι κτλ. (καὶ σύνθ. δι-, ἐπ-, μετ-, συν-, ὑπο-). προστ. μόνον ἐνεγκε, ἀπικτ. ἐνεγκεῖν, μετοχ. ἐνεγκών, παρκακ ἐνήνοχα (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, μετ-, συν-, ὑπερ-), ὑπερτ. εἰσενηνόχην καὶ ἀπενηνόχην. Μίσ. καὶ παθ. φέρομαι (καὶ σύνθ. ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, περι-, προσ-, εἰσ-, προ-, μετ-, ὑπο-, δια-, ἀνα-, κττι-, συμ-, ὑπερ-, ἐπιδια-, ἐπικα-, συμπαρκα-, συμπερι-), μέσ. καὶ παθ. παρκακ. ἐφερόμην (καὶ σύνθ. ὡς ὁ ἐνεστώς), μέσ. μέλλ. οἴσομαι (καὶ σύνθ. δι-, προσ-), ἀλλ' ὁ μέσ. μέλλ. οἴσομαι καὶ ὡς παθητικεῖται σπικτιῶς, μέλλ. παθητικῶς οἰσθήσομαι (καὶ σύνθ. ἀνα-) καὶ ἐπενεχθήσομαι καὶ κατενεχθήσομαι ἀόρ. μέσ. ἴνεγκάμην (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐξ-, εἰσ-, ἐπ-, προ-, ἐπαισ-, συνεισ-), ἄνευ προστ. ἀόρ. παθ. ἴνέχθη (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, δι-, κττι-, περι-, παρκα-, προσ-, ὑπερ-, συν-, ἐπικα-, παρσι-, προσεπι-, συμπερι-), ἀλλ' ὁ ἴνέχθη καὶ μέσος (= ἴνεγκα ἐμαυτὸν καὶ σύνθ. δι-, κττι-, προσ-, συν-), παρκακ. παθ. ἐνήνεγμαι (καὶ σύνθ. εἰσ-, μετ-, ἀπο-, ἀνα-, συν-, παρσι-), παρκακ. μέσος σύνθ.—ἐνήνεγμαι (μετὰ τῶν εἰς, δια-, πρὸς), ὑπερτ. παθ. προσενήνεκτο. Ῥημ. ἐπίθ. οἰστόν, ἀπροσοίστως, οἰστέον, προσοιστέον, εἰσοιστέος, ἐξοιστέος. Τὸ διαφέρει (= μέλλει) καὶ συμφέρει εἶνε καὶ ἀπρόσωπα. Ῥημ. παρὰ γ. φόρος, φορά, ἀποφορά, διαφορά, ἐκφορά, μεταφορά, εἰσφορά, ἐπιφορά, προσφορά, συμφορά, σύμφορος, διάφορος, διηνεκής.

ΣΗΜ. Ῥιζ. φερ-, οἰ- καὶ ἐνεκ- καὶ ἐν(ε)κ-, ἐξ ἧς ὁ ἀόριστος ἴνεγκον.

φεύγω (φεύγω, διώκομαι) (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-, ὑπο-), παρκακ. ἔφρευγον (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-, δι-, ὑπο-), μέλλων μεσος ὡς ἐνεργ. φεύξομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-, ἀνα-, περι-), καὶ δωρικ. φευξοῦμαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐκ-), ἀόρ. ε'. ἐφυγον (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-, δι-, ἐξ-, ἀνα-, προκατ-, ὑπεξ-), παρκακίμενος

ε'. πέφευγα (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-), ὑπερτ. ἀπαφύγειν (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-, δι-) καὶ καταπαφευγῶς ἴν, εὐκτ. παφευγῶς εἶην (καὶ σύνθ. ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφρευκτός, φρευκτός, φρευκτέος, προσφρευκτέον. Τὸ φεύγω εἶνε ὡς καὶ παθητ. τοῦ διώκω. Ῥημ. παρὰ γ. φυγή, φυγῆς.

φημι (λέγω), φής, φησί, φασί, φασίμεν, φασί φασί (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, συμ-), ὑποτ. φῶ, φῆς κτλ. εὐκτ. φάην, φάης, κτλ., προστ. φάτι ἢ φασί (καὶ σύνθ. συμ-) φάτω μόνον, ἀπικτ. φάσαι, μετοχὴ φάσκων, φάσκουσα, φάσκων, παρκακ. φῆην, φῆσαι καὶ φῆς, φῆν, φῆρατον, φῆρατην, φῆραμεν, φῆρατε, φῆρασαν (καὶ σύνθ. συν-), μέλλ. φήσω (καὶ σύνθ. συμ-) ἀόρ. φῆσα (καὶ σύνθ. συν-, ἀπο-), Μίσ. ἐνεστ. φάμενος. Παρκακ. παθ. προστ. πεφάσθω (= ἴστω εἰρημένον). Ῥημ. ἐπίθ. φάσεος, —τέον. Ῥημ. παρὰ γ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις, φήμη.

φθάνω (φθάνω, προσθάνω, παρὰ γ. φθάνω, πρῶτον τὸ γρηγορώτερον), παρκακ. ἐφθάνων, μέλλ. (φθάσω) καὶ μέσ. ἀντι ἐνεργ. φθήσομαι, ἀόρ. ἐφθάσα (καὶ σύνθ. προ-), ἀόρ. ε' ἐφθην, ὑποτ. φθῶ καὶ ἀπικτ. φθῆναι μόνον.

φθέγγομαι (ἀποθ. ἐπὶ ἀνθρώπου μόνον=ἐκβάλλω φωνήν, ἰαλῶ) (καὶ ἐπι-, παρκα-, προσ-, ὑπο-). παρ. ἐφθεγγόμεν (καὶ παρ-), μέλλ. μέσ. φθέγγομαι, ἀόρ. μέσ. ἐφθεγγάμην (καὶ ἐπ-), παρκακ. ἐφθεγμα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀφθεγκτός. Ῥημ. παρὰ γ. φθέγμα, φθόγγος.

φθείρω (ἀρκεῖω, καταστρέφω) (καὶ σύνθ. δια-), παρκακ. ἐφθειρον (καὶ σύνθ. δι-), μέλλ. φθερώ καὶ σύνθ. δια-, ἀόρ. ἐφθειρα (καὶ σύνθ. δι-, κατα-, προδι-), παρκακ. ἐφθαιρα (καὶ σύνθ. δι-, ὑπερτ. διαφθάρκειν. Παθ. φθείρομαι (καὶ σύνθ. δια-), παρκακ. ἐφθειρόμην (καὶ σύνθ. δι-, ἀπο-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φθεροῦμαι, καὶ μέλλ. παθ. διαφθαρήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφθάρην (καὶ σύνθ. δι-, προδι-, προσδι-, συνδι-), παρκακ. παθ. ἐφθάρμαι (καὶ σύνθ. δι-, προδι-, συνδι-) ὑπερτ. παθ. διαφθάρμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιάφθατος, εὐδιάφθατος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη. διαφθεῖρω ἐμαυτὸν. Ἀπικτ. εἶνε τὸ περιφθεῖρομαι (= περιέρχομαι μὲτην ἢ πρὸς βλάβην ἄλλου ἢ ἐμαυτοῦ) μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Ῥημ. παρὰ γ. φθора, φθόρος.

φθίνω (ἀμικτιῶ=φθείρομαι, κατατίζομαι, ἐπὶ δὲ χρίνου=λήγω, παρέρχομαι), παρκακ. ἐφθίνων. Μίσ. ἀόρ. ε' φθίμενος (καὶ σύνθ. ἀπο-). Ῥημ. παρὰ γ. φθίσις.

φθονέω-ω (φθονῶ, ἔγω φθόνον), παρκακ. ἐφθόνουν (καὶ σύνθ. ἀπο-), μέλλ. φθονήσω, ἀόρ. ἐφθόνησα. Παθ. φθονοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φθονήσομαι καὶ παθ. φθονηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφθονήθην.

φιλέω-ω (ἀγαπῶ, φιλῶ, συναφίζω) (καὶ σύνθ. ἀνα-, ὑπερ-), παρκακ. ἐφίλουν (καὶ σύνθ. κατα-, ὑπερ-), μέλλ. φιλήσω (καὶ σύνθ.

κατα-), ἀόρ. ἐφίλησα (καὶ σύνθ. ἀντ-, κατ-), παρκ. περίληκα. Παθ. φιλοῦμαι (καὶ σύνθ. ἀντι-), παρκτ. ἐφιλούμην, μέλιον μέσος ὡς παθ. φίλησομαι, ἀόρ. παθ. ἐφιλήθην, παρκ. παθ. περιήσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀξιοφίλητος. Τὸ μέσον αὐτοπαθῆς φίλω ἑμαυτὸν Ῥημ. παρὰ γ. φίλημα.

φιλοτιμέομαι-οὔμαι (εἰμί φιλότιμος, κινῶμαι διὰ τι, ἀμιλλῶμαι) ἀποθ, παρκτ. ἐφιλοτιμούμην, μέλλ. μέσ. φιλοτιμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, παρκ. μέσ. περιλοτιμήμαι

φιλοφρονέομαι-οὔμαι (ἀποθετ. περιστρέφομαι φιλοφρόνως, μεταχειρίζομαι τινε εὐγενῶς), παρκτ. ἐφιλοφρονούμην, ἀόρ. μέσ. ἐφιλοφρονησάμην καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσος φιλοφρονηθεῖς. Ῥημ. παρὰ γ. φιλοφρόνημα.

φλέγω (καίω, φλογίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπιφλέξαι. Παθητ. φλέγομαι, παρκτ. παθ. ἐφλεγόμην, ἀόρ. παθ. ἀνεφλέχθην καὶ κατεφλέχθην. Ῥημ. ἐπίθ. εὐφλεκτος. Ῥηματ. παρὰ γ. φλόξ, φλέγμα, φλεγμονή.

φλυαρέω-ᾶ (λέγω μωρίαις, φλυαρῶ), παρκτ. ἐφλυάrouν καὶ μέλλ. φλυαρήσω μόνον.

φοβέω-ᾶ (ἐμβάλλω τινε εἰς φόβον, τρομάζω, φοβίζω) καὶ σύνθ. ἐκ-, κατα-), παρκτ. ἐφόβουν, μέλλ. φοβήσω (καὶ σύνθ. ἐκ-), ἀόρ. ἐφόβησα (καὶ σύνθ. ἐξ-). Μέσον φοβοῦμαι, παρκτ. ἐφοβούμην (καὶ σύνθ. ὑπερ-), μέλλ. μέσ. φοβήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐφοβήθην (καὶ σύνθ. κατ-, συν-), παρκ. μέσ. πεφοβήμαι, ὑπερ- μέσ. ἐπεφοβήμην. Ῥημ. ἐπίθ. φοβητέον. Ῥημ. παρ. φόβητρον.

φοιτάω ᾶ (συχνάζω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, δια-, εἰς-, προσ-, συμ-), παρκτ. ἐφοίτων (καὶ σύνθ. δι-), μέλλ. συμφοιτήσω, ἀόρ. ἐφοίτησα (καὶ σύνθ. ἀπ-), παρκ. πεφοίτηκα. Ῥημ. ἐπίθ. φοιτητέον. Ῥημ. παρὰ γ. φοίτησις, φοιτητής, συμφοιτητής.

φονεύω (φονεύω), παρκτ. ἐφόνευον καὶ ἀόρ. ἐφόνευσα. Παθ. φονεύομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐφονεύθην. Ὡς παθητ. αὐτῷ εἶνε καὶ τὸ θνήσκω ὑπὸ τίνος καὶ φόνος γίγνεται καὶ πράττεται.

φράζω (ἐκφράζω, δεικνύω, σανερῶ, λέγω, κελεύω), παρκτ. ἔφραζον, μέλλ. φράσω, ἀόρ. ἔφρασα, παρκ. πέφρακα. Παθ. φράζομαι καὶ παθ. παρκ. πέφραξαι. Ῥημ. ἐπίθ. δύσφραστος καὶ φραστέον. Ῥημ. παρὰ γ. φράσις, φραστήρ.

φράττω (κάννω φραγμόν, φράσσω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐμ-, ἀντι-, συμ-), παρκτ. συνέφραττον, ἀόρ. ἔφραξα (καὶ σύνθ. ἐν-, περι-, συν-), ἀόρ. μέσ. ἐφραξάμην (καὶ σύνθ. ἀπ-, περι-). Ἄόρ. παθ. ἐφράχθην (καὶ σύνθ. ἀντ-, ἐν-), παρκ. παθητ. πέφραγμα (καὶ σύνθ. συμ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφρακτος, κατάφρακτος. Τὸ μέσον αὐτοπ. καὶ κατ' ἀναλ. περιφράττω ἑμαυτὸν. Ῥημ. παρ. φράγμα, ἐμφραγμα, ἀπόφραξις, δρύφακτον (ἀντ' τοῦ δρύ-φρακ-τον).

φρίττω (τὸ ἰ. μικρὸν = ἀνατριγιάζω, φρίττω, τριμαζῶ). ἀόρ. ἐφρίξα καὶ παρκ. πέφρικα. Ῥημ. παρὰ γ. φρίκη.

φρονέω-ᾶ (εἰμί ἔμμενον σιάπτομαι νομίζω, ἔχω φρόνημα, αἰσθάνομαι) (καὶ σύνθ. παρκ-, περι-, ὑπερ-, ἔκ. καὶ καταφρονῶ), παρκτ. ἐφρόνουν (καὶ σύνθ. ἐν-, παρ-, ὑπερ-), μέλλ. φρονήσω, ἀόρ. ἐφρόνησα (καὶ σύνθ. παρ-), παρκ. πεφρόνηκα (καὶ σύνθ. ὑπερ-). Παθ. ἐπεφρονοῦμαι μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. φρονητέον. Ῥημ. παρὰ γ. φρόνησις (ὡς παρὰ γ. τοῦ εἶ. φρονῶ), φρόνημα (ὡς παρὰ γ. τοῦ μέγα φρονῶ, ὅπερ καὶ μεγάλ. φροσύνη λέγεται).

φροντίζω (φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μέλλομαι) (καὶ σύνθ. ἐκ-), παρκτ. ἐφροντίζον, μέλλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφρόντισα. παρκ. πεφρόντισκα. Παθ. φροντίζομαι (=εἰμί ὑποκείμενον φροντίδας). Ῥημ. ἐπ. ἀφρόντιστος καὶ φροντιστέον. Ῥημ. παρ. φροντιστής.

φρουρέω-ᾶ (φυλάττω ὡς φρουρός, φυλάττω) (καὶ σύνθ. ἐμ-), παρκτ. ἐφρούrouν (καὶ σύνθ. περι-), μέλλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἐφρούρησα. Παθ. φρουρούμαι, παρκτ. ἐφρουρούμην (καὶ σύνθ. περι-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφρούρητος.

φρυγῶ (ξηραίνω, φρυγανίζω). Μόνον ὁ παθ. παρκ. πέφρυγμα καὶ τὸ ῥηματ. ἐπίθ. φρυκτός.

φυγάνω (φεύγω). Μόνον σύνθετον ἀποφυγάνω καὶ καταφυγάνω, παρκτ. διεφύγγανον, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ φεύγω.

ΣΗΜ. Τὸ φυγάνω γίνεται ἐκ βίβης φυγ- μετὰ τοῦ προσφύματος ἀνω καὶ ἑτέρου ν πρὸ τοῦ χαρακτηρος.

φυλάττω (φυλάττω, παραφυλάττω, διαφυλάττω, προσέχω, ἀγρυπνῶ) (καὶ σύνθ. δια-, προ-, παρκ-, συμ-), παρκτ. ἐφυλάττον (καὶ σύνθ. δι-), μέλλ. φυλάξω (καὶ σύνθ. δι-), ἀόρ. ἐφύλαξα (καὶ σύνθ. δι-, ἀντ-, παρ-), παρκ. διεπεφύλαχα καὶ παραπεφύλαχα. Παθ. φυλάττομαι (καὶ σύνθ. προ-), παρκτ. ἐφυλαττόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φυλάξομαι, ἀόρ. παθ. ἐφυλάχθην (καὶ σύνθ. δι-), παρκ. παθ. διαπεφύλαγμα. Μέσ. φυλάττομαι (τι καὶ τινος = εὐλαδύμαι φροντίζω) (καὶ σύνθ. ἀντι-, προ-), παρκτ. μέσ. ἐφυλαττόμην, μέλλ. μέλλ. φυλάξομαι, ἀόρ. μέσ. ἐφυλαξάμην (καὶ σύνθ. προ-), παρκ. μέσ. πεφύλαγμα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀφύλακτος, δυσφύλακτος, εὐφύλακτος καὶ φυλακτέος. Ῥημ. παρὰ γ. φυλακή, φύλαξ, προφυλακή, φυλακτήριος. **φυράω-ᾶ** (ζυμώνω, μίγνυμι, μολύνω), ἀόρ. ἐφύρῶσα. Ἄόρ. παθ. ἐφυράθην καὶ παθ. παρκ. γεφυρῦμένος.

φύρω (ἀνακατώνω, ζυμώνω) καὶ συμφύρω μόνον. Μέσ. φύρομαι. Παθ. παρκτ. ἐφυρόμην, παθ. παρκ. ἐφύρωμαι καὶ συμπεφύρωμαι. Παρὰ γ. ἐπίφρ. φύρην.

φῶ (γεννῶ, παράγω, φετρώνω, βλαστᾶω) (καὶ σύνθ. ἐκ-, συμ-), παρκτ. ἐφῶον, ἀόρ. ἔφουσα (καὶ σύνθ. ἐν-, περι-, συν-). Μέσ. καὶ

παθητ. φύομαι (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἐμ., περι-, συμ-), παρκατ. μέσ. καὶ παθη. ἐφυόμην (καὶ σύνθ. μετ), μέλλ. μέσ. ὡς παθη. φύσομαι (καὶ σύνθ. ἐμ., προσ-), ἀόρ. ἑ' ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθη. ἐφύην (καὶ σύνθ. ἐν-, προσ-), ὑποτ. φύω, φύῃς κτλ. (καὶ σύνθ. ἐμ-), εὐκ. ἐκφυόομαι ἀπαρ. φύναι (καὶ σύνθ. συμ-), μετοχ. φύς, φύσα, φύν (καὶ σύνθ. ἀνα-, προσ-), παρ. ἐνεργητ. ὡς μέσ. καὶ παθη. πεφυκα (καὶ σύνθ. ἐμ-, ἐπι-, περι-, προσ-, συμ-), ὑποτ. πεφύκω καὶ πεφυκῶς ᾧ εὐκτ. πεφύκομαι καὶ πεφυκῶς εἶην, ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ πεφυκῶς ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἔμφυτος, σύμφυτος καὶ φυτὸν (ὡς οὐσιωστικόν). Ῥημ. παρκατ. φύλλον, φυλή, φύλλον (=φύ-ιον), φύ-μα. φύσις.

φωνέω ᾶ (ορθέγγωμαι, λαλώ) (καὶ σύνθ. δια-, προσ-, συμ-), μέλλ. διαφωνήσω καὶ συμφωνήσω, ἀόρ. ἐφώνησα καὶ συνεφώνησα. Ἄόρ. παθη. ἐφωνήθην. Μέσ. ἀλληλοπ. κατ' ἀνάγκη. συμφωνοῦμεν ἀλλήλοις.

X

χαίρω (ἔχω χαράν, χαίρω) (καὶ σύνθ. ἐπι-, προ-, συγ-, ὑπερ-), παρκατ. ἔχαιρον (καὶ σύνθ. ἐπ-, ὑπερ), μέλλ. χαίρήσω, ἀόρ. παθη. ὡς ἐνεργ. ἐχάρην, παρκατ. γέγηθα. Ῥημ. ἐπίθ. χαρτὸς καὶ ἐπίχαρτος. Ῥημ. παρκατ. χαρά, περιχαρής.

χαλάω-ᾶ (χαλαρώνω) (καὶ σύνθ. δια-) καὶ ἀόρ. ἐχάλασα. Παθη. χαλάωμαι καὶ ἀόρ. παθη. ἐχαλάσθην. Ῥημ. παρκατ. χαλαρός, χάλαισις.

χαλεπαίνω (ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), παρκατ. ἐχαλεπαίνον. μέλλ. χαλεπανῶ, ἀόρ. ἐχαλέπηνα. Μέσ. χαλεπαίνομαι (ἔνευ διαφύρεως πρὸς τὸ χαλεπαίνω) καὶ ἀόρ. παθη. ὡς μέσ. ἐχαλεπάνθην.

χαριεντίζομαι (ἀποθ. ὀμιλῶ μὲ χάριν, ἀστειότητα). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παρκατ. χαριεντισμός.

χαρίζομαι (ἀποθ. λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός, δωροῦμαι) (καὶ σύνθ. ἀντι-, προσ-, κατ-, προσεπι), παρκατ. ἐχαρίζομαι, (καὶ σύνθ. κατ-), μέλλ. μέσ. χαριοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐχαρισάμην (καὶ σύνθ. ἐντ-, προσ-, κατ), παρκατ. μέσ. κεχαρισμαι, ὅστις σπανίως καὶ ὡς παθη. κέττι, καὶ κεχαρισμένος εἶμι. ὑπερσ. κεχαρισμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. κεχαρισμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀχάριστος. χαριστέον. Ῥημ. παρκατ. χαριστήρια.

χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω) καὶ ὑποχάσκω καὶ παρκατ. κεχηνάς. Ῥημ. παρκατ. χάσμα.

ΣΗΜ. Ῥίζα γεν- χαν-, χ₀^ν = χ₁^ν, χ₂^ν = χ₃^ν, χ₄^ν = χ₅^ν. Ὁ παρκατ. κέχηνα ἐκ ρίζης γεν-, ὡς ὁ μέμμελε ἐκ ρίζης μελ- (μέλει).

χασμάομαι-ᾶμαι (ἀποθετ. χασμουροῦμαι) καὶ μέλλ. χασμήσομαι.

χειμάζω (διάγω πὸν χειμῶνα) (καὶ σύνθ. παρκα-), παρκατ. ἐχειμάζον (καὶ σύνθ. δι-, υελλ. διαχειμάσω ἀόρ. ἐχειμάσσα (καὶ σύνθ. δι-, ἐπ-, παρ-). Παθητ. χειμάζομαι (ἀχσινίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης), παρκατ. ἐχειμαζομένην ἀόρ. παθη. ἐχειμάσθην. Ῥημ. παρκατ. χειμάδιον.

χειροῶμαι-οῶμαι (ἀποθετ. κίμων τινὸς ἰσχυρίων εἰς ἐμπυτόν, ὑποτάσσω), παρκατ. ἐχειροῶμαι, μέλλ. μέσ. χειροῶσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐχειρωσάμην. Παθη. μέλλ. χειρωθήσομαι, ἀόρ. παθητ. ἐχειρώθην, παρκατ. παθητ. κεχειρωμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. κεχειρωσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐχειρωτος, δυσχειρωτος. Ῥημ. παρκατ. χειρωσις, χειρωτικός.

χέω (χύνω). Μόνον σύνθετον -χέω (μετὰ τῶν δια-, ἐν-, ἐπί-, ἐκ, κατὰ, σύν), παρκατ. ἐνέχεον, μέλλ. συνηρημ. ἐγχεί (γ' ἐνικόν), ἀόρ. σύνθετ. -έχεα (μετὰ τῶν ἐν, ἐκ, κατὰ, σύν). Παθη. χέομαι (καὶ σύνθ. δια- ἐγ- συγ-), μέλλ. παθητ. συγχυθήσομαι, ἀόρ. παθη. σύνθ. μόνον -ἐχῦθήν (μετὰ τῶν ἐπί, κατὰ, περί, σύν), παρκατ. παθητ. κέχυμαι (καὶ σύνθ. δια-, ἐγ-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, συγ-), ὑπερσ. παθη. ἐξεκεχῦμαι. Μέσον χέομαι (καὶ σύνθ. δια-, ἐκ-, κατ-), παρκατ. μέσος σύνθ. ἐχεόμην (μετὰ τῶν δια-, κατὰ, περί), μέλλ. μέσος χέομαι, ἀόρ. μέσ. ὑποτ. ὑπεγχεῶμαι καὶ μετοχ. ἐγχεάμενος. Ῥημ. ἐπίθ. χυτός. Ῥημ. παρκατ. χοή, χούς, χυμός, πρόχους, χύδιον, ἐκκεχυμένος. **χλευάζω** (ἐμπιζῶ) (καὶ σύνθ. δια-), παρκατ. ἐχλευάζον, ἀόρ. στ. διεχλευάσα, παρκατ. προσκεχλευάσα. Ῥημ. παρκατ. χλευασμός καὶ χλευασία.

χορεύω (χορεύω), παρκατ. ἐχόρευον, μέλλ. χορεύσω, ἀόρ. ἐπεχόρευσα, παρκατ. κεχόρευκα. Παθη. μόνον ἀόρ. ἐχορεύθην. Ῥημ. ἐπθ. ἀχόρευτος. Ῥημ. παρκατ. χορευτής, χορεία, χορευμα.

χορηγέω-ᾶ (εἶμι χορηγός, παρέχω τὰ ἔξοδα πρὸς κατασκευὴν χοροῦ), παρκατ. ἐχορήγουν, μέλλ. χορηγήσω, ἀόρ. ἐχορήγησι (καὶ σύνθ. ἀντ-, κατ-), παρκατ. κεχορήγηκα. Μέσ. διάμεσον χορηγοῦμαι (=διὰ τοῦ χορηγοῦ παρεσκευάζω δι' ἐμαυτὸν χορὸν) καὶ παθη. χορηγοῦμαι μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. αὐτοχορηγητός.

χρῶ-ᾶ ὄρα χώννυμι.

χρῶ (πρέπει, εἶνε χρεία) καὶ χρεῶν ἐστί, ποστ. χρεῶν ἐστω, ἀπαρ. χρῆναι καὶ χρεῶν εἶναι, μετοχ. τὸ χρεῶν (ἀκλίτ.), εὐκτ. χρεῖη καὶ χρεῶν εἶη, παρκατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν, μέλλ. εὐκτ. χρήσοι. Σύνθ. ἀπόχρη (=ἀκρεῖ). ἀπαρέμρ. ἀποχρῆν, μετ. ἀποχραν, παρκατ. ἀπέχρη, μέλλ. ἀποχρήσει καὶ εὐκτ. ἀποχρήσοι, ἀόρ. ἀπέχρησε καὶ εὐκτ. ἀποχρήσαι.

χρήζω (ἔχω ἀνάγκην) καὶ παρκατ. ἐχρήζον μόνον.

χορηματίζω (διαπραγματεύομαι διαλέγομαι), παρκατ. ἐχορημάτιζον, μέλλ. χορηματιώ, ἀόρ. ἐχορημάτισα, παρκατ. κεχορημάτικα. Μέσ. χορηματίζομαι (=συλλέγω ἐμκυτῶ χρήματα), μέλλ. μέσ. χορηματιούμαι, ἀόρ. μέσ. ἐχορηματισάμην (καὶ σύνθ. ἐξ-), παρκατ. μέσος κεχορημάτισμαι. Ῥημ. ἐπίθ. χορηματιστέον. Ῥημ. παράγ. χορημάτισις, χορηματισμός, χορηματιστής.

χορίω (ἀλείφω). Μόνον σύνθετον καὶ μόνον ὁ ἐνεστώς ἐγγχρίω καὶ ὑποχρίω. Μέσον χρίομαι, παρκατ. μέσ. ἐχρίομην, ἀόρ. μέσ. ἐχρίσάμην. Παθ. ὑποχρίομαι, παρκατ. παθ. κέχρημαι, ὑπερσυντ. παθ. ἐκεχρίμην. Ῥημ. παράγ. χρίμα.

χρῶ (=χράω=χρησιμοδοτῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐχρησα. Μέσ. χρώμενος (=ἐρωτῶ τὸ μαντεύον, μαντεύομαι), ἀόρ. μέσ. ἐχρησάμην καὶ ἀόρ. παθ. ἐχρήσθην. Ῥημ. ἐπίθ. πυθόχρηστος Ῥημ. παράγ. χρησμός, χρηστήριον.

χρῶμαι (=χράομαι, ἀποθετ.=μεταχειρίζομαι) (καὶ σύνθ. ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, προσ-, ἐναπο-), παρκατ. ἐχρώμην (καὶ σύνθ. ἀπ-, κατ), μέλλ. μέσ. χρήσομαι (καὶ σύνθ. κατα-), ἀόρ. μέσ. ἐχρησάμην (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, κατ-προσ-), παρκατ. μέσ. κέχρημαι (καὶ σύνθ. κατα-, προσ-), ὑπερσ. μέσ. ἐκεχρήμην. Παθ. μόνον ἀόρ. ἐχρήσθην καὶ παρκατ. κατακεχρήσθαι καὶ προκατακεχρήσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρηστός, εὐχρηστός, δύσχρηστος, πάγχρηστος, χρηστέον προσχρηστέον. Ῥημ. παράγ. χρήμα, χρήσις.

χώννομαι (σκιεάζω μέ χῶμα). Παρ' Ἀττικοῖς λέγεται χῶω-ω, τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται μόνον τὸ προσχοί καὶ προχει (γ' ἐνικ. ὀριστ.), ἀπαρέμφ. χῶν καὶ συγχῶν, παρκατ. ἔχουν, μέλλ. χῶσω (καὶ σύνθ. κατα-), ἀόρ. ἔχωσα (καὶ σύνθ. ἀπ-, κατ-), παρακειμ. ἀνακέχωκα. Παθ. παρκατ. προσεχοῦτο, ἀόρ. παθ. ἐχῶσθην καὶ παρκατ. κατακέχωσται καὶ ἀπαρέμφ. κεχῶσθαι. Ῥημ. παράγ. χῶσις, χῶμα.

χωρεώ-ω (πορεύομαι, περιλαμβάνω) (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, ὑπο-, προ-, δια-, παρκατ., ἐπι-, ἐγ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-, ἐπανα-), παρκατ. ἐχώρουν (καὶ σύνθ. ὡς ὁ ἐνεστώς), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-, παρκατ., προσ-, συγ-) καὶ σπανίως χωρήσω (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-), ἀόρ. ἐχώρησα (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀπ-, ἐπ-, μετ-, προ-παρκατ., προσ-, συν-, ὑπ-, προαπ-, ἐπαν-, ὑπεξ-), παρκατ. κεχώρηκα (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, μετκατ., παρκατ., προ-, προσ-, συγ-), ὑπερσ. προεκεχωρήκειν, ἀνεκεχωρήκειν, ἐξεκεχωρήκειν καὶ προσεκεχωρήκειν. Παθ. παρκατ. συνεχωρούμην, ἀόρ. παθ. συνεχωρήθην, παθ. παρκατ. συγκεχώρηται καὶ συγκεχωρημένος. Ῥημ. ἐπίθ. συγχωρητέον, ἀναχωρητέον καὶ παραχωρητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν συγχωρῶ ἑμαυτόν. Τὸ ἐγχωρεῖ (=εἶνε δυνατὴν), προχωρεῖ (=ἔξεστιν, εἶνε εὐκολον) καὶ συγχωρεῖ (εἶνε δυ-

Ψ

ψάλλω (ψηλαρῶ, δονῶ τὴν χορδήν, κητριζῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ψήλαι κατ' ἀπαρέμφ.

ψάω (ψηλαρῶ, ἐγγίζω, πλησιάζω) καὶ συμβαύω, ἀόρ. ἐψαυσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἄψαυτος.

ψάω-ω (τριβῶ, ψηλαρῶ) Μόνον ὁ ἀόρ. κατέψησα. Μέσ. ἐνεστ. ἀποψάμαι (=σπογγίζομαι).

ψέγω (κατηγορῶ) (καὶ σύνθ. δικ-), παρκατ. ἐψέγον, μέλ. ψέξω, ἀόρ. ἐψέξα. Παθ. ψέγομαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ψέγω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ψεκτός. Ῥημ. παράγ. ψόγος, ψέκτης.

ψεύδω (ἀποδεικνύω ψευδές, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ). Μόνον ὁ μέλλ. ψεύσω (καὶ δωρικ. ψευσῶ) καὶ ἀόρ. διέψευσα. Μέσ. ψεύδομαι (=λέγω ψεῦδη καὶ ἀπατῶ ἑμκυτόν, πλανῶμαι) καὶ σύνθ. κατκατ., ἐπι-, δικ-, ἐπικατκατ-), παρκατ. μέσ. ἐψευδοίμην (καὶ κατκατ-), μέλ. μέσ. ψεύσομαι (=ἐρῶ ψεῦδη καὶ πλανήσομαι), ἀόρ. μέσ. ἐψευσάμην (=εἶπὼν ψεῦδη καὶ σύνθ. κατ-, συγκατ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐψεύσθην (=ἤθετήθην ἐπλανήθην, ἀπέτυχον καὶ σύνθ. δικ-) παρκατ. μέσ. καὶ παθ. ἐψευσομαι (καὶ σύνθ. κατ-, δικ-) ὑπερσ. μέσ. ἐψευσοίμην καὶ ἐψευσομένος ἦν, μετ' ἑλίγ. μέλ. μέσ. ἐψευσομένος ἔσομαι. Ῥημ. παράγ. ψεῦδος, ψεῦσμα, ψευστής, ψευδής.

ψηλαφάω-ω (ψηλαρῶ, πιάνω διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐπιψηλαφῶ), ἀόρ. ἐπεψηλάφησα. Παθ. μόνον ψηλαφῶμαι. Ῥημ. παράγ. ψηλάφημα.

ψηφίζω (μέ ψήρους λογαριάζω). Μόνον τὸ σύνθ. ἐπιψηφίζω (=προσκαλῶ τὸν δῆμον εἰς ψηφοφορίαν), παρκατ. ἐπεψήφισον, μέλλ. ἐπιψηφισῶ, ἀόρ. ἐπεψήφισα, καὶ σπανίως ἀνεψήφισα, παρκατ. ἐπεψήφισα, εὐκτ. ἐπεψηφικῶς εἶην. Μέσ. ψηφίζομαι, (=δικὴ τῆς ψήρου μου ἀποσοκίζω, γνωμοδοτῶ) (καὶ σύνθ. δικ-, ἀποκατ-, κατκατ-), παρκατ. μέσ. ἐψηφίζοίμην (καὶ σύνθ. ἀπκατ-, κατ-), μέλλ. μέσ. ψηφισοῦμαι (καὶ σύνθ. δικ-, ἀποκατ-, κατκατ-), ἀόρ. μέσ. ἐψηφισάμην (καὶ σύνθ. δι-, ἀπκατ-, κατκατ-, προσ-) παρκατ. μέσ. ἐψηφισοίμην (καὶ σύνθ. δι-, ἀπκατ-, κατκατ-) ὑπερσ. μέσ. ἐψηφισοίμην καὶ ἐψηφισομένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. ἐψηφισομένος ἔσομαι (καὶ σύνθ. κατκατ-). Παθ. ψηφίζεται

τὸ ψήφισμα, παρκατ. παθ. ἐπειψηφίζετο, μέλλ. παθ. ψηφισθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐψηφίσθη (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-), παρκατ. παθ. ἐψηφίσθην (καὶ σύνθ. κατ-), ὑπερσ. παθητ. ἐψηφίσθη. Ῥημ. ἐπίθ. καταψηφιστέον καὶ ἀποψηφιστέον. Ῥημ. παράγ. ψήφισμαι, ἀποψηφίσεις, διαψηφίσεις, καταψηφίσεις.

Ψιθυρίζω (ψουψουρίζω) καὶ ἄορ. ψιθυρίσαι μόνον. Ῥημ. παράγ. ψιθυριστής.

Ψιμυθιάω (θυκασιδώνω). Μόνον ὁ μέσ. παρκατ. ψιμυθιάμαι, ἄλλως δὲ κατὰ περίφρασιν τὸ μὲν ἐνεργ. ψιμυθίω ἀλείφω, τὸ δὲ μέσ. ψιμυθίω ἐντριβόμαι.

Ψοφέω ὦ (ἀμετάβ. = κάμνω φόρον, κροτῶ) παρκατ. ἐψόφουν μόνον, ἄλλως δὲ λέγεται ψόφον οἶω καὶ παθ. ψόφος γίγνεται.

Ψύχω (ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω, οὐ ἀντίθετον τὸ θερμαίνω) (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, δια-), ἄορ. διαψύξαι. Παθ. ψύχομαι (καὶ σύνθ. ἀνα-), ἄορ. παθ. ἐψύχθη (καὶ σύνθ. ἀν-) καὶ ἄορ. ἕ' ἀπειψύχην, παρκατ. παθ. ἐψύχμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἄψυκτος. Ῥημ. παράγ. ψύξις ψυκτήρ, ψύχος

Ω

ὠδύνω (γεννώ). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ὠθέω-ῶ (σπρώχνω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, οὐ ἀντίθετον τὸ ἔλκω) (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, περι-, προ-, συν-, ὑποπαρ), παρκατ. ἐώθουν (καὶ σύνθ. ἐξ-), μέλλ. ἐώσω (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ), ἄορ. ἐώσα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-, ἀν-, παρ-, συν-). Μέσον καὶ παθ. ὠθοῦμαι (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, παρ-, συν-), παρκατ. μέσος καὶ παθ. ἐωθούρη (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-), μέλλ. μέσ. ἀπώσομαι καὶ διώσομαι, μέλλ. παθ. ἐξωσθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐωσάμην (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, παρ-), ἄορ. παθ. ἐώσθη (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐξ-, περι-, συν-), παρκατ. παθ. ἐωσμαι (καὶ σύνθ. παρ-, περι-, συν-), μέσ. δὲ παρκατ. ἀπέωσμαι (τινέ). Τὸ μέσον αὐτοπαθές ἀνακλειμμένον προωθῶ ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ἄπωσις, ὠθισμός.

ΣΗΜ. Ῥίζα Ἔωθ-, Ἔωθε-, ὅθεν ὁ παρκατ. ἐώθουν (=ἐἜωθουν), ἄορ. ἐώσα (=ἐἜωθ-σα).

ὠνέομαι-οὔμαι (ἀγοράζω, μισθώνω) ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. δικθέσ. (καὶ σύνθ. ἀντ-, ἐξ-, προσ-, συν-), παρκατ. ἐνεργ. ἐωνούμην (καὶ σύνθ. ἀντ-, ἐξ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὠνήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπριάμην (καὶ σύνθ. ἐξ-, συν-), ὑποτακτ. πρίαμαι, πρίαμ, πρίαται, κτλ., εὐκτ. πριαίμην, πρίαιο, πρίαιτο κτλ., προστακτ. πρία καὶ πρίασο ποιητ. ἀπαρ. πρίασθαι (καὶ σύνθ. ἐκ-, συμ-), μετοχ. πρίαμενος (καὶ σύνθ. ἐκ-, συμ-), παρκατ. μέσ. ἐώνημαι (καὶ σύνθ. συν-), ὑπερσ. μέσ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημένος ἦν. Παθ. ἐνεστ. τὰ ὠνούμενα, ἄορ. παθ. ἐωνήθη, παρκατ. παθ. ἐώνημαι (καὶ σύνθ. συν-). Ῥημ. ἐπίθ. ὠνητός καὶ

ὠνητός καὶ ἀργυράνητος. Ῥημ. παράγ. ὠνή, ὠνητής, ὠνιος, ὠνησις, ἰσωνία.

ὠφελέω-ῶ (βοηθῶ, ὠφελῶ) (καὶ σύνθ. ἀντ-, ἐπ-, συν-), παρκατ. ὠφέλουν, μέλλ. ὠφελίσω, ἄορ. ὠφέλησθ, παρκατ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Παθητ. ὠφελούμαι (καὶ σύνθ. ἀντ-, συν-), παρκατ. παθ. ὠφελούρη, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ὠφελήσομαι καὶ σπικνωτόρον παθ. ὠφεληθήσομαι, ἄορ. παθ. ὠφελήθη, παρκατ. παθ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. παθ. ὠφελήμην, μετ' ὄλ. μέλλ. ὠφελημένος ἐσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναφέλητος, ἀφελήτεος, ἀφελήτεον, προσωφελήτεον. Τὸ μέσον ἀνακλειμ. ὠφελῶ ἐμαυτόν καὶ συναφελῶ ἐμαυτόν, σπανίως δὲ καὶ ἀφελούμαι καὶ ἀφελείας ποιοῦμαι. Ῥημ. παρ. ἀφέλεια, ἀφέλημα καὶ σύνθ. ἀναφελής.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

A

ἄηρ γεν. ἀέρος, δοτ. ἀέρι, κίτ. ἀέρα, κλ. ὦ ἀήρ. Σπανιώτατα εὑρίσκεται εἰς τὸν πληθ. τοὺς ἀέρας.

Ἄθως (τὸ ἄγιον ὄρος), συνηθῶς μὲν ἀρσενικὸν ὁ Ἄθως σπανίως δὲ καὶ θηλυκὸν ἢ Ἄθως, γεν. τοῦ Ἄθω, δοτ. τῷ Ἄθω, κίτ. τὸν Ἄθω, κλ. ὦ Ἄθως.

αἰδῶς (ἢ=ἐντροπή) μόνον καθ' ἐνικόν, γεν. τῆς αἰδοῦς, δοτ. τῇ αἰδοί, κίτ. τὴν αἰδῶ, κλητ. ὦ αἰδοί. Ὁ πληθ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν μόνον παρὰ γραμματικοῖς.

αἰθήρ (ὁ=τὸ ὑψηλότερον στρώμα τοῦ ἀέρος), τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ὦ αἰθήρ. Ὁ πληθ. σπανιώτατος τοὺς αἰθέρας.

ἄλς. Καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν ἢ ἄλς (=ἡ θάλασσα) εἶνε ποιητικόν, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς πεζολόγους εὑρίσκεται μόνον κατὰ πληθ. ἀριθ. ὡς ἄρσεν. οἱ ἄλς (=τὸ ἔλας), γεν. τῶν ἄλων, δοτ. τοῖς ἄλοισι, κίτ. τοὺς ἄλας, κλ. ὦ ἄλς.

ἄλω (ἢ=τὸ ἄλώνιον), γεν. τῆς ἄλω, δοτ. τῇ ἄλω, κίτ. τὴν ἄλω καὶ κατὰ τὴν τρίτην τῆς ἄλωνος, τῇ ἄλωνι, κτλ.

ἀμνός (ἀρνίον), γεν. τοῦ (καὶ τῆς) ἀρνός, τῷ ἀρνί, τὸν ἀρνα, ὦ ἀμνέ. Πληθ. οἱ ἀρνες, τῶν ἀρνῶν, τοῖς ἀρνάσι, τοὺς ἀρνας, ὦ ἀρνες. Δυῖκ τῶ ἀρνε, τοῖν ἀρνοῖν.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. εὔρηται καὶ ἡ ὄνομ. ἀρήν (450 π. Χ.), ἐξ ἧς αἱ λοιπαὶ πτώσεις ἀρνός, κτλ.

Ἀνάχαρσις (κύριον) γεν. τοῦ Ἀναχάρσιος, δοτ. τῷ Ἀναχάρσι, κίτ. τὸν Ἀναχάρσιν, κλ. ὦ Ἀναχάρσι.

ἄνθος (τὸ ἄνθος), τοῦ ἀνθους, τῷ ἀνθει κτλ. Πληθ. γενικὴ συνηθῶς τῶν ἀνθέων καὶ σπανίως τῶν ἀνθῶν. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται καὶ θηλ. ἢ ἀνθη.

Ἀπόλλων (θεός), τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ Ἀπόλλωνι, κίτ. τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπὶ δὲ ὄρκου τὸν Ἀπόλλω, κλ. ὦ Ἀπολλων.

Ἄρης (θεός), γεν. τοῦ Ἄρεως (τὸ δὲ Ἄρεος ποιητ.), δοτ. τῷ Ἄρει, κίτ. τὸν Ἄρη (ἢ κίτ. τὸν Ἄρη ἀμφίβολοι), κλ. ὦ Ἄρης (παρ' Ὀμήρῳ δὲ ὦ Ἄρες καὶ ὦ Ἄρες).

Ἀριοβαρζάνης (κύριον) τοῦ Ἀριοβαρζάνους καὶ Ἀριοβαρζάνου, τῷ Ἀριοβαρζάνει καὶ Ἀριοβαρζάνη, κίτ. τὸν Ἀριοβαρζάνην.

ἰσοχαιρεσῖαι (ἢ ἐκλογὴ τῶν ἀρχῶν). Μόνον πληθ. κί ἰσοχαιρεσῖαι, κτλ. Ἄντι δὲ τοῦ ἐνικοῦ λέγεται ἢ τῶν ἀρχόντων αἰρεσῖς καὶ ἢ τῶν ἀρχῶν αἰρεσῖς.

ἄστῆρ (ἀστήρ), τοῦ ἀστέρος, τῷ ἀστέρι, κτλ. ἐκκλῶς πληθ. τῆς δοτ. πληθ. ἀστράσιν.

Ἄστυάγης (κύριον), τοῦ Ἄστυάγου, τῷ Ἄστυάγει, τὸν Ἄστυάγην.

ἄστυ (πόλις, ἐννοουμένων μόνον τῶν κτισίων πόλεως), γεν. τοῦ ἄστως, (τὸ δὲ ἄστως Ἰωνικόν), τῷ ἄστει κτλ. τὰ ἄστι, τῶν ἀστεων, τοῖς ἀστεσι, κτλ.

Ἄφυτις (πόλις), τῆς Ἀφύτιος, τῇ Ἀφύτι, τὴν Ἀφυτιν.

B

βλάβη (ἢ), τῆς βλάβης, κτλ. καὶ οὐδέτ. τὸ βλάβος, τοῦ βλάβους κτλ. σπανιώτερον.

βορρᾶς (βόρειος ἄνεμος, βορρᾶς) τοῦ βορρᾶ, τῷ βορρᾶ, τὸν βορρᾶν, καὶ βορρέας, βορέου κτλ. μεθ' ἐνός ρ καὶ ἀσυναίρετως. Τὸ δὲ βορέας, βορέου κτλ. ὡς ὄνομ. θεοῦ πάντοτε ἀσυναίρετον. Εἶνε δὲ εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνικός ἀριθμός.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ πληθυντικός, τῶν βορέων κτλ.

βοῦς (ὁ καὶ ἡ), βοός, βοί, βούν ὦ βοῦ, τῷ βόε, τοῖν βοοῖν· οἱ βόες, τῶν βοῶν, τοῖς βοοσί, τοὺς βοῦς ὦ βόες.

βράγχος (ὁ,=βράγγχιον) τοῦ βράγγχου, κτλ. καὶ τὸ βράγγχος, τοῦ βράγγχους κτλ. παρὰ μεταγενεστέροις.

Γ

γάλα (τό), τοῦ γάλακτος, τῷ γάλακτι, κτλ., δοτ. πληθ. τοῖς γάλαξιν.

γαστήρ (κοιλία), τῆς γαστρός, τῇ γαστρί, τὴν γαστέρα, ὦ γαστήρ. Δυῖκ. τῷ γαστέρει, τοῖν (ταῖ) γαστέροι. Π. πθ. κί γαστέρες. τῶν γαστέρων, ταῖς γαστράσι, τὰς γαστέρας, ὦ γαστέρες.

γέρας (τό,=βραχίον) τοῦ γέρας, τῷ γέρα, κτλ. Π. πθ. τὰ γέρα, τῶν γεράων, τοῖς γέρασι, κτλ.

γῆ (ἐκ τοῦ γέχ=ἡ γῆ), τῆς γῆς, τῇ γῆ, κτλ. μόνον ἐνικῶς. Λέγεται δὲ καὶ γαιῶ, τὴν γαίαν.

γῆρας (τό,=γηράματα), τοῦ γήρω, τῷ γήρω, τὸ γῆρας, ὦ γῆρας. Μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμόν.

Γνώσις (κύριον), τοῦ Γνώσιος, τῷ Γνώσι, τὸν Γνώσιν.

Γόαξις (κύριον), τοῦ Γόαξιος, τῷ Γόαξι, τὸν Γόαξιν.

γόνο (τό), τοῦ γόνου, τῶ γόνου, κτλ. τῶ γόνου, τοῖν γονά-
τοι· τὰ γόνου, τῶν γονάτων, τοῖς γονάσι κτλ.

Γοργώ (κύριον), τῆς Γοργού, τῆ Γοργί, τὴν Γοργά, ὃ Γορ-
γοί, καὶ ἡ Γοργών, τῆς Γοργόνος, τῆ Γοργόνι, τὴν Γοργόνα.

γραῦς (γραΐα), τῆς γραός, τῆ γραί, τὴν γραῦν, ὃ γραῦ· τῶ
γραίε, ταῖν γραοῖν· αἱ γραές, τῶν γραῶν, ταῖς γραοσί, τὰς γραῦς,
ὃ γραές.

γυνή (ἡ), τῆς γυναικός, τῆ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὃ γύναι· τῶ
γυναικε, ταῖν γυναικῶν· αἱ γυναῖκες, τῶν γυναικῶν, ταῖς γυ-
ναιξί, τὰς γυναῖκας, ὃ γυναῖκες.

δαίς (δειπνον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εὐαγγία), τῆς δαιτός, κτλ.
εἶνε ποιητικόν, σπανιώτατα δὲ εὐρίσκεται καὶ παρὰ τοῖς Ἀστικοῖς
πεζολόγοις μόνον ἢ αἰτ. τὴν δαίτα, καὶ τὰς δαίτας.

δάς (ἡ, =δαδίων), τῆς δαδός, τῆ δαδί, τὴν δαδα, ὃ δάς· τῶ
δαδε, ταῖν δαδῶν· αἱ δαδες, τῶν δαδῶν, ταῖς δασί, τὰς δάδας,
ὃ δαδες.

δάκρυον (τό), τοῦ δακρύου, τῶ δακρύω, κτλ. ὁμαλῶς, πλὴν
τῆς δοτ. πληθ. τοῖς δακρύοις καὶ τοῖς δάκρουσι (κατὰ τὴν γ'. κτλ.)

δάμαρ (ἡ σύζυγος), τῆς δάμαρτος, κτλ. ποιητικόν, παρὰ δὲ
τοῖς Ἀστικοῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον ἢ δοτ. τῆ δάμαρτι, καὶ
ἢ αἰτ. τὴν δάμαρτα.

δάπις (ἡ, =τάπησ, χαλί, κιλίμι), τῆς δάπιδος, τῆ δάπιδι, τὴν
δάπιν· αἱ δάπιδες, τῶν δαπίδων, ταῖς δάπισι, κτλ.

δεῖνα (ἡ, ἡ, τό), τοῦ δεινός, τῶ δεινῶ, κτλ. Πληθ. μόνον
οἱ δεινές, τῶν δεινῶν, τοὺς δεινάς. Ἐπίστε εἶνε καὶ ἀκλιτον ὁ δει-
να, τοῦ δεινα.

δέλεαρ (δόλος, ἀπάτη). Μόνον ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. τὸ δέλεαρ καὶ
πληθ. τὰ δελέατα, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστο-
τέλους εὐχρησται.

δένδρον (τό), τοῦ δένδρου, τῶ δένδρω, κτλ. ὁμαλῶς, πλὴν τῆς
δοτ. πληθ. τοῖς δένδροισι, συνήθως καὶ σπανιώτατα τοῖς δένδροισι
(διορθούμενον ὑπὸ τινῶν εἰς δένδροισι).

δέος (τό, =φόβος), τοῦ δέου, τῶ δέει, κτλ. Σπανιώτατα κατὰ
πληθοντ. τὰ δέη.

δεσμός (δεσμ., σύνδεσμος, ἡ φυλάξις καὶ αἱ ἀλύσεις), τοῦ δε-
σμοῦ, τῶ δεσμῶ, κτλ. Πληθ. οἱ δεσμοί. τῶν δεσμῶν, κτλ. καὶ τὰ
δεσμά, τῶν δεσμῶν κτλ. μετὰ διαφορᾶς· δεσμά μὲν τὰ σχοινία καὶ
αἱ ἀλύσεις, δι' ὧν δένεται τις, δεσμοὶ δὲ ἡ σύνδεσις (ὡς δεσμοὶ φι-
λίας) καὶ τὸ δέσιμον (ὡς θάνατοι καὶ δεσμοί).

Δημήτηρ (θεῖα), τῆς Δήμητρος, τῆ Δήμητρι, τὴν Δήμητρα,
ὃ Δήμητερ.

Διόσκοροι (ὁ Κόστωρ καὶ ὁ Παλυδεύκης) μόνον κατὰ διττὸν
καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

δίψα, τῆς δίψης κτλ. καὶ τὸ δίψος τοῦ δίψους κτλ.

δόρυ (κοντάρι). τοῦ δόρατος, τῶ δόρατι καὶ τῶ δορί, τὸ δόρυ,
ὃ δόρυ. Πληθ. τὰ δόρατα, τῶν δοράτων· ταῖς δόρασι κτλ.

δυσμαί (τὸ μέρος, ἡ, α δίστασι ὁ ἄλιος), τῶν δυσμῶν, ταῖς δυ-
σμαῖς, τὰς δυσμᾶς, ὃ δυσμαί κατὰ πληθυντικὸν μόνον.

E

ἔαρ (τό, =ἔνοιξις), τοῦ ἔαρος, καὶ συνήθως τοῦ ἴρου, τῶ ἔαρι
καὶ συνήθως τῶ ἴρι τὸ ἔαρ, ὃ ἔαρ μόνον ἐνικόν.

ἔγκατα (τή, =ἐντόσθια) μόνον πληθυντ. τῶν ἐγκάτων, ταῖς
ἐγκάτοις, κτλ.

ΣΗΜ. Ἀπὸ τῶν Ποσειδαϊκῶν γόνων εὐρίσκεται καὶ τὸ ἔγκατον, παρ'
'Ομήρω δὲ καὶ δοτ. πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν ἔγκατι.

ἔγγελος (ἡ, =ἔγγι), τῆς ἐγγέλου, τῆ ἐγγέλω, τὴν ἐγγέλω,
ὃ ἐγγέλω. Πληθ. αἱ ἐγγέλεις, τῶν ἐγγέλων, ταῖς ἐγγέλεις, τὰς
ἐγγέλεις, ὃ ἐγγέλεις.

εἰκὼν (εἰκὼν), τῆς εἰκόνος, τῆ εἰκόνι, τὴν εἰκόνα κτλ. ὁμαλῶς,
ἀλλὰ καὶ αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν τὴν εἰκό.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ γεν. τῆς εἰκοῦς καὶ αἰτ. πληθ. τὰς εἰκοῖς.

ἔλαιον (ἰάδι), τοῦ ἐλαίου κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. μόνον παρὰ μεταγενεστ. ἵνα δηλωθῶσι τὰ διάφορα εἶδη.
ἔνιος, ἔνιοι, ἔνια (τι ἐς) μόνον κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καθ'
ἐνικὸν δὲ μόνον «ἐνιον τὸ ἐρύθημα» παρὰ Ἑσπερίων.

ἔπιπλα (τὰ ἐπιπλα) μόνον κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καθ' ἐνι-
κὸν δ' ἀριθμὸν ἐπιπλον μόνον παρ' Ἰσάϊω.

ἑσπέρα (ἡ, =τὸ ἑσπέρας), τῆς ἑσπέρας κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν
ἀριθμὸν.

ἐτησίαι (οἱ=οἱ κατ' ἔτος πνέοντες ἄνεμοι, τὰ μετέμια), τῶν
ἐτησίων, ταῖς ἐτησίαις, τοὺς ἐτησίαις μόνον πληθυντικόν.

ἔως (ἡ=αὐγή), τῆς ἔω, τῆ ἔω, τὴν ἔω, ὃ ἔω μόνον καθ' ἐνι-
κὸν ἀριθμὸν.

Z

Ζεὺς (ὁ ὕψιστος θεός), τοῦ Διὸς καὶ σπανιώτατα τοῦ Ζηνός, τῶ
Διὶ καὶ σπανιώτατα τῶ Ζηνί, τὸν Δία καὶ σπανιώτατα τὸν Ζῆνα.
ὃ Ζεῦ.

Ζήνης (κύριον), τοῦ Ζήνιος, τῷ Ζήνι, τὸν Ζήνιν, ὃ Ζήνι.
Ζηνοθέμις (κύριον), τοῦ Ζηνοθέμιδος, τῷ Ζηνοθέμιδι, τὸν Ζηνοθέμιν, ὃ Ζηνοθέμι.
Ζυγός (ὁ), τοῦ ζυγοῦ κτλ καὶ τὸ ζυγόν, τοῦ ζυγοῦ κτλ. Πληθ. μόνον τὰ ζυγά, τῶν ζυγῶν κτλ.
 ΣΗΜ. Ὁ πληθ. οἱ ζυγοὶ μεταγενέστερος, ὡς «ζυγοὶ δόλιοι».

Η

ἦρωσ (ἦρωσ), τοῦ ἦρωος, τῷ ἦρωϊ, τὸν ἦρωα κτλ. κατὰ τὴν τρίτην ὁμω. ὡς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν, τοῦ ἦρω, τῷ ἦρω, τὸν ἦρω καὶ αἰτιατ. τοῦ πληθ. τοὺς ἦρωας.
ἦώς (αὐγή) Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σπανιώτατα μόνον ἢ γενικῆ ἀπὸ ἠοῦς καὶ ἢ δοτ ἄμα ἠοῖ.

Θ

Θαλῆς (κύριον), γεν. τοῦ Θαλέω, δοτ. τῷ Θαλῆι, αἰτ. τὸν Θαλήν, κλητ. ὃ Θαλῆ. Οἱ τύποι τοῦ Θαλοῦ καὶ Θαλήτος, Θαλήτι, Θαλήτα εἶνε μεταγενέστεροι.
θάρρος (θάρρος), τοῦ θάρρους, τῷ θάρρει, κτλ. Ὁ πληθ. τὰ θάρρη σπανιώτατος.
θέμις (δικαιοσύνη, δικαίον) ἔκλιτον μετὰ τοῦ εἶναι, εὐρίσκειται δὲ καὶ αἰτιατ. τὴν θέμιν.
θέμις (ἢ θεὰ τοῦ δικαίου), τῆς Θέμιτος, τὴν Θέμιν, ὃ Θέμι.
 ΣΗΜ. Λέγεται καὶ **θέμιδος** (Ὁμήρ.) καὶ **θέμιος** (Ἡρόδ.) καὶ **θέμιδος** (μεταγενέστ.).
θέρος (τὸ θέρος), τοῦ θέρους, τῷ θέρει κτλ. Ὁ πληθ. σπανιώτατος τὰ θέρη.
θέσπια (πόλις) καὶ πληθυντ. Θεσπιαὶ κτλ.
θέσπις (κύριον), τοῦ Θέσπιδος, τῷ Θέσπιδι τὸν Θέσπιν, ὃ Θέσπι.

θέτις (κύριον), τῆς Θέτιδος, τῇ Θέτιδι, τὴν Θέτιν, ὃ Θέτι.
θηξί (τείχεα), τῆς θηξίος, τῇ θηξί, κτλ. πληθ. δοτ. ταῖς θηξί.
θυγάτηρ, θυγατρός, θυγατρί, θυγατέρα ὃ θυγατερ τῷ θυγατέρη, ταῖ. θυγατροῖν· καὶ θυγατέρες, ὃ θυγατέρες. ταῖς θυγατροῖσι, τὰς θυγατέρας, ὃ θυγατέρες.

Ι

ἶρις (οὐράνιον τόξον καὶ φυτὸν) τῆς Ἰριδος, τῇ Ἰριδι, τὴν Ἰριν, ὃ Ἰρι.
ἴσις (κύριον), τῆς Ἰσιδος, παρ' Ἡροδότῳ δὲ Ἰσιος, Ἰσι, Ἰσιον,

Κ

κάλλις (ἄλρις, στέφανος), τῆς κάλλιδος, τῇ κάλλιδι, τὴν κάλλιν, ὃ κάλλι κὶ κάλλιδος, τὸν κάλλιδων, ταῖς κάλλισι, τὰς κάλλιδας, ὃ κάλλιδες.
κέαρ (τὶς=καρδία) Μόνον ἢ ἐνικῆ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. ἢ.
κέρας (κέρατον), τοῦ κέρας, τῷ κέρα, τὸ κέρας, ὃ κέρας· τὸ κέρα, τοῖν κερῶν τὰ κέρα, τῶν κερῶν ταῖς κέρασι κτλ.
Κλεόμαντις (κύριον), τοῦ Κλεομάντιος, τῷ Κλεομάντι, τὸν Κλεομάντιν, ὃ Κλεομάντι.
κλεις (κλειδίον) καὶ ἀρχαιοτέρων κλής, τῆς κλειδός, τῇ κλειδί, τὴν κλειν, ὃ κλεις. Πληθ. καὶ κλειδας, τῶν κλειδῶν, ταῖς κλειδοῖσι, τὰς κλειδας, ὃ κλειδες.
 ΣΗΜ. Ἡ αἰτιατ. τὴν κλειδα καὶ τὰς κλεις μεταγενέστερα.
κνέφας (τὸ=σκότις), τοῦ κνέφους, τῷ κνέφῳ, τὸ κνέφας, ὃ κνέφας μόνον ἐνικόν.
κινεωνός (ὁ καὶ ἡ) δευτερόκλιτον μετὰ καὶ τῶν τριτοκλιτῶν τύπων κοινῶνας, κοινῶναν, κοινῶνας παρὰ Σινορόντι.
κρέας (κρέας) μόνον συνηρημένον τοῦ κρέως, τῷ κρέα κτλ. τὰ κρέα, τῶν κρεῶν, κτλ. τὸ δὲ κρέατος κτλ. μεταγενέστερον.
Κρεῦσις (πόλις), τῆς Κρεῦσιος, τῇ Κρεῦσι, τὴν Κρεῦσιν, ὃ Κρεῦσι.
κύων (σκύλος) (ὁ καὶ ἡ) κυνός, κυνί, κύνα, ὃ κύων· τὸ κύνη, τοῖν κυνοῖν κύνες, κυνῶν, κυσί, κύνας, ὃ κύνες.

Λ

Λάμπις (κύριον), τοῦ Λάμπιδος, τῷ Λάμπιδι, τὸν Λάμπιν, ὃ Λάμπι.
λίπα (ἐλιχίον) ἔκλιτον μετὰ τοῦ ἀλείφω τίθεται ἑμοῦ.
Λύσις (κύριον), τοῦ Λύσιδος, τῷ Λύσιδι, τὸν Λύσιν, ὃ Λύσι.

Μ

μάκρο (μακάριος) ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἢ γενικῆ πληθ. τῶν μακάρων.
μάλη (μασχάλη) Μόνον ἢ γενικῆ «ὑπὸ μάλης». Κατὰ δὲ τὸν πληθ. λέγουσι μισχάλις.
μάρτυς (ὁ καὶ ἡ), μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα, ὃ μάρτυς κτλ. ὁμολογ. πληθ. δοτ. ταῖς μάρτυσιν.
 ΣΗΜ. Τὸ Ρ παρὰ τοῦ Σ ἀπεβλήθη μάρτυς (=μάρτυρος), μάρτυσι (=μάρτυρος). Ἡ αἰτιατ. τὸν μάρτυν μεταγενέστερα.

μέλι (τὸ μέλι), τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν.

μέλε (ἀγκυπητέ, φίλε). Μόνον ἢ κλητ. ὦ μέλε.

Μηδοσάδης (κύριον), τοῦ Μηδοσάδου, τῷ Μηδοσάδῃ, τὸν Μηδοσάδην, ὃ Μηδοσάδης.

μήνες (ὄργη). Ποιητικόν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις τῆς μήνιος καὶ αἰτιατ. τὴν μῆνιν.

μήτηρ (ἡ), τῆς μητρός, τῇ μητρί, τὴν μητέρα, ὃ μήτηρ· τῶ μητῆρε, ταῖν μητῆροιν· αἱ μητῆρες, τῶν μητῆρων· ταῖς μητῆρσιν, τὰς μητῆρας, ὃ μητῆρες.

Μίνως (κύριον), τοῦ Μίνω, τῷ Μίνω, τὸν Μίνω καὶ τὸν Μίνων, ὃ Μίνως.

ΣΗΜ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῦ Μίνως, Μίνω.

μόσσουν (ὁ,=ξυλίνη καλύβη), τοῦ μόσσυνο, τῷ μόσσυνι, κτλ., δοτ. πλ. τοῖς μοσσύνοις (ὅπερ ὁμως νῦν διορθοῦται τοῖν μοσσόνοι).

μύκηξ (ὁ) (μυκίτζοι) κατὰ τὴν τρίτην καὶ πρώτην, μύκητος· καὶ μύκου, μύκητα καὶ μύκην, μύκητες καὶ μύκαι κτλ. εἶνε δὲ μόνον ποιητικόν καὶ μεταγενέστερον.

N

νάπη (ἡ,=δασώδης κοιλά), τῆς νάπης κτλ. καὶ τὸ νάπος, τοῦ νάπου, τῷ νάπει, κτλ.

ναῦλον (τό,=ὁ ναῦλος), τοῦ ναύλου κτλ. καὶ ὁ ναῦλος, τοῦ ναύλου κτλ.

ναῦς (πλοῖον), τῆς νεώς, τῇ νηϊ, τὴν ναῦν, ὃ ναῦ. Δυϊκῆς μόνον ταῖν νεοῖν. Πληθ. αἱ νῆες, τῶν νεῶν, ταῖς ναυσί, τὰς ναῦς ὃ νῆες.

νέκταρ (τό,=τὸ ποτὸν τῶν θεῶν). Ποιητικόν, εὐρίσκεται δὲ σπανίως καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς μόνον ἢ ὀνόμ. τὸ νέκταρ καὶ ἡ γεν. τοῦ νέκταρος.

νέωτα· μόνον ἐν τῇ φράσει «ἐς νέωτα»=καὶ τοῦ χρόνου.

νύστηξ (ὁ καὶ ἡ,=νηστικός). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κλίνεται νήστιδος, νήστιδι, νήστιν, νήστιδες, νήστις, καὶ νήστις.

νύξ (νύξ), νυκτός, νυκτί, νύκτα, ὃ νύξ· τῶ νύκτε, ταῖν νυκτοῖν· αἱ νύκτες, τῶν νυκτῶν, ταῖς νυξί, τὰς νύκτας, ὃ νύκτες.

νώτος (ὁ,=ἡ ῥάχις ἀνθρώπων καὶ ζώων), τοῦ νώτου, τῷ νώτῳ κτλ. καὶ σπανίως τὸ νώτον, τοῦ νώτου, κτλ. Πληθ. τ δὲ μόνον ὀνόμ. τὰ νώτα, τῶν νώτων κτλ.

O

Οἰδίπους (κύριον), τοῦ Οἰδίου, (τῷ Οἰδίῳ), τὸν Οἰδίῳ, ὃ Οἰδίῳ καὶ ὃ Οἰδίῳ. Πληθ. τοῖς Οἰδίῳ.

ΣΗΜ. Τὸ Οἰδίῳ καὶ Οἰδίῳ μεταγενέστερα.

οἶξ (ὁ καὶ ἡ,=πρᾶσιευτής), οἶξ, οἶ, οἶν. Πληθ. οἶξ, οἶαν, οἶσι, οἶς, ὃ οἶξ.

ὄναρ (=ὄνειρον καὶ καθ' ὄπνον, οὗ ἀντίθετον τὸ ὕπαρ). Μόνον ὡς ὀνομαστικῆ καὶ αἰτιατικῆ.

ὄνειρος (τὸ ὄνειρον), τοῦ ὄνειρου, κτλ. ὀνεῖρος, ἀλλὰ καὶ κατὰ μετακλισημὸν τοῦ ὄνειματος. Πληθ. τὰ ὄνειρα τῶν ὄνειράτων, τοῖς ὄνειρασι, τὰ ὄνειρατα.

ὄρνις (ὡς θηλ. ἢ κόττι, ὡς ἄρσεν. δι=πᾶν πτηνόν), γεν. ὄρνιθος, δοτ. ὄρνιθι· αἱ ὄρνιθες, κλητ. ὃ ὄρνι. Πληθ. ὄρνιθες, ὄρνιθων, ὄρνιθι, ὄρνιθας καὶ ὄρνιθες καὶ ὄρνις, ὃ ὄρνιθες.

ὄροφος (ὁ,=τὸ ἄνω σκέπασμα οἰκῶντος), τοῦ ὄροφου, κτλ. καὶ ἡ ὄροφή, τῆς ὄροφης, κτλ.

ὄσξ (κύριον), ὄσξ, ὄσι, κτλ. Δυϊ. ὄσα, ὄσιν. Πληθ. τὰ ὄσα, τῶν ὄσων, τοῖς ὄσιν, τὰ ὄσα.

ὄφελος (ὄφέλει) μόνον ὡς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τὸ ὄφελος.

PII.

παῖς (ὁ καὶ ἡ), παιδός, παιδί, παιδα, ὃ παῖ· παῖδε, παῖδων· παῖδες, παῖδων, παισί, παῖδας, ὃ παῖδες.

πατήρ, πατρός, πατρί, πατέρα, ὃ πάτερ· πατέρε, πατέρων· πατέρσιν, πατέρσιν, πατέρσιν, πατέρσιν, ὃ πατέρες.

πληθός (τό), τοῦ πλήθους, κτλ. καὶ ἡ πληθύς, τῆς πληθύος κτλ. σπανιώτερον.

πλοῦτος (ὁ), τοῦ πλούτου, κτλ. ὀπλοῦτος· Πληθ. μόνον οἱ πλοῦτοι, τῶν πλοῦτων, τοῖς πλοῦτοις, τοῖς πλοῦτοις.

ΣΗΜ. Τὸ πληθ. τὰ πλοῦτοι εἶνε βίβλιον.

Πηνόξ (τόπος, εἰς ὃν ἐγένοντο αἱ ἐκκλησίαι τοῦ θεοῦ τῶν Ἀθηναίων), γεν. τῆς Πυκνός, δοτ. τῇ Πυκνί, αἱ Πυκνί, τὴν Πυκνί, ὃ Πηνόξ.

ΣΗΜ. Τὸ Πηνόξ, Πηνόξ, Πηνόξ εἶνε μεταγενέστερα.

Ποσειδῶν (θεός), τοῦ Ποσειδῶνος, τῷ Ποσειδῶνι, τὸν Ποσειδῶνα, ἐπὶ δὲ ὄρκου τὸν Ποσειδῶν, ὃ Ποσειδῶν.

πρᾶξ, πρᾶξι, πρᾶξιν. Εἰς μὲν τὸν ἐνικόν τὸ ἄρσενικόν καὶ οὐδέτ. κλίνονται ὀπλοῦτως, εἰς δὲ τὸν πληθ. οὕτως αἱ πρᾶξι, τῶν πρᾶξιν καὶ πρᾶξιν, τοῖς πρᾶξι, τοῖς πρᾶξι· τὰ πρᾶσα, τῶν πρᾶσεων, τοῖς πρᾶσι, τὰ πρᾶσα.

πρᾶσιευτής (ὁ ἄριστος κλίνετο ἀπὸ τινος κυβερνήτου εἰς ἄλλο).

τοῦ πρεσβευτοῦ, τῷ πρεσβευτῇ, τὸν πρεσβευτήν, ὃ πρεσβευτά, Πληθ. οἱ πρεσβευταί, τῶν πρεσβευτῶν, τοῖς πρεσβευταῖς, τοὺς πρεσβευτάς ὃ πρεσβευταί, ἀντί δὲ τοῦ πλ.θ. συνηθέστεροι εἶνε οἱ τύποι οἱ πρέσβεις, τῶν πρέσβων, τοῖς πρέσβεσι, τοὺς πρέσβεις, ὃ πρέσβεις.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ ἡ ἐνικ. γεν. πρέσβωσ.

πρεσβύτης (γέων) ὁμαλῶς κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, τοῦ πρεσβύτου, τῷ πρεσβύτῃ, κτλ.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς εἶνε καὶ ὁ πρέσβυς τὸν πρέσβυ, ὃ πρέσβυ.

πῦρ (τό), τοῦ πυρός, τῷ πυρί, κτλ. Πληθ. τὰ πυρά, τῶν πυρῶν, τοῖς πυροῖς, τὰ πυρά.

P

ρύπος (ῥ, = ἀκαθαρσία), τοῦ ρύπου ὁμαλῶς κτλ. Πληθ. οἱ ρύποι, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ πλ.θ. τὰ ῥύπα παρ' Ὀμήρω.

Σ

σάγαρες (ἀζίνη). Μόνον ἡ ὀνομαστ. ἡ σάγαρις, ἡ αἰτιατ. τὴν σάγαριν καὶ αἰτιατ. πλ.θ. τὰς σαγάρεις.

σέλας (φῶς, λάμψις) μόνον ἐνικ. ὄνομ. καὶ αἰτιατ. παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις, τὰ δὲ λοιπὰ εἶνε ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

σῆς (ῥ, = σκώληξ κατὰβρωσκῶν τὰ μάλλινα ἐνδύματα, βότρυς, κόπτεσας) σεός, σέες, σέων, σέας, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις σητός, σητί, σήτες, σήτας.

σῆτος (σιτάρι, ἄρτος, τροφή), τοῦ σίτου, κτλ. ὁμαλῶς, ἀλλὰ πλ.θ. μόνον τὰ σίτα, τῶν σίτων, τοῖς σίτοις, τὰ σίτα.

Σκήψις (πόλις), Σκήψιος, Σκήψι, Σκήψιν.

σκότος (ῥ), τοῦ σκότου, κτλ. καὶ τὸ σκότος, τοῦ σκότους, κτλ. μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριμόν.

στάδιον (διάστημα 600 ποδῶν), τοῦ σταδίου, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ στάδιοι καὶ σπανιώτερον τὰ στάδια, κτλ.

σταθμός (ῥ, = παραστάς θύρας οἰκίας, σταῦλος, κατάλυμα, βάρος), τοῦ σταθμοῦ, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ σταθμοὶ (=καὶ βάρη) καὶ τὰ σταθμά (βάθη καὶ παραστάδες θυρῶν), κλπ.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 433 π. Χ. εὐρίσκεται πολλάκις καὶ ἐνικ. τὸ σταθμῶν = βάρος.

στέαρ (ῥξύγιον). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, εὐρίσκεται δὲ σπανίως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις ἡ αἰτιατ. τὸ στέαρ.

Συέννεσις (κύριον) τοῦ Σιεννέσιος, τῷ Συέννεσι, τὸν Συέννεσιον, ὃ Συέννεσι.

σῶς (αῶς), τὸν σῶν. Πληθ. οἱ σῶς, τοῖς σῶς. Θηλ. ἡ σῶς, τῆς σῶς, τὴν σῶν, πλ.θ. οἱ σῶς. Οἰδ. τὰ σῶν (ὄνομ. καὶ κίτικτ.) καὶ τὰ σῶ (ὄνομ. καὶ κίτικτ.).

T

τά, (= φίλος). Μόνον κατὰ κλητικὴν, ὃ τῶν.

τάπις (ή, = τάπησ. χαίτη), τῆς τάπιδος, τῇ τάπιδι, τὴν τάπιδα, αἱ τάπιδες, τὰς τάπιδας, κτλ.

τάριχος (τί = παστόν καὶ κκνιστόν κρέας), τοῦ ταρίχου, τῷ ταρίχει, κτλ. καὶ σπανιώτερον ὁ τάριχος, τοῦ ταρίχου κτλ.

τάρταρος (ή κόλασις τῶν παλαιῶν ἐν Ἄδῃ), τοῦ ταρτάρου κτλ., πλ.θ. τὰ τάρταρα κτλ.

ταῶς (παγῶν), τοῦ ταῶ, τῷ ταῶ, τὸν ταῶν, κτλ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν κλ. σιν.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν ταῶνος, ταῶνι, ταῶνα, κτλ. Κατὰ τοὺς παλαιούς ἐγράφετο ταῶς.

τέρας (τέρας), τοῦ τέρατος, τῷ τέρατι, κτλ. Πληθ. τὰ τέρατα καὶ τὰ τέρα, τῶν τεράτων καὶ τερῶν, τοῖς τέρασι κτλ.

τύρσις (ἐπάλξις, πύργος), τῆς τύρσιος, τῇ τύρσι, τὴν τύρσιν αἱ τύρσεις, τῶν τύρσεων, τῆς τύρσεσι, τὰς τύρσεις.

Τισσαφέρνης (κύριον) Τισσαφέρνου, Τισσαφέρνει, Τισσαφέρνην, ὃ Τισσαφέρνη

τυφῶς (ἀνεμοστρόβιλος, καταιγιδώδης ἄνεμος), τοῦ τυφῶ, τῷ τυφῶ, τὸν τυφῶ, ὃ τυφῶς.

P'

ὕδωρ (νερό), ὕδατος, ὕδατι, κτλ. ὕδατα, ὕδαταν, ὕδασι κτλ.

υἷος, τοῦ υἱοῦ, τῷ υἱῷ κτλ. ὁμαλῶς καὶ τριτοκλίτως τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ. Δυϊκ. τῷ υἱέε, τὸν υἱέοιν. Πληθ. οἱ υἱεῖς, τῶν υἱέων, τὰς υἱέσι, τοῦ υἱεῖς, ὃ υἱεῖς.

ὕπαρ (ἐν καιρῷ ἐργηρόσεως, οὐ ἀντίθετον τὸ ὄναρ), μόνον καθ' ἐνικὴν ὀνομαστικὴν καὶ κίτικτ. κτλ.

Φ

φράτηρ (μέλος φοκτρίας) καθ' ἐνικὸν σπανιώτατον καὶ σχεδὸν ἄχρηστον, σ νηθες δὲ κατὰ πληθυντικὸν φράτερης, φρατέρων, φράτερσι, φράτερως.

φθορά, τῆς φθοράς, κ.τ.λ. καὶ ὁ φθόρος, τοῦ φθόρου, κ.τ.λ.
φρέαρ (πηγάδιον), τοῦ φρέατος, τῷ φρέατι, κτλ., τὰ φρέατα,
 τῶν φρεάτων, τοῖς φρέασι, κτλ.

φρούδος (ἔφκντος) ἐπίθετ., μόνον αἰ ὄνομαστ. καὶ τῶν τριῶν
 γενῶν καὶ ἡ γεν. τοῦ ἐνικοῦ εὐδ. φρούδου, εἰς δὲ τοὺς πεζοὺς εἶνε
 σπκνιώτατον (ὄρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. § 423).

φῶς (τό), τοῦ φωτός, τῷ φωτί, κτλ. Πληθ. τὰ φῶτα, τῶν φώ-
 των κτλ.

X

χεῖρ (ἡ). τῆς χειρός, τῇ χειρί, τὴν χεῖρα, ὃ χεῖρ· τὸ χεῖρε,
 ταῖν χερυῖν· αἰ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί, τὰς χεῖρας· ὃ
 χεῖρες.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς 350—300 π. Χ. καὶ ταῖν χεῖροῖν.

χῆται (=σπᾶνει, ἐνδείξ, στερήσει) μόνον κατὰ δοτικὴν ἐνικὴν
χοῦς (ὁ,=χῶμα) μόνον κατ' ὄνομαστ. καὶ αἰτικτ. χοῦν, αἰ δὲ
 ἄλλαι πτώσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῆς λέξεως χῶμα.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις εὐρίσκεται καὶ γενικὴ τοῦ χῆτος καὶ τοῦ χοῖ.
χοῦς (ὁ,=μέτρον βευστῶν)· τοῦ χοός, τῷ χοῖ, τὸν χόα, ὃ χοῦ.
 αἰ χόες, τῶν χοῶν, τοῖς χουσί, τοὺς χόας, ὃ χόες.

χρέος (τὸ χρέος), τοῦ χρέους καὶ αἰτ. τὸ χρέος. Πληθυντ. τὰ
 χρέα, τῶν χρεῶν, τὰ χρέα.

χρεῶν (τ' =δίκαιον, τὸ πρέπον, τὸ πεπρωμένον), οὐδέτερον τῆς
 μετοχῆς τοῦ ἀπροσώπου χρή, ἄκλιτον, τοῦ χρεῶν, κτλ.

χρέως (τό,=χρέος) ἄκλιτον, τοῦ χρέως· τὸ χρέα· ἀναπληροῦ-
 ται ὑπὸ τοῦ χρέος.

χρώς (ὁ,=δέψμα). τοῦ χρωτός, τῷ χρωτί καὶ χρφ (ἐν τῇ φράσει
 ἐν χρφ κείρω, ξυρῶ, παραπλέω), τὸν χρώτα, ὁ δὲ πληθυντικὸς με-
 ταγενέστερος.

ΤΕΛΟΣ

